

Nikolai Nosov

Aventurile lui Habarnam și ale prietenilor săi

CAPITOLUL I

Prichindeii din Orașul Florilor

Era odată un oraș de basm, locuit de prichindei. Li se spunea prichindei pentru că erau mici, mici de tot.

Oricare dintre ei nu era mai înalt decât un castravete, și nici acela prea mare. Însă orașul lor era tare frumos. Pe lângă fiecare casă creșteau sumedenie de flori: margarete, romanițe, pădării. Până și străzile la ei aveau nume de flori: strada Campanulelor, aleea Romanițelor, bulevardul Albăstrelelor. Iar orașul se numea chiar Orașul Florilor. Și era așezat pe malul unui pârâu. Prichindeii îi ziceau apei acesteia Pârâul Castraveților pentru că pe malul lui creșteau foarte mulți castraveți.

Pe celălalt mal al pârâului se întindea pădurea. Prichindeii își făceau bărcuțe din coajă de mestecăn, treceau pârâul și se afundau în pădure după fructe, după ciuperci sau după alune. Micuți cum erau, le venea greu să culeagă poamele sălbatice, și când era vorba de alune, trebuiau să se cațare pe trunchiurile înalte, ducând cu ei un fierăstrău. Asta pentru că nici unul dintre prichindei n-ar fi putut rupe o alună numai cu mâinile goale — ele trebuiau desprinse cu ajutorul fierăstrăului. Și ciupercile le retezau tot cu fierăstrăul. Tăiau de jos ciuperca, lângă rădăcină, după aceea o fierăstruiau în părți mai mici, apoi o cărau acasă bucată cu bucată.

Prichindeii erau și ei de două feluri: prichindei băieței și prichindei fetețe adică prichinduțe. Prichindeii purtau întotdeauna fie pantaloni lungi, fie pantalonași scurți cu bretele, iar prichinduțelor le plăcea să se îmbrace cu rochițe din materiale pestrițe, viu colorate. Prichindeii nu se prea omorau cu pieptănatul, de aceea se tundeau cât mai scurt, în schimb prichinduțele aveau un păr lung până aproape de talie. Se străduiau să-și facă tot felul de pieptănături dichisite, își împleteau părul în cozi lungi, prinzând în ele panglici și fundițe. Mulți prichindei se mândreau că ei sunt prichindei și nici nu voiau să audă de prichinduțe. Iar prichinduțele se mândreau că ele sunt prichinduțe și se fereau să se împrietenească cu prichindeii. Dacă vreo prichinduță întâlnea pe stradă un prichindel, de cum îl zărea, îndată tre cea pe cealaltă parte a străzii. Și foarte bine făcea, pentru că printre prichindei erau destui din aceia care nu puteau trece liniștiți pe lângă o prichinduță — negreșit îi spuneau o vorbă urâtă sau o îmbrânceau, ba și mai rău, o trăgeau de cozi. Bineînțeles că nu toți prichindeii erau așa, însă asta nu le stătea scris pe frunte, și de aceea prichinduțele socoteau că e mai cuminte să treacă din vreme pe partea cealaltă a străzii, să nu dea nas în nas cu ei. Din pricina asta mulți prichindei le ziceau prichinduțelor *bățoasele* — poftim, ce nume

le-au mai scornit! — iar multe prichinduțe le spuneau prichindeilor bătauși și alte porecle jignitoare.

Unii dintre cititori vor spune, din capul locului, că toate astea sunt, de bună seamă, scorneli, că în realitate nu există asemenea prichindei. Dar, la drept vorbind, nimeni nu susține că ei ar exista cu adevărat. Una este realitatea în viață și cu totul alta într-un oraș de basm. În orașul de basm poate exista orice.

Într-o căsuță de pe strada Campanulelor locuiau laolaltă șaisprezece prichindei. Cel mai de seamă dintre ei era un prichindel numit Știetot. Îl porecliseră Știetot pentru că într-adevăr știa foarte multe lucruri.

Și știa foarte multe pentru că citea fel de fel de cărți. La el, pe masă, pe sub masă, pe pat, pe sub pat, numai cărți și iar cărți. Nu găseai un locșor în odaia lui în care să nu dai de cărți. Datorită cărților citite Știetot devenise foarte înțelept. De aceea toți îi dădeau ascultare și-l iubeau nespus.

Știetot purta întotdeauna haine negre, iar când se așeza la masă, cu ochelarii pe nas și începea să citească o carte, semăna leit cu un profesor.

În aceeași căsuță mai locuia vestitul doctor Pilulă, cel care-i vindeca pe pitici de orice boală. El umbla îmbrăcat mereu în halat alb, și pe cap cu o tichie tot albă, cu pompon. Mai locuiau aici renumitul mecanic Șurubel cu ajutorul său — Piuliță; locuia apoi Zahăr Zaharescu Limonada, care ajunsese celebru pentru că îi plăcea la disperare apa gazoasă cu sirop. Era un pitic foarte politicos. Pretindea să i te adresez cu numele întreg și strâmba din nas când cineva îi spunea pur și simplu: măi, Limonada. Mai locuia în casa asta vânătorul Glonțișor. El îl avea pe cățelușul Strop și mai avea o pușcă cu dopuri. Veneau apoi la rând pictorul Acuarelă, muzicantul Guslă și alți prichindei: Grăbilă, Dondănel, Tăcutul, Gogoasă, Zăpăcilă, cei doi frați Posibil și Probabil. Însă cel mai vestit dintre toți era prichindelul zis Habarnam. Îl porecliseră Habarnam pentru că nu știa nimic.

Acest Habarnam purta o pălărie albastră-albastră, pantaloni galben-canar și o bluziță portocalie cu cravată verde. Îi plăceau lui culorile tari. Astfel, gătit ca un papagal, Habarnam hoinărea zile-n șir prin oraș și născocea fel de fel de aiureli pe care le povestea tuturor.

În afară de asta le jignea cu orice prilej pe prichinduțe. De aceea, cum îi zăreau de departe bluzița portocalie, prichinduțele făceau calea-ntoarsă și se ascundeau în casele lor. Habarnam avea un prieten, pe numitul Peticel de pe strada Margaretelor. Cu Peticel, Habarnam putea pălăvrăgi ore întregi. Se certau de douăzeci de ori pe zi și tot de douăzeci de ori pe zi se împăcau.

Habarnam devenise cunoscut mai ales datorită următoarei întâmplări:

Tot hoinărind prin oraș, se trezi în câmp. În jur — țipenie de om. Tocmai atunci trecu pe acolo în zbor un cărăbuș. Fără să-l bage de seamă, cărăbușul îl lovi pe Habarnam drept în ceafă. Habarnam se duse de-a dura la pământ. Cărăbușul își văzu de drum și se pierdu în depărtare. Habarnam sări în picioare și începu să iscodească în toate părțile, doar-doar îl va descoperi pe cel care-l trântise. Dar nu văzu pe nimeni.

"Oare cine m-a lovit? se întreba Habarnam. Poate a căzut ceva din cer?"

Își dădu capul pe spate și privi în sus, dar nici acolo nu zări nimic. Doar

soarele strălucea luminos deasupra capului său.

"Înseamnă că a dat peste mine ceva de la soare, hotărî Habarnam. Desigur, s-a desprins o bucată din soare și m-a lovit în cap."

Porni grăbit spre casă, dar pe drum întâlnește un cunoscut de-al său, căruia-i spuneau Lentilă.

Acest Lentilă era un astronom renumit. Din niște cioburi de sticlă își făcea o lentilă. Dacă te uita prin lentila asta la lucrurile din jur, ți se păreau mult mai mari. Din câteva lentile a meșterit o lunetă mare, prin care puteai privi luna și stelele. Așa a devenit el astronom.

— Ascultă, Lentilă, i-a zis Habarnam. Auzi ce mi s-a întâmplat: s-a desprins o bucată de soare și m-a lovit în cap.

— Nu mai spune, Habarnam! izbucni în râs Lentilă. Dacă s-ar fi desprins o bucată din soare, te-ar fi strivit de rămâneai acolo lat. Că doar soarele e foarte mare. E mai mare decât întregul nostru Pământ.

— Nu-i adevărat, răspunse Habarnam. Eu cred că soarele nu-i mai mare decât o farfurie.

— Ni se pare doar că e așa, pentru că soarele e foarte departe de noi. Soarele e un uriaș glob incandescent. Am văzut asta prin luneta mea. Dacă s-ar desprinde din soare fie și numai o mică părticică — ar distruge în întregime orașul nostru.

— I-auzi! se miră Habarnam. Nu știam că soarele-i atât de mare. Mă duc să le spun și la ai noștri, s-ar putea ca ei să nu fi aflat încă nimic despre asta. Însă tu mai uită-te o dată la soare, tot prin luneta aia a ta, nu cumva să fie știrbit într-o parte!

Habarnam porni spre casă povestindu-le la toți cei pe care-i întâlnea:

— Fraților, știți cum e soarele? E mai mare decât tot Pământul nostru. Da, așa e soarele. Și să știți, fraților, că din soare s-a desprins o bucată care zboară drept către noi. În curând o să cadă și o să ne strivească pe toți. Mare nenorocire ne așteaptă. N-aveți decât să vă duceți să-l întrebați pe Lentilă.

Râdeau cu toții, deoarece îl cunoșteau pe palavragiul de Habarnam. Iar Habarnam porni în goană spre casă și se puse pe răcnit:

— Fraților, Salvați-vă! Se prăbușește bucata!

— Care bucată? îl întrebau.

— Bucata, fraților! S-a rupt o bucată din soare. Și când o să detune acușica, s-a zis cu noi. Știți cum e soarele? E mai mare decât tot Pământul nostru.

— Da' știu că le născopești!

— Nu născocesc nimic. Așa mi-a spus Lentilă. A văzut el prin luneta lui.

Au ieșit cu toții în curte și au început să se uite la soare. S-au uitat, s-au tot uitat, până ce au început să le lăcrimeze ochii. Și cum nu mai vedeau bine, începu să li se pară că, într-adevăr, soarele e știrbit. Iar Habarnam răcnea înaintea:

— Salvați-vă care cum poate! E prăpăd!

Se repeziră cu toții să-și adune lucrurile. Acuarelă își înșfăcă vopselele și pensula, Guslă — instrumentele muzicale: vioara, balalaica și trombonul de alamă.

Doctorul Pilulă se frământa căutând prin toată casa mica farmacie portativă, care se rătăcise pe undeva. Gogoasă își înhăță galoșii și umbrela și ieși în goana mare, dar abia trecuse de poartă când se auzi deodată glasul lui Știetot:

— Linișteți-vă, fraților! Nu e nici o primejdie. Parcă voi nu știți că Habarnam e un palavragiu? A născocit toate astea.

— Am născocit? răcni Habarnam. N-aveți decât să vă duceți să-l întrebați pe Lentilă.

Porniră în goană către Lentilă și acolo se lămură că totul nu era ecăt o scorneală a lui Habarnam. Ei, și ce veselie a fost! Râdeau cu toții de Habarnam și ziceau:

— Ne mirăm doar de noi, cum de te-am crezut!

— Iar eu, pe cât îmi dau seama, nu mă mir deloc! răspunse Habarnam. Pentru că eu am crezut cu adevărat.

Iată ce caraghios era acest Habarnam.

CAPITOLUL II

Cum a devenit Habarnam muzicant

Când Habarnam se apuca de vreo treaba, o făcea tot de-a-ndoaselea, așa că totul îi ieșea anapoda. Știa să citească numai silabisind și putea să scrie doar cu litere de tipar.

Mulți spuneau că, desigur, în capul lui cam bătea vântul, dar asta nu poate fi adevărat, pentru că dacă ar fi fost așa, cum se face că el dovedea, totuși, o anumită înțelegere? Sigur, înțelegea greu, dar ghetele și le puneă în picioare și nu pe cap — iar pentru asta îți trebuie un dram de înțelegere.

Habarnam nu era chiar atât de rău. Ar fi vrut cu tot dinadinsul să învețe și el ceva, dar nu-i plăcea munca. Voia să capete învățătura dintr-o dată, fără nici un efort, ori așa ceva, bineînțeles că n-ar fi izbutit nici cel mai deștept dintre pitici.

Prichindeilor și prichinduțelor le plăcea foarte mult muzica, iar Guslă era un muzicant minunat. Avea fel de fel de instrumente și cânta deseori la ele. Ceilalți ascultau și apoi nu mai conteneau cu laudele. Habarnam fierbea de invidie că Guslă era lăudat și atunci începu să-l roage:

— Învață-mă și pe mine să cânt. Vreau și eu să fiu muzicant.

— Te învăț, se învoi Guslă. La ce vrei să cânti?

— La ce-i mai ușor?

— La balalaică.

— Ei, atunci, haide, dă încoace balalaica, să încerc.

Guslă i-a dat balalaica. Habarnam și-a trecut degetele pe strune. Pe urmă a zis:

— Nu, balalaica sună prea încet. Dă-mi altceva, care să cânte mai tare.

Guslă i-a dat vioara. Habarnam scârțâi puțin cu arcușul pe coarde și spuse:

— Dar ceva și mai tare nu ai?

— Mai am trombonul, răspunse Guslă.
— Ia, dă-l încoace, să încercăm.
Guslă i-a dat trombonul cel mare, de alamă. Și unde nu suflă o dată Habarnam în el, de guiță trombonul ca un apucat.
— Uite, ăsta-i un adevărat instrument! se bucură Habarnam. Ce tare cântă!

— Ei, atunci învață să cânți la trombon, dacă-ți place, se învoi Guslă.
— Păi, de ce să mai învăț? Gata, acum știu să cânt, răspunse Habarnam.
— Nu-i adevărat, încă nu știi să cânți.
— Ba știu, știu! Uite, ascultă! țipă Habarnam și se apucă să sufle din rășputeri în trombon.

— Bu-bu-bu-u! Tu-tu-tu-u!
— Tu doar trombonezi, nu cânți, i-a răspuns Guslă.
— Cum nu cânt? se supără Habarnam. Ba cânt și încă foarte bine! Tare!
— Eh, vai de capul tău! Aici nu-i vorba de tărie. Trebuie să fie frumos.
— Păi, am cântat chiar foarte frumos.
— Ba nu-i frumos deloc, spuse Guslă. După câte văd nu ai nici un talent pentru muzică.

— Ba tu nu ai talent! se înfurie Habarnam. Spui asta doar din invidie. Vrei ca numai pe tine să te asculte și să te laude toți.

— Nici vorbă de așa ceva, spuse Guslă. Ia trombonul și cântă cât poțtești, dacă socoti că nu trebuie să înveți. N-au decât să te laude și pe tine.

— Păi, chiar am să cânt, răspunse Habarnam.

Și începu să sufle în trombon, dar neștiind să cânte, trombonul urla și horcăia, și țipa, și grohăia. Guslă ascultă cât ascultă... În cele din urmă se plictisi. Își îmbrăcă haina de catifea, își prinse la gât fundulița trandafirie pe care o purta în loc de cravată și plecă în vizită.

Seara, când toți prichindeii se adunaseră acasă, Habarnam luă din trombonul și se apucă să sufle în el:

— Bu-bu-bu-u! Du-du-du-u!
— Ce-i cu zgomotul ăsta? strigară cu toții.
— Asta nu-i zgomot, răspunse Habarnam. E cântecul meu.
— Încetează imediat! strigă Știe tot. Ne spargi urechile cu muzica ta!
— Asta pentru că nu te-ai obișnuit încă cu muzica mea. După ce-o să te obișnuiești n-o să-ți mai sparg urechile.

— Și dacă nu vreau să mă obișnuiesc? Nu vreau!
Dar Habarnam nu-l mai asculta și continuă să cânte:

— Bu-bu-bu-bu! Hâr-r-r! Hr-r-r! Țiu! Țiu!
— Termină odată! se năpustiră asupra lui toți prichindeii. Cară-te de-aici cu trombonul ăsta nesuferit!

— Păi, unde să mă car?
— Du-te pe câmp și cântă acolo.
— Păi, în câmp n-are cine să mă asculte.
— Ce, parcă tu ai nevoie să te asculte cineva neapărat?
— Neapărat.

— Atunci ieși în stradă, acolo or să te asculte vecinii.

Habarnam a ieșit în stradă și s-a pornit să cânte lângă casa vecină, dar vecinii l-au rugat să nu mai facă gălăgie sub ferestrele lor. S-a dus la altă casă — dar și de-acolo l-au alungat. S-a mutat la a treia casă — unde păți la fel — însă el socotea că poate să le facă în ciudă și să cânte, să nu se oprească.

Vecinii s-au înfuriat, au năvălit afară și l-au pus pe fugă. Cu chiu cu vai a izbutit să scape de ei, cu trombonul lui cu tot.

De atunci Habarnam n-a mai cântat niciodată la trombon.

— Nu-mi înțeleg muzica, spunea el. Încă nu s-au ridicat până la muzica mea. Când or să se ridice or să mă roage singuri, dar va fi prea târziu. N-am să le mai cânt.

CAPITOLUL III

Cum a devenit Habarnam pictor

Acuarelă era un pictor foar te bun. Umbla întotdeauna într-o bluză lungă, căreia îi zicea "halat". Era de-ajuns să-l privești cum stă, gătit în halatul său și cu părul lung dat pe spate, în fața șevaletului cu paleta în mână. Oricine își dădea seama că are în fața sa un pictor adevărat.

Dacă a văzut că nimeni nu-i apreciază muzica, Habarnam se hotărî să se facă pictor. S-a dus la Acuarelă și i-a spus:

— Ascultă, Acuarelă, m-am hotărât să mă fac și eu pictor. Dă-mi niște vopsele și o pensulă.

Acuarelă nu era defel zgârcit, așa că îi dăruie lui Habarnam vopselele lui vechi și o pensulă. Chiar atunci veni la Habarnam prietenul sau Peticel. Habarnam i-a spus:

— Așază-te, Peticel, imediat am să-ți fac portretul.

Bucuros, Peticel se așeză repede pe un scaun și Habarnam începu să-i facă portretul. Cum voia să-l înfățișeze cât mai frumos, îi picta un nas roșu, urechi verzi, buze vinete și ochi portocalii. Peticel era nerăbdător să-și vadă mai repede portretul. De nerăbdare nu putea sta locului pe scaun și se tot mișca.

— Stai într-un loc, nu te mai mișca, îi spunea Habarnam, altfel n-o să-ți semene.

— Dar acumă îmi seamănă? Întrebă Peticel.

— Aidoma, răspunse Habarnam și-i aplică o pereche de mustăți cu vopsea violetă.

— Hai, arată-mi, sa văd ce-a ieșit! se rugă Peticel când Habarnam îi termină portretul.

Acesta i-l arătă.

— Cum, așa arăt eu? strigă speriat Peticel.

— Bineînțeles că așa. Păi cum altfel?

— Dar mustăți, de ce mi-ai desenat? Că doar eu n-am mustăți.

— Ei, odată și-odată or să-ți crească.

— Și nasul de ce e roșu?
— Asta ca să fie mai frumos portretul.
— Iar părul de ce e albastru? Ce, parcă părul meu e albastru?
— E albastru, răspunse Habarnam. Dar dacă nu-ți place așa, îl pot face verde.
— Nu, ăsta nu-i un portret bun, spuse Peticel. Dă-mi-l să-l rup.
— Vrei să distrugi o operă de artă? se împotrivi Habarnam.
Peticel vru să-i ia portretul și atunci începu bătaia. Auzind zgomot, veni ră îndată Știetot, doctorul Pilulă și alți prichindei.
— De ce vă bateți? i-au întrebat.
— Uitați-vă, strigă Peticel, judecați și voi, care din noi are dreptate: spuneți, cine e înfățișat aici? Nu-i așa că nu sunt eu acela?
— Bineînțeles că nu ești tu, răspunseră prichindeii. Aici e desenată o sperietoare.
Habarnam zise:
— Nu pricepeți ce e, pentru că nu scrie cine e. Iată, am să scriu îndată și totul o să se lămurească.
Și luând un creion, scris dedesubtul portretului cu litere de tipar: PETICEL. După aceea agăță portretul pe perete și spuse:
— Să stea atârnat aici. Să-l privească toată lumea, nu-i este interzis nimănui.
— Nu-i nimic, zise Peticel, după ce-o să te culci și-ai să adormi, eu o să vin și-o să-l rup.
— Iar eu noaptea asta n-am să mă culc și n-am să dorm, ci am să stau de pază, răspunse Habarnam.
Peticel se supără și plecă acasă, iar Habarnam, într-adevăr, nu se culcă în seara aceea. După ce toți ceilalți adormiră, el luă vopselele și începu să-l picteze pe fiecare. Pe Gogoasă îl desenă atât de gras că nici nu încăpu în tablou. Lui Zăpăcilă îi pictă niște piciorușe subțiri, iar la spate îi adăugă, nu se știe de ce, o coadă de câine. Pe vânătorul Glonțisor îl înfățișă călare pe cățelul Strop. Doctorului Pilulă îi puse în loc de nas un termometru. Lui Știetot îi desenă, fără motiv, niște urechi de măgar. Într-un cuvânt, îi înfățișă pe toți cât mai caraghios și mai năstrușnic. Către dimineață agăță toate portretele astea pe pereți și scris sub fiecare ce înfățișa, așa că ieși o adevărată expoziție. Cel dintâi se trezi doctorul Pilulă. Când văzu portretele de pe pereți, începu să râdă. Îi plăcură așa de tare încât își puse ochelarii pe nas și începu să le cerceteze cu multă atenție. Se apropia pe rând de fiecare desen și râdea cu hohote.
— Bravo, Habarnam, se minuna doctorul Pilulă. Niciodată în viața mea n-am râs atâta!
În cele din urmă se opri în dreptul portretului său și întrebă cu severitate:
— Da' ăsta cine e? Nu cumva sunt eu? Nu, nu sunt eu. ăsta-i un portret total neizbutit. Mai bine scoate-l de-aici.
— De ce să-l scot? Lasă-l să atârne acolo, răspunse Habarnam.
Doctorul Pilulă se supără și spuse:

— Se vede treaba, Habarnam, că ești bolnav. S-a întâmplat ceva cu ochii tăi. Când ai văzut tu că aș avea un termometru în loc de nas? O să trebuiască să-ți dau discară ulei de ricin.

Tare nu-i plăcea lui Habarnam uleiul de ricin. Se sperie și zise:

— Nu, nu! Acum văd și eu că portretul e neizbutit!

El scoase de pe perete portretul lui Pilulă și-l rupse. După Pilulă se trezi vânătorul Glonțișor. Și lui îi plăcură portretele. Cât pe ce să plesnească de râs, privindu-le. Însă după ce-l văzu și pe al său, buna lui dispoziție se risipi îndată.

— Asta e un portret rău, spuse el. Nu seamănă cu mine. Scoate-l de-acolo, că altfel n-o să te mai iau niciodată la vânătoare.

Habarnam fu nevoit să-l ia de pe perete și pe vânătorul Glonțișor. Așa s-a întâmplat și cu toți ceilalți. Tuturor le plăceau portretele altora și nu le plăceau ale lor. Ultimul se trezi Acuarelă, care, din obișnuință, dormea mai mult ca toți ceilalți. Când își văzu portretul pe perete se supără strașnic și spuse că acela nu-i un portret ci o mângăleală fără valoare și antiartistică.

După aceea rupse portretul de pe perete și-i luă lui Habarnam vopselele și pensula.

Singurul rămas pe perete era portretul lui Peticel. Habarnam îl desprinsese de acolo și se duse la prietenul său.

— Peticel, vrei să-ți dăruiesc portretul tău? În schimb, împacă-te cu mine, îi propuse Habarnam.

Peticel luă portretul, îl rupse în bucățele și zise:

— Bine, hai să ne împăcăm. Dar să știi că dacă măcar o singură dată mă mai pictezi, n-am să mă mai împac cu tine pentru nimic în lume.

— Iar eu n-am să mă mai pictez niciodată, răspunse Habarnam. Că uite, pictezi, pictezi, și nimeni nu-ți spune măcar mulțumesc, nu știu decât să te certe. Nu mai vreau să fiu pictor.

CAPITOLUL IV

Cum a început Habarnam să scrie poezii

Neizbutind să ajungă pictor, Habarnam hotărî să devină poet și să scrie versuri. Cunoștea un poet care locuia pe strada Păpădiilor. Numele lui era Tăbâltoc, dar, după cum se știe, tuturor poezilor le plac numele frumoase. De aceea când Tăbâltoc a început să scrie poezii, și-a ales un alt nume, și-a zis Floricică.

Într-o zi Habarnam a venit la Floricică și i-a spus:

— Ascultă, Floricică, învață-mă și pe mine să fac versuri. Vreau să fiu și eu poet.

— Dar ai talent pentru asta? Întrebă Floricică.

— Desigur, am. Sunt foarte înzestrat, i-a răspuns Habarnam.

— Trebuie să verificăm, spuse Floricică. Știi ce-nseamnă rimă?

— Rimă? Nu știu.

— Rimă este atunci când două cuvinte au terminații asemănătoare, îl

lămuri Florică. De exemplu: rață — dimineață, prăjitură uscată — înghețată. Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Ei, atunci spune-mi o rimă pentru "toiag".

— Covrig, răspunse Habarnam.

— Păi, ce fel de rimă-i asta: toiag — covrig? Cuvintele astea nu rimează defel!

— De ce nu rimează? Doar amândouă se termină la fel.

— Nu-i de-ajuns, spuse Florică. Trebuie ca aceste cuvinte să se asemene în așa fel încât să iasă ceva armonios. Uite, ascultă: toiag — moșneag, visare — lumânare, hârtie — pălărie.

— Am înțeles, am înțeles, strigă Habarnam. Toiag — moșneag, visare — lumânare, hârtie — pălărie! E grozav! Ha ha ha!

— Ei, acum găsește o rimă pentru "câlți", spuse Florică.

— Mâlți, răspunse Habarnam.

— Ce-s aceia "mâlți?" se miră Florică. Există un asemenea cuvânt?

— Dar ce, nu există?

— Bineînțeles că nu există.

— Ei, atunci, "bâlți".

— Ce mai sunt și "bâlții" ăștia? se miră din nou Florică.

— Ei, asta-i când cobâlțai ceva, atunci se fac "bâlți", lămuri Habarnam.

— Numai minciuni spui, zise Florică, nu există un asemenea cuvânt.

Trebuie alese doar cuvinte care există, nu niște născociri.

— Și dacă cu nu pot alege alt cuvânt?

— Înseamnă că n-ai talent pentru poezie.

— Ei, atunci găsește tu o rimă pentru câlți, răspunse Habarnam.

— Îndată, se învoi Florică.

El se opri în mijlocul camerei, își încrucișa brațele pe piept, înclină capul spre un umăr și începu să se gândească. Apoi își răsturnă capul pe spate și iar se gândi, fixându-și privirile în tavan, după aceea își prinse bărbia în mâini și continuă să se gândească uitându-se în podea. În sfârșit începu să se plimbe prin cameră mormăind încetișor, pentru sine:

— Câlți, vâlți, dâlți, nâlți, sâlți, mâlți... Mormăi astfel multă vreme, apoi spuse: La naiba! Ce cuvânt mai e și ăsta? Nu rimează cu nimic!

— Ai văzut? se bucură Habarnam. Chiar tu folosești cuvinte care nu rimează cu nimic și mai spui că eu sunt lipsit de talent.

— Ei, bine, ești talentat, foarte talentat, dar lasă-mă în pace! spuse Florică. A început să mă doară capul. Scrie în așa fel încât să aibă înțeles și rimă, și gata poezia.

— Oare c chiar așa de simplu? se miră Habarnam.

— Bineînțeles că c simplu. Principalul c să ai talent.

Habarnam s-a dus acasă și îndată s-a apucat să scrie poezii. A hălăduit toată ziua prin cameră, a privit când în podea, când în tavan, s-a prins și cu mâinile de bărbie și tot mormăia câte ceva pentru sine. În cele din urmă poeziile au fost gata și el vorbi:

— Ascultați, fraților, ce poezii am făcut eu.

— Să auzim, să auzim, despre ce sunt poeziile? se interesară cu toții.
— Poeziile sunt despre voi, mărturisi Habarnam. Iată, întâi una despre Știetot:

Știetot se plimba-n ploaie
Și-a sărit peste o oaie.

— Cum? strigă Știetot. Când am sărit eu peste o oaie?
— Ei, asta-i așa, doar în poezie, pentru rimă, ne lămuri Habarnam.
— Vasăzică, din pricina rimei o să născocești fel de fel de minciuni despre mine? Își ieși din fire Știetot.
— Desigur, răspunse Habarnam. Ce nevoie am să născocesc lucruri adevărate? Adevărul nu trebuie să fie născocit, el există oricum.
— Dacă mai încerci, o să-ți arăt cu de ce trebuie să născocești lucruri adevărate! Îl amenință Știetot. Să vedem ce-ai mai născocit despre alții?
— Iată, ascultați acum despre Grăbilă, spuse Habarnam:

Grăbilă, flămând cât zece
'Nghiți un fier de călcat rece.

— Fraților! țipă Grăbilă. Ce-a născocit ăsta despre mine? N-am înghițit nici un fier de călcat rece.
— Nu mai țipa, i-a răspuns Habarnam. Am spus și cu așa, doar pentru rimă că fierul de călcat era rece.
— Dar eu n-am înghițit nici un fier de călcat, nici rece, nici fierbinte! strigă Grăbilă.
— Păi, nici cu nu spun că ai înghițit unul fierbinte, așa că liniștește-te, răspunse Habarnam. Iată, ascultați poezia despre Probabil:

Probabil sub pernă are
O brânzoaică dulce, mare.

Probabil se apropie de patul său, se uită sub pernă și spuse:
— Minciuni! Nu-i nici o brânzoaică aici.
— Nu te pricepi deloc la poezie, răspunse Habarnam. Asta e un fel de a spune, doar așa, pentru rimă, că se află, dar de fapt brânzoaică nu se află acolo. Uite, am mai făcut o poezie și pentru Pilulă!
— Fraților! strigă doctorul Pilulă. Trebuie să oprim bătaia asta de joc! Oare o să ascultăm, liniștiți, toate minciunile lui despre fiecare?
— Ajunge! strigară cu toții. Nu mai vrem să ascultăm! Astea nu-s poezii ci niște scorneli nerușinate.
Dar Știetot, Grăbilă și Probabil strigau:
— Lăsați-l să citească! O dată ce-a citit despre noi, să citească și despre alții.
— Nu-i nevoie! Noi nu vrem! strigau ceilalți.
— Ei, dacă voi nu vreți, atunci o să mă duc să le citesc vecinilor, spuse

Habarnam.

— Cum? răcniră cu toții. Să te duci să ne faci de râs și față de vecini? Încearcă numai! Că după aceea nu mai ai ce căuta acasă.

— Ei bine, fraților, n-o să mă duc, se învoi Habarnam. Dar să nu mai fiți supărați pe mine.

De atunci Habarnam hotărî să nu mai scrie poezii.

CAPITOLUL V

Cum s-a plimbat Habarnam

în automobilul cu apă gazoasă

Mecanicul Șurubel și ajutorul lui, Piuliță, erau niște meșteri foarte buni.

Semănau unul cu celălalt, doar că Șurubel era nițeluș mai înalt, iar Piuliță nițeluș mai scund de statură. Amândoi purtau vestoane din piele. În buzunarele vestoanelor aveau întotdeauna chei pentru piulițe, clești, pile și alte instrumente de fier. Dacă vestoanele n-ar fi fost din piele, demult li s-ar fi desprins buzunarele. Aveau și șepci tot din piele și ochelari de protecție.

Ochelarii aceștia și-i puneau când lucrau, ca să nu le intre ceva în ochi.

Șurubel și Piuliță rămâneau zile întregi în atelierul lor și reparau primusuri, cratițe, ceainice, tigăi, iar când nu aveau ce repara, făceau triciclete și biciclete pentru pitici.

Odată, Șurubel și Piuliță, fără să spună vreo vorbă, s-au închis în atelierul lor și au început să meșterească ceva.

O lună încheiată au pilit, au dat la rindea, au nituit, au sudat și n-au arătat nimic nimănui, iar când s-a încheiat luna se constată că alcătuiseră un automobil.

Era un automobil acționat cu apă gazoasă și sirop. În mijlocul mașinii se afla o bancă pentru șofer, iar în fața acesteia era așezat rezervorul cu apă gazoasă. Gazul din rezervor trecea printr-o țevă, într-un cilindru de aramă și acționa un piston de fier. Sub presiunea gazului pistonul se mișca înainte și înapoi și învârtea roțile. Sus, deasupra banchetei, era fixat un borcan cu sirop. Siropul se scurgea prin altă țevă în rezervor și servea la unsul întregului mecanism.

Acest tip de automobil cu apă gazoasă era foarte răspândit printre pitici. Dar automobilului construit de Șurubel și Piuliță îi fusese adusă o foarte importantă perfecționare: la un perete lateral al rezervorului era legată o mică țevă elastică din cauciuc, cu robinet, pentru a se putea bea apă în timpul mersului, fără a opri mașina.

Grăbilă învăța să conducă acest automobil și pentru oricine dorea să facă o plimbare, el pornea imediat la drum fără să refuze vreodată pe cineva.

Cel mai mult îi plăcea să se plimbe cu automobilul lui Limonadă, pentru că pe drum putea să bea apă gazoasă cu sirop cât îi poftea inima. Și lui Habarnam îi plăcea plimbarea cu automobilul, așa că Grăbilă îl avea adesea ca mușteriu. Însă Habarnam dorea să învețe să conducă singur mașina, așa că începu să-l roage pe Grăbilă:

— Lasă-mă pe mine să conduc automobilul. Vreau să-nvăț a-l conduce singur.

— N-ai să poți, spuse Grăbilă. Doar e vorba de o mașină. Trebuie să te pricepi.

— Ce-i aici de priceput? i-a răspuns Habarnam. Am văzut la tine cum se conduce. Tragi de manete și învârți volanul. E foarte simplu.

— Pare numai că e simplu, dar de fapt e o treabă grea. O să te accidentezi și tu și-o distrugi și automobilul.

— Lasă, Grăbilă, nu-i nimic! s-a supărat Habarnam. Când o să-mi ceri și tu ceva, nici eu n-am să-ți dau.

Într-o zi, când Grăbilă nu era acasă, Habarnam se furișă în automobilul aflat în curte și începu să tragă de manete și să apese pedalele. La început nu se întâmplă nimic, dar deodată mașina începu să huruie și o luă razna. Piticii văzură totul de la fereastră și ieșiră în goană din casă.

— Ce faci? strigară ei. Ai să te accidentezi!

— N-am să mă accidentez, răspunse Habarnam și în aceeași clipă se izbi de cotețul câinelui care se afla în mijlocul curții.

Buf-poc! Cotețul se făcu surcele. Bine cel puțin că Strop avusese timp să sară de acolo, că altfel Habarnam l-ar fi strivit.

— Uite, vezi ce-ai făcut? strigă Știetot. Oprește-te imediat!

Habarnam se sperie, vru să oprească mașina și trase de o manetă.

Dar mașina, în loc să se oprească, porni și mai repede. În drumul ei dădu peste un chioșc. Buf-poc! Chioșcul se desfăcu în bucăți. Habarnam fu îngropat sub un morman de așchii. O scândură i se agăță de spate, alta îl izbi în ceafa.

Se lăsă pe volan și încercă să vireze. Automobilul se învârtea prin curte, iar Habarnam striga cât îl ținea gura:

— Fraților, deschideți mai repede poarta, altfel o să strivesc totul pe aici!

Piticii au deschis poarta, Habarnam a ieșit din curte și a pornit în goană pe stradă. Atrăși de zgomot, piticii năvăliră de prin toate curțile.

— Păzea! striga Habarnam și gonea înainte.

Știetot, Probabil, Șurubel, doctorul Pilulă și alți pitici alergau după el. Dar țî-ai găsii! Nu l-au putut ajunge din urmă.

Habarnam tot trecea de pe o stradă pe alta și nu știa cum să oprească mașina.

În sfârșit, automobilul se apropie de râu, se dădu peste cap și porni de-a dura pe povârniș. Habarnam fu aruncat afară și rămase întins pe mal, iar automobilul cu apă gazoasă căzu în apă și se scufundă.

Știetot, Probabil, Șurubel și doctorul Pilulă îl înșfacară pe Habarnam și-l duseră acasă. Cu toții credeau că e mort.

Acasă l-au așezat pe pat și abia atunci a deschis Habarnam ochii. El privi în jur și întrebă:

— Fraților, mai sunt viu?

— Viu, viu, răspunse doctorul Pilulă. Numai, te rog, stai liniștit, trebuie să te examinez.

El îl dezbracă pe Habarnam și începu să-l examineze. După aceea spuse:

— Uimitor! Toate oasele sunt întregi, are doar niște contuzii și câteva așchii.

— Păi, mi s-a agățat o scândură de spate, spuse Habarnam.

— O să trebuiască să scoatem așchiile, clătină din cap Pilulă.

— Și-o să mă doară? se sperie Habarnam.

— Nu, nici un pic. Uite, ți-o scot chiar acum pe cea mai mare.

— A-a-au! țipă Habarnam.

— Ce a-a-au? Ce? Te doare? se miră Pilulă.

— Sigur că mă doare!

— Ei, rabdă, rabdă. Ți se pare doar că te doare.

— Nu, nu mi se pare! Au-au-au!

— Dar de ce țiți de parcă te-aș tăia? Că doar nu te tai.

— Mă doare! Mi-ai spus că n-o să mă doară, și acuma mă doare!

— Ei, mai încet, mai încet... Mai am de scos o singură așchie.

— Au, lasă, lasă! Mai bine rămân cu așchia.

— Nu se poate, o să facă puroi.

— Au-au-au!

— Ei, gata. Acum trebuie doar să ungem cu iod.

— Și asta o să mă doară?

— Nu, când dau cu iod nu te doare. Stai cuminte.

— A-a-au!

— Nu mai zbiera! Îți place să te plimbi cu mașina, dar să rabzi puțin la durere nu-ți place!

— Vai! Ce tare mă ustură!

— O să te usture puțin și-o să te lase. Acum o să-ți pun termometrul.

— Uf, nu-mi trebuie termometru. Nu-mi trebuie!

— De ce?

— O să mă doară!

— Păi, termometrul nu doare.

— Mi-ai spus mereu că nu mă doare și pe urmă m-a durut.

— Tare sucit mai ești! Oare nu ți-am pus niciodată termometrul?

— Niciodată.

— Ei, uite, o să vezi acuma că asta nu doare, spuse Pilulă și se duse după termometru.

Habarnam țâșni din pat, sări pe fereastră și fugi la prietenul său Peticel. Doctorul Pilulă se întoarse cu termometrul, dar ia-l pe Habarnam de unde nu-i!

— Ei, poftim de tratează un astfel de bolnav, mormăi Pilulă. Tu te străduiești să-l vindeci, iar el sare pe fereastră și-o ia la sănătoasa. E inadmisibil!

CAPITOLUL VI

Cum a conceput Știetot un balon

Știetot, căruia îi plăcea foarte mult să citească, aflase din cărți despre țări îndepărtate și despre fel de fel de călătorii. Adesea, seara, când n-avea ce face, el le povestea prietenilor săi despre ceea ce citise în cărți.

Prichindeii se dădeau în vânt după asemenea istorisiri. Le plăcea să asculte despre țări pe care nu le văzuseră niciodată, dar mai ales îi atrăgeau povestirile despre călătorii, pentru că cei care călătoresc trec prin tot felul de întâmplări nemaipomenite și aventuri dintre cele mai neobișnuite.

Tot ascultând istorisiri din acestea, prichindeii începură să creadă că ar putea pleca și ei într-o călătorie. Unii propuseră să o facă pe jos, alții să plutească pe râu cu bărcile, iar Știetot propuse:

— Haideți să construim un balon și să zburăm cu balonul.

Ideea asta au găsit-o cu toții excelentă. Până atunci nu zburaseră niciodată cu balonul și socoteau că ar fi foarte interesant. Bineînțeles, nimeni nu știa cum se construiește un balon, dar Știetot a promis că va chibzui el totul și le va explica apoi și lor.

Așa că Știetot începu să se gândească. Se gândi trei zile și trei nopți și hotărî să facă un balon din cauciuc. Prichindeii știau cum se obține cauciucul. În orașul lor creșteau niște flori asemănătoare cu ficușii. Dacă faci o creștătură pe tulpina acestei flori, începe să se scurgă din ea o zeamă albă. Zeama asta, numită lichid de cauciuc, se îngroașă încet-încet și se transformă în cauciuc, din care se pot confecționa mingi și galoși.

După ce Știetot a născocit asta, le-a poruncit prichindeilor să adune lichid de cauciuc. Începură cu toții să care lichidul alb în butoiul pregătit anume de Știetot. Se duse și Habarnam să adune lichid, dar se întâlni pe drum cu prietenul său, Peticel, care se juca cu două prichinduțe, sărind coarda.

— Ascultă, Peticel, ce chestie am născocit noi! spuse Habarnam. O să plesnești de invidie când o să afli, măi frate-miu!

— Ba să știi că n-am să plesnesc deloc, îi răspunse Peticei. Ce, n-am altă treabă decât să plesnesc?

— O să plesnești, o să plesnești! căuta să-l convingă Habarnam. Să vezi ce chestie, frățioare! Nici în vis n-ai văzut așa ceva.

— Ei, despre ce chestie e vorba? se interesă Peticei.

— Îndată o să meșterim o bășică plină cu aer și o să zburăm cu ea departe.

Pe Peticel îl cuprinse invidia. Vrând să se laude și el cu ceva, spuse:

— Mare lucru, o bășică! Eu în schimb m-am împrietenit cu prichinduțele.

— Cu care prichinduțe?

— Uite, cu ele, spuse Peticel și le arată cu degetul pe prichinduțe. Pe asta o cheamă Gâzuța și pe asta Țintișoara.

Gâzuța și Țintișoara stăteau ceva mai departe și-l priveau cu îngrijorare pe Habarnam.

Habarnam se uită la ele încruntat și zise:

— Aha, așa deci! Dar tu parcă ești prieten cu mine!

— Sunt prieten cu tine, dar și cu ele. Una n-o împiedică pe cealaltă.

— Ba o împiedică, răspunse Habarnam. Cine e prieten cu prichinduțele e și el o prichinduță. Vreau să te cerți îndată cu ele!

— De ce să mă cert?

— Îți cer eu să te cerți! Altfel o să mă cert eu cu tine.

— N-ai decât, ceartă-te! Mare scofală!

— Uite că mă cert, iar Gâzuței și Țintișoarei tale o să le arăt cu!

Habarnam își strânse pumnii și se năpusti asupra prichinduțelor. Peticel îi tăie calea și-i repezi un pumn în frunte. Începură să se bată iar Gâzuța și Țintișoara o luară la goană speriate.

— Vasăzică, din pricina acestor prichinduțe mi-ai dat un pumn în frunte? strigă Habarnam încercând să-l lovească pe Peticel în nas.

— Dar de ce le jignești? întrebă Peticel împungând cu pumnii în toate părțile.

— Ia uite ce mai apărător s-a găsit! răspunse Habarnam și-și izbi prietenul în creștetul capului cu atâta putere, că acesta se clătină și o luă repede la goană.

— Sunt certat cu tine! îi strigă Habarnam din urmă.

— N-ai decât! răspunse Peticel. Tot tu o să vii primul să te împaci.

— Ai să vezi că n-am să vin! Noi o să facem o călătorie zburând cu bășica plină cu aer!

— O să zburați de pe acoperiș — în pod!

— Ba nu, voi o să zburați de pe acoperiș în pod! răspunse Habarnam și plecă să adune lichid de cauciuc.

După ce butoiul se umplu cu lichid, Știetot îl amestecă grijuliu și-i porunci lui Piuliță să aducă o pompă din acelea cu care se umflă roțile de automobil. La aceasta pompă el atașă un tub lung de cauciuc, turnă peste capătul tubului puțin lichid și-i porunci lui Piuliță să dea ușor la pompă.

Piuliță începu să pompeze și îndată, din lichidul de cauciuc prinse să se formeze o bășică, la fel cu acelea din spumă de săpun. Știetot adăuga mereu lichid de cauciuc pe bășica aceasta, iar Piuliță nu contenea să pompeze aer, astfel că bășica se umfla treptat, tot mai mult, prefăcându-se într-un mare balon.

Știetot nu mai prididea să adauge lichid de cauciuc pe toate părțile. Atunci el ceru celorlalți prichindei să-l ajute. Cu toții se puseră îndată pe

treabă. Pentru fiecare se găsi ceva de făcut în jurul balonului, numai Habarnam se tot învârtea, fluierând, de colo-colo. Se străduia să se țină cât mai departe de balon, îl măsura din când în când cu privirea și gura nu-i mai tăcea:

— O să crape bășica! Uite, acuși o să crape! Uf!

Dar balonul nu crăpa ci devenea cu fiecare minut mai mare, tot mai mare. Curând fu atât de umflat că prichindeii erau nevoiți să se cațere în tufa de alun, din mijlocul curții i, pentru a-l putea unge pe deasupra și pe părți.

Lucrul la umflatul balonului dură două zile și fu întrerupt doar atunci când balonul ajunsese de mărimea unei case. După aceea, Știetot legă cu o sfoară tubul care se afla dedesubtul balonului, pentru ca aerul să nu iasă, și zise:

— Acum balonul trebuie lăsat să se usuce, iar noi o să ne apucăm de altă treabă.

El fixă cu o frânghie balonul de tufa alunului, să nu-l ia vântul, după care îi împărți pe prichindei în două grupuri. Primului îi ordonă să adune gogoși de mătase, de pe care să depene firele și să facă din ele ață de mătase. Apoi să împletească din ea o plasă uriașă. Celuilalt grup Știetot îi porunci să alcătuiască un coș mare din coajă subțire de mesteacăn.

În vreme ce Știetot și prietenii săi erau prinși cu această muncă, locuitorii din Orașul Florilor veneau și priveau balonul uriaș legat de tufa de alun. Fiecare vroia să atingă balonul cu mâna, ba unii încercau chiar să-l ridice.

— Balonul e ușor, spuneau ei, îl poți lesne ridica doar cu o mână.

— De ușor e ușor, dar după părerea mea, n-o să poată zbura, spuse prichindelul Cărbunaș.

— De ce să nu zboare? Întrebară ceilalți.

— Păi, cum să zboare? Dacă ar putea zbura, s-ar înălța în sus, dar așa el stă rezemat de pământ. Înseamnă că, deși e ușor — e totuși greu, răspunse Cărbunaș.

Piticii căzură pe gânduri.

— Hm! Hm! ziceau ei. Balonul e ușor și totuși e greu. Asta-i adevărat. Și-atunci cum o să zboare?

Încercară să-l iscodească pe Știetot, dar acesta le spuse:

— Aveți puțină răbdare. În curând o să vă lămuriiți.

Întrucât Știetot nu le explică nimic piticilor, aceștia începură să se îndoiască și mai mult. Cărbunaș umbla prin oraș și răspândea tot felul de zvonuri prostesti.

— Ce forță ar putea ridica balonul în sus? Întreba el și-și răspundea singur: nu există o astfel de forță! Păsările zboară pentru că au aripi, dar bășica de cauciuc n-are cum să se ridice. Ea poate zbura doar în jos.

Până la urmă nimeni din oraș nu mai credea în năzbâția asta. Cu toții nu făceau decât să râdă, se apropiau de căsuța lui Știetot, se uitau la balon de după gard și spuneau:

— Uitați-vă, uitați-vă! A-nceput să zboare! Ha-ha-ha!

Dar Știetot nu dădea atenție acestor ironii. După ce plasa de mătase a

fost gata, ci porunci să îmbrace cu ea balonul de sus până jos. Astfel, plasa fu trecută peste balon, acoperindu-l complet.

— Uitați-vă! strigară piticii de după gard. Vor să prindă balonul în plasă. Se tem c-o să zboare. Ha-ha-ha!

Știetot ceru prietenilor săi să lege balonul cu o frânghie, pe care apoi s-o treacă peste creanga alunului și să-l ridice.

Imediat Grăbilă și Piuliță se urcară cu funia în alun și începură să tragă balonul. Asta îi înveseli nespus pe cei ce priveau.

— Ha-ha-ha! râdeau ei. Se vede că ăsta-i un balon pe care trebuie să-l tragi în sus cu frânghia. Cum o să zboare, dacă e nevoie de funie ca să fie ridicat?

— Chiar așa vor face, răspundea Cărbunaș. Ei or să se așeze pe balon, or să tragă de funie și atunci balonul o să zboare.

Când balonul fu ridicat de la pământ, plasa de pe marginile sale se lăsa în jos și Știetot porunci să fie legat de capetele ei coșul împletit din coajă de mesteacăn. Coșul avea formă pătrată. Înăuntru, pe fiecare latură, era prinsă o băncuță și pe fiecare băncuță puteau să încapă câte patru prichindei.

După ce coșul fu legat de plasă în cele patru colțuri, Știetot anunță că lucrul la construcția balonului a luat sfârșit. Grăbilă își închipuia că vor zbura imediat, însă Știetot spuse că mai trebuie pregătite parașute pentru toți.

— De ce parașute? întrebă Habarnam.

— Dacă balonul crapă? În cazul ăsta va trebui să sărim cu parașutele.

În ziua următoare Știetot și prietenii lui fură ocupați cu confecționatul parașutelor. Fiecare dintre ei își meșterea singur parașuta, din pufuleți de păpădie, iar Știetot le arăta tuturor cum anume s-o facă.

Locuitorii orașului vedeau că balonul atârna nemișcat pe creangă și-și spuneau unul altuia:

— O să stea atârnat așa până o să crape. N-o să zboare niciodată.

— Ei, haide, de ce nu zburați? strigau ei de dincolo de gard. Trebuie să zburați până ce n-apucă balonul să crape.

— Nu vă neliniștiți, le răspunse Știetot. O să zburăm mâine dimineată la ora opt.

Mulți prichindei izbucniră în râs, dar unii începură să aibă îndoieli.

— Te pomenești c-or să zboare cu adevărat! își spuneau ei. Trebuie să venim mâine să vedem.

CAPITOLUL VII

Pregătiri de călătorie

În dimineața următoare Știetot își sculă prietenii mai devreme. De îndată începură să se pregătească de drum. Șurubel și Piuliță își îmbrăcară vestoanele de piele.

Vânătorul Glonțișor se încălță cu cizmele din piele, favoritele lui. Carâmbii acestor cizme ajungeau mai sus de genunchi și se încheiau deasupra cu cataramă. Asemenea cizme erau foarte comode pentru călătorie. Grăbilă își îmbracă costumul său "fulger". Despre costumul ăsta se cuvine să dăm câteva amănunte. Grăbilă, care se grăbea întotdeauna și nu-i plăcea să-și piardă timpul degeaba, născocise un costum special pentru el, care nu avea nici măcar un singur nasture. Se știe doar că la îmbrăcat sau la dezbrăcat cel mai mult timp se pierde pentru descheiatul și încheiatul nasturilor.

Costumul lui Grăbilă nu era format din cămașă și pantaloni: acestea erau împreunate într-un singur tot, ceva de felul salopetei. Salopeta se încheia sus, cu un singur buton, așezat spre ceafa. Era de ajuns să desfaci butonul și, ca prin farmec, întregul costum cădea de pe umeri și se lăsa fulgerător la picioare. Gogoasă cel rotofei își îmbracă costumul de zile mari. El prețuia cel mai mult la un costum buzunarele. Pentru el costumul era cu atât mai bun cu cât avea mai multe buzunare. Cel mai luxos costum al său avea șaptesprezece buzunare.

Vestonul avea zece buzunare: două la piept, două pe poale, două pe laturi, trei în interior și un buzunar secret pe spate. Pantalonii aveau: două buzunare în față, două la spate, două lateral și un buzunar jos, la genunchi. În viața obișnuită astfel de costume, cu șaptesprezece buzunare, din care unul la genunchi, poți întâlni numai la operatorii de film.

Limonadă se găti într-un costum în carouri. El purta întotdeauna costume în carouri. Și pantalonii erau în carouri, și vestonul în carouri, și șapca tot în carouri. Ori de câte ori îl vedeau de departe, piticii spuneau: "Priviți, uitați-vă, vine tabla de șah!"

Probabil se găti în costumul de schi pe care-l socotea foarte comod pentru călătorie. Posibil îmbracă o flaneă în dungi jambiere în dungi, iar în jurul gâtului își înfășură un fular în dungi. Cu asemenea costum era dungat din cap până-n picioare, încât văzându-l de departe ziceai că-i o saltea în dungi, nu Posibil. Într-un cuvânt, toți s-au îmbrăcat cu ce-au putut, numai Zăpăcilă, care avea obiceiul să-și arunce lucrurile pe unde nimerea, nu reuși cu nici un chip să-și găsească vestonul. Și șapca și-o băgase pe undeva, așa că, oricât a căutat-o, n-a găsit-o pe nicăieri. În cele din urmă dădu, sub pat, peste căciula de iarnă, cu urechi.

Pictorul Acuarelă hotărî să picteze tot ceea ce va vedea în timpul călătoriei. El își luă vopselele și pensula și le așeză din timp în coșul balonului. Guslă se hotărî să ia cu sine piculina. Doctorul Pilulă își luă mica farmacie portativă și o puse de asemenea în coș, sub bancă. Asta era o treabă foarte bine gândită, deoarece în timpul călătoriei s-ar fi putut

îmbolnăvi cineva.

Încă înainte de ora șase dimineața se adunase acolo aproape întregul oraș. Mulți dintre cei care vroiau să vadă zborul se cățăraseră pe garduri și pe acoperișurile caselor.

Grăbilă fu cel dintâi care intră în coș și-și alese locul cel mai comod. În urma lui urcă Habarnam.

— Uitați-vă, strigau spectatorii adunați în jur, au și început să se așeze!

— Voi de ce v-ați suit în coș? spuse Știetot. Dați-vă jos, e încă prea devreme.

— De ce e prea devreme? Doar suntem gata de zbor, răspunse Habarnam.

— Ce pricepi tu! Înainte de toate balonul trebuie umplut cu aer cald.

— De ce cu aer cald? întrebă Grăbilă.

— Pentru că aerul cald e mai ușor decât cel rece și întotdeauna se ridică. Când vom umple balonul cu aer cald, acest aer cald se va înălța și va trage după el balonul, lămurii Știetot.

— Aaa, înseamnă că mai trebuie și aer cald! zise trăgănat Habarnam și apoi împreună cu Grăbilă se dădură jos din coș.

— Uitați-vă, strigă cineva de pe acoperișul casei vecine, se dau jos! S-au răzgândit, nu mai zboară.

— Vezi bine că s-au răzgândit, li se răspunse de pe alt acoperiș. Parcă poți zbura cu un astfel de balon! Asta-i o înșelătorie și nimic altceva!

În acest timp Știetot le porunci piticilor să umple câțiva saci cu nisip și să-i pună în coș. Îndată Grăbilă, Tăcutul, Probabil și alți prichindei se repeziră să toarne nisip în saci și să-i care în coș.

— Asta ce-o mai fi? se întrebau unii pe alții spectatorii. De ce pun saci cu nisip în coș?

— Ei, ce nevoie aveți de saci cu nisip? strigă Cărbunaș, care ședea călare pe gard.

— De-aia! Ca să-i aruncăm în capul vostru când o să ne ridicăm, răspunse Habarnam.

Bineînțeles, Habarnam nu știa nici el de ce era nevoie de saci cu nisip. Zisese și el așa, într-o doară.

— Dar mai întâi ridicați-vă! strigă Cărbunaș.

Prichindelul Fărâmiță, care stătea pe gard lângă Cărbunaș, spuse:

— Probabil că le e frică și trimit să zboare, în locul lor, sacii cu nisip.

Cei din jur izbucniră în râs:

— Vezi bine că le e frică! Numai că de ce să le fie frică? Oricum, balonul n-o să zboare.

— Dar poate că totuși o să zboare, spuse una dintre prichindețele care priveau și ele prin crăpăturile gardului.

Pe când în jurul lor se discuta astfel, Știetot dădu ordin să se aprindă un foc zdravăn în mijlocul curții și atunci văzură cu toții cum Șurubel și Piuliță scot din atelierul lor un cazan mare, de aramă, pe care-l pun pe foc. Cazanul acela ei îl făcuseră cu mult înainte, pentru încălzit aerul. Cazanul se închidea ermetic, cu un capac în care se afla un orificiu. Într-o parte fusese potrivită o

pompă pentru pompat aer în cazan. Acolo aerul se încălzea și apoi ieșea fierbinte prin orificiul din capac.

Fără îndoială că nici unul dintre privitori nu putea bănuî la ce servește cazanul, însă fiecare din ci făcea presupuneri:

— Se vede că s-au hotărât să-și fiarbă supa, ca să ia micul dejun înainte de a pleca în călătorie, spuse prichinduță pe care-o chema Romanița.

— Păi ce crezi, îi răspunse Fărâmiță, și tu, probabil, ai îmbuca ceva dacă ai întreprinde o călătorie atât de lungă!

— Fără îndoială, se învoi Romanița. S-ar putea ca asta să fie ultima oară...

— Ce să fie ultima oară?

— Ei, vor mânca pentru ultima oară, pe urmă își vor lua zborul, balonul va crăpa și ei vor muri.

— Nu-ți fie teamă, n-o să crape, îi spuse Cărbunaș. Pentru ca să crape ar trebui mai întâi să zboare, dar ăsta, după cum vezi, zace în același loc de o săptămână încheiată și nu zboară nicăieri.

— Acum însă o să zboare, răspunse Țintișoara care venise cu Gâzuța să vadă balonul zburând.

Îndată toți privitorii începură să discute cu aprindere. Dacă cineva spunea că balonul o să zboare, altcineva îl contrazicea imediat că n-o să zboare, iar dacă unul zicea că nu va zbura, i se răspundea pe dată că va zbura. Se stârni o asemenea gălăgie că nu se mai auzea nimic. Pe unul dintre acoperișuri doi prichindei s-au luat chiar la bătaie, atât de aprinsă era discuția. Abia i-au potolit udându-i cu apă.

Între timp aerul din cazan se încălzise suficient și Știetot socoti că e momentul să se înceapă umplerea balonului cu aer fierbinte. Dar pentru a-l umple cu aer fierbinte, trebuia mai întâi golit de aerul rece. Știetot se apropie de balon și dezlegă sfoara cu care legase strâns tubul de cauciuc. Cu un șuierat puternic aerul rece începu să iasă din balon. Piticii, care discutau dacă zborul va avea loc sau nu, se întoarseră și văzură cum balonul începe să se micșoreze cu repeziciune. El se muie, se zbârci întocmai ca o pară uscată și dispăru în fundul coșului. Acolo unde mai-nainte uriașul balon apărea în toată splendoarea sa, acum nu era decât un coș acoperit cu o plasă.

Șuierul se opri și imediat răsună un hohot general de râs. Râdeau cu toții: și cei care spuseseră că balonul va zbura, și cei care spuseseră că nu va zbura, iar Peticel, prietenul lui Habarnam, de atâta râs s-a rostogolit de pe acoperiș și și-a făcut un cucui la ceafă. Doctorul Pilulă a fost nevoit să-l trateze și să-i ungă cucuiul cu iod.

— Halal zbor! se striga de jur împrejur. Halal balonul lui Știetot! L-au dichisit o săptămână întreagă, iar el n-a avut de lucru și-a crăpat. Asta zic și eu distracție! În viața mea nu mi-a fost dat să râd atâta!

Însă Știetot nici de aceasta dată n-a luat în seamă ironiile. El puse cazanul în legătură cu balonul printr-o țeavă lungă și porunci să fie acționată pompa atașată la capacul cazanului. În cazan începu să pătrundă aer proaspăt, în vreme ce aerul încălzit trecea prin țeavă direct în balon. Treptat,

balonul de sub plasă devenea mai mare, și începu să iasă din coș.

— Priviți, se bucurau spectatorii, îl umflă din nou! Tare suciți mai sunt! Că doar iarăși o să crape.

Nimeni nu mai credea că balonul avea să zboare. Iar între timp balonul se făcuse încă și mai mare, ieși pe jumătate din coș, arătând întocmai ca un pepene uriaș pe o farfurioară. Dintr-o dată băgară de seamă că încet-încet, balonul se ridică tot mai sus și întinde plasa cu care era legat de coș; scoaseră cu toții strigăte de uimire. Vedeă oricine că de data asta nimeni nu-l mai trăgea de frânghie în sus.

— Ura! strigă Romanița și chiar bătu din palme.

— Nu zbiera! se răsti la ea Cărbunaș.

— Doar și-a luat cu adevărat zborul!

— Încă nu și-a luat cu adevărat zborul. Nu vezi că e legat de coș? Parcă va putea ridica coșul și încă cu piticii în el!

Chiar atunci Cărbunaș observă că balonul, devenind și mai mare, se ridicase mult de tot și coșul se desprinsese de pământ. Nu se mai putu abține și strigă din toată puterea:

— Țineți-l! Nu vedeți că-și ia zborul? Ce faceți?

Dar balonul nu zbură, deoarece era legat zdravăn de tufa de alun. Coșul se săltă doar puțin deasupra pământului.

— Ura-a! răsună din toate părțile. Ura! Bravo, Știetot! Halal balonul lui Știetot! Dar cu ce l-au umflat, oare? Cu abur, probabil.

Acum credeau cu toții că balonul va zbura.

CAPITOLUL VIII

La drum

În cele din urmă umplerea balonului cu aer cald luă sfârșit. Știetot porunci să fie dus de acolo cazanul și cu mâna lui legă sfoara la tubul de cauciuc, pentru ca aerul cald să nu iasă din balon.

După aceea le porunci tuturor să se așeze în coș. Primul urcă Grăbilă, în urma lui se avântă Gogoasă, care era cât pe ce să cadă peste capetele celor de jos. Pe lângă că era rotofei, toate buzunarele îi erau doldora cu fel de fel de lucruri: ici o bucătică de zahăr, dincolo un biscuit. Pe deasupra își mai încălțase, pentru orice eventualitate, și galoșii, iar în mâini ținea umbrela. Cu eforturi unite Gogoasă fu urcat în coș, iar în urma lui începură să se cațere și ceilalți pitici. Zahăr Zaharescu Limonadă se agita în jurul coșului și-i ajuta pe toți să se urce.

— Stați jos, vă rog, spunea el, așezați-vă cât mai comod. Este loc destul pentru toți în balon.

— Așează-te și tu, i se răspundea.

— Am timp, zicea Limonadă. Important este să luați loc voi. Serviabil, el îi susținea pe toți de braț și-i ajuta să urce.

În sfârșit intrară toți în coș. Doar Limonadă rămăsese jos.

— De ce nu urci? îl întrebară.

— Oare n-ar fi bine să nu mai plec? răspunse Limonadă. Ocup cam mult loc. Și fără mine sunteți cam înghesuiți acolo. Mă tem să nu se depășească greutatea.

— Nu te teme, n-o să se depășească nici o greutate.

— Nu, fraților, zburăți fără mine. Eu o să vă aștept aici. De ce să vă incomodez?

— Nu, fraților, zburăți fără mine. Eu o să vă aștept aici. De ce să vă incomodez?

— Lasă, n-o să incomodezi pe nimeni, îi răspunse Știetot. Așază-te. De vreme ce-am hotărât să zburăm, apoi să zburăm împreună.

Limonadă sui cam în silă în coș și atunci se întâmplă ceva cu totul neașteptat: coșul împreună cu balonul se lăsară brusc la pământ.

— Ia te uită au zburat! izbucni în râs, de pe gard, Fărâmiță.

— Și tu de ce râzi? se răsti la el Cărbunaș. Aici se întâmplă o nenorocire, iar el râde!

— Nu e nici o nenorocire, răspunse Lentilă. Pur și simplu balonul este calculat pentru cincisprezece pitici. Șaisprezece nu poate ridica.

— Înseamnă că n-o să zboare? întrebă Cărbunaș.

— Va trebui să dea jos pe careva, și atunci va zbura, spuse Lentilă.

— Cu siguranță că-l va da jos pe Habarnam, zise Găzuța.

Limonadă, căruia îi era teamă să zboare cu balonul, spuse bucuros:

— Vedeți? Doar v-am spus că o să se depășească greutatea! Mai bine să cobor.

Își și trecuse un picior peste marginea coșului pentru a coborî, dar îndată Știetot luă un sac cu nisip și-l aruncă din coș. Balonul deveni imediat mai ușor și se înălță din nou. Abia acum au înțeles cu toții de ce a poruncit Știetot să fie puși în coș sacii cu nisip. Toată lumea bătu din palme, iar Știetot ridică o mână și le adresă piticilor o cuvântare.

— Rămâneți cu bine, fraților! strigă el. Noi zburăm în ținuturi îndepărtate. Peste o săptămână ne vom întoarce. Rămâneți cu bine!

— Mergeți cu bine! Mergeți cu bine! Drum bun! strigară piticii și începură să-și agite mâinile și pălăriile.

Știetot scoase din buzunar un briceag și reteză frânghia cu care era legat coșul de tufă. Balonul porni lin în sus, se agăță cu o latură de creanga tufei, dar îndată se eliberă și țâșni spre înălțimi.

— Ura! strigară piticii. Trăiască Știetot și prietenii lui! Ura-a!

Băteau cu toții din palme și își aruncau pălăriile în sus. Prichindutele se îmbrățișau de bucurie. Găzuța și Țintișoara se și sărutară, iar Margareta izbucni în plâns.

În timpul acesta balonul se ridica tot mai sus. Vântul îl mâna pieziș. Curând se prefăcu într-o mică pată, care abia se mai deslușea pe cerul albastru. Lentilă se cățăra pe acoperișul casei și începu să urmărească mica pată prin luneta sa. Lângă el, chiar pe marginea acoperișului, ședea poetul Floricică. Încrucișându-și brațele pe piept, el privea bucuria generală și, după câte părea, medita profund. Deodată își desfăcu larg brațele și strigă cu toată puterea:

— O poezie! Ascultați o poezie!
În jur se făcu îndată liniște. Își întoarseră toți capetele și începură să-l privească pe Floricică.

— O poezie! șopteau piticii. O să auzim o poezie.
Floricică mai așteaptă puțin ca să se facă liniște deplină. După aceea întinse o mână către balonul ce se îndepărta, își dresă puțin glasul și mai spuse o dată:

— Poezie.

Și începu să recite poezia pe care o compusese chiar atunci:

Uriașul balon, cu aer umflat,
Nu degeaba în văzduh s-a-nălțat.
Deși nu-i pasăre călătoare
Prichindelul știe să zboare.
Totu-i posibil de-acum înainte,
Ce bucurie, avem multă minte!

Ai, ce strigăte au izbucnit! Din nou începură să bată cu toții din palme. Prichindeii l-au tras pe Floricică de pe acoperiș, și l-au purtat pe brațe până acasă, iar prichinduțele rupeau petale de flori și le presărau peste poet.

Din ziua aceea Floricică deveni atât de celebru, de parcă el ar fi inventat balonul și ar fi zburat cu el în slăvi. Poezia lui au învățat-o cu toții pe de rost și o cântau pe străzi. Multă vreme în ziua aceea se putea auzi ba ici, ba colo:

Totu-i posibil de-acum înainte,
Ce bucurie, avem multă minte!

CAPITOLUL IX

Deasupra norilor

Neînfricații noștri călători nici nu simțiră când s-a ridicat balonul în aer, atât de lin se desprinsese el de pământ.

Abia după un minut, când aruncară o privire peste marginea coșului, văzură jos mulțimea prietenilor care le făceau semne cu mâna și-și aruncau în sus pălăriile. Răzbăteau până la ei strigăte de "ura".

— Rămâneți cu bine! începură să le strige, drept răspuns, Știetot și prietenii săi.

Își agitară și ei pălăriile. Zăpăcilă duse mâna spre cap să-și scoată șapca și abia atunci descoperi că n-o are.

— Stați puțin, fraților! începu el să strige. Opriți balonul! Mi-am uitat șapca acasă.

— Mereu îți uiți câte ceva! mormăi Dondănel.

— Acum balonul nu mai poate fi oprit, spuse Știetot. El va zbura până când aerul dinăuntru se va răci și abia atunci se va lăsa în jos.

— Și cu ce mă fac fără șapcă? întrebă supărat Zăpăcilă.

— Doar ți-ai găsit sub pat căciula, spuse Gogoasă.
— De găsit am găsit-o, dar îmi era prea cald și am pus-o pe masă, iar după aceea, în ultimul moment, am uitat s-o iau.
— Întotdeauna uiți câte ceva în ultimul moment, spuse Dondănel.
— Ia priviți, fraților, începu să strige Habarnam, căsuța noastră a rămas jos!

Izbucniră cu toții în râs, iar Dondănel zise:
— Dar tu ce credeai, că și căsuța va zbura cu noi?
— Nu credeam deloc așa ceva! se supără Habarnam. Pur și simplu am văzut acolo căsuța noastră și v-am spus și vouă. Până adineaori locuiam în căsuță, iar acum zburăm cu balonul.
— De zburat — zburăm, bombăni Dondănel. Dar cine știe unde-om ajunge zburând așa!
— Tu, Dondănel, mereu bombănești, îi răspunse Habarnam. Din cauza ta n-avem tihnă nici în balon.
— N-ai decât să cobori, dacă nu-ți place!
— Unde să cobor?
— Gata, ajunge! se răsti Știetot la certăreți. Ce-i cu sfada asta în balon? Balonul se ridică și mai sus și întregul Oraș al Florilor se vedea ca-n palmă. Casele păreau mici-mititele, cât despre pitici, nu se mai zăreau deloc. Balonul fu mânat de vânt și în curând orașul rămase departe în urmă.

Știetot scoase busola din buzunar și începu să stabilească direcția în care plutea balonul.

Busola era un fel de cutiuță metalică cu o săgeată magnetică. Săgeata magnetică indică întotdeauna nordul. Dacă urmărești săgeata busolei poți găsi oricând drumul înapoi. De aceea și luase busola cu sine Știetot.

— Vântul ne duce direct către nord, anunță Știetot, înseamnă că la întoarcere va trebui să ne îndreptăm către sud.

Balonul se înălțase foarte sus și zbura deasupra câmpiei. Orașul dispăruse în depărtare. Jos, ca o panglică îngustă, șerpuia pârau pe care piticii îl numeau al Castraveților. Copacii răspândiți pe câmp păreau niște mici tufe răsfirate.

Pe neașteptate Gogoasă observă dedesubt o mică pată întunecată. Pata se mișca repede pe pământ, părând că aleargă în urma balonului.

— Uitați-vă, fraților, cineva fuge după noi, strigă el.

Începură să urmărească cu toții mica pată.

— Vedeți, a sărit peste pârau! țipă Zăpăcilă.

— Ce poate să fie? întrebă Grăbilă. Priviți, trece peste copaci!

Balonul zbura pe deasupra pădurii. Mica pată se mișca peste vârfurile copacilor. Doctorul Pilulă își agăță ochelarii pe nas, dar nici așa nu putu să deslușească ce era acolo.

— Știu! începu să strige dintr-o dată Habarnam. Eu am înțeles cel dintâi! Este Strop al nostru. Am uitat să-l luăm pe Strop și uite-l, aleargă acum după noi.

— Ce tot spui? îi răspunse Glonțișor. Strop e aici. Uite-l lângă mine, sub bancă.

— Ce să fie? Poate ghicești tu, Știetot? întrebă Probabil.
Știetot strânse busola și privi în jos.

— Păi, asta-i umbra noastră! spuse el râzând.

— Cum, umbra noastră? se miră Habarnam.

— Foarte simplu. Este umbra balonului nostru. Noi zburăm prin văzduh, iar umbra noastră aleargă pe pământ.

Prichindeii urmăriră îndelung umbra care devenea tot mai mică. În cele din urmă dispăru.

— Unde s-a ascuns umbra? se neliniștiră toți.

— Ne-am înălțat foarte sus, îi lămuri Știetot. Acum nu se mai poate distinge umbra.

— Ce rușine! bombănea pentru sine Dondănel. Să stai așa, și nici măcar propria umbră să nu ți-o vezi.

— Iar bombănești! zise Habarnam. Nicăieri n-are omul liniște din cauza ta.

— Liniște, liniște! îl îngână Dondănel. Ce liniște poate fi într-un balon! Dacă vrei liniște, stai acasă.

— N-ai decât să stai tu.

— Eu n-am nevoie de liniște.

— Nu vă certați! spuse Știetot. Va trebui să vă trimitem pe pământ. Speriați, Dondănel și Habarnam au încetat să se mai certe.

Tocmai atunci balonul fu cuprins din toată părțile de un fel de fum sau ceață. Pământul de sub el dispăru. De jur împrejur numai niște valuri albe.

— Ce-i asta? începură să strige cu toții. De unde a ajuns fumul aici?

— Țsta nu-i fum, spuse Știetot. E un nor. Ne-am înălțat până la nori și acum zburăm printr-un nor.

— Ei, asta-i o născocire de-a ta, fu de părere Habarnam. Norul e ceva ca piftia, ca un piureu de ovăz, pe când Țsta nu-i decât un fel de abur.

— Dar tu din ce crezi că e făcut un nor? îl întrebă Știetot. Norul este făcut într-adevăr din abur. Numai privit de departe pare consistent.

Habarnam nu crezu așa ceva și spuse:

— Nu-l ascultați, fraților. Toate astea sunt scorneli de-ale lui, ca să credem noi că știe multe, când, de fapt, el nu știe nimic. Parcă n-am altă treabă decât să cred că norul este abur! Norul este un piureu. Ce, parcă n-am mâncat eu piureu, zău așa!

Curând balonul se ridică mai sus, ieși dintre nori și începu să zboare pe deasupra acestora.

Habarnam aruncă o privire afară din coș și văzu dedesubt norii care acopereau pământul.

— Doamne, Dumnezeule, începu el să răcnească, cerul e dedesubt! Noi zburăm cu picioarele în sus!

— Cum cu picioarele în sus! se mirară toți piticii.

— Ia uitați-vă: cerul e sub picioarele noastre, înseamnă că zburăm cu picioarele în sus.

— Zburăm deasupra norilor, explică Știetot. Ne-am ridicat mai sus decât norii, de aceea ei nu mai sunt deasupra noastră, ci sub noi.

Însă Habarnam nu crezu nici asta. Încremenise pe locul său și-și apăsa din toată puterea, cu amândouă mâinile, pălăria pe cap. Credea că pălăria poate să-i cadă, de vreme ce stă cu picioarele în sus. Vântul îi gonia repede pe deasupra norilor, dar în curând băgară de seamă cu toții că balonul începe să coboare.

— De ce zburăm în jos? se neliniștiră prichindeii.
— S-a răcit aerul dinăuntru balonului, le explică Știetot.
— Înseamnă că acum o să coborâm pe pământ? întrebă Grăbilă.
— Păi, de ce am mai luat cu noi sacii cu nisip? spuse Știetot. Trebuie să aruncăm nisipul din coș și ne vom înălța din nou.

Probabil înșfăcă repede un sac cu nisip și-l aruncă.

— Ce faci? se răsti Știetot. Se poate să arunci un sac plin? Dacă lovește în cap pe careva.

— Probabil că n-o să lovească, răspunse Probabil.

— "Probabil că n-o să lovească!" îl îngână Știetot. Trebuie să dezlegăm sacul și să vărsăm nisipul din el.

— Îl vărs eu imediat, spuse Posibil.

El dezlegă alt sac și răsturnă nisipul direct în coș.

— Unul mai deștept decât altul! clătină din cap Știetot. Ce rost are să rămână nisipul în coș? În felul ăsta balonul nu devine mai ușor.

— Dar este posibil ca eu să vărs nisipul jos, răspunse Posibil și începu să arunce nisipul din coș cu palmele făcute căuș.

— Mai încet! se răsti Zăpăcilă. O să mi-l arunci în ochi.

— N-avea grijă, n-o să ți-l arunc, zise Posibil dar tot atunci i-l aruncă direct în ochi.

Începură cu toții să-l certe pe Posibil, dar Probabil luă un briceag și tăie pe fundul coșului o gaură mare, pentru ca nisipul să se scurgă prin ea. Știetot văzu și se răsti:

— Stai! Ce faci? Din pricina ta coșul o să desfacă și-o să cădem cu toții din el.

— Probabil că n-o să se desfacă, răspunse Probabil.

— Atâta știți amândoi: "probabil" și "posibil"! spuse Știetot și-i luă lui Probabil briceagul.

Nisipul se scurse din coș prin gaură, balonul se făcu mai ușor și se înălțară din nou. Plini de mulțumire, prichindeii se tot ițeau peste marginea coșului. Erau bucuroși că balonul se ridicase iar. Doar Dondănel, care era veșnic nemulțumit de ceva, continua să bombănească:

— Ce-nseamnă asta — când în sus, când în jos! Ce, așa se zboară cu balonul?

Neștiind ce să mai zică, trase cu ochiul către Gogoasă care ronțăia tăcut o bucățică de zahăr.

— Dar tu ce ronțăi acolo?

— Mi-am umplut buzunarele cu zahăr și uite că acuma-l scot și-l ronțăi.

— Ți-ai găsit când să ronțăi zahăr! După ce ne-om coborî, n-ai decât să tot ronțăi.

— Păi, de ce să car o greutate în plus? spuse Gogoasă. Eu mănânc

zahărul, balonul se face mai ușor și noi o să ne înălțăm mai sus.

— Ei, n-ai decât, ronțăie! Să vedem cum se va sfârși ronțăitul ăsta! îi răspunse Dondănel

CAPITOLUL X

Avaria

Unii își închipuie că, cu cât te ridici mai sus în văzduh, cu atât e mai cald, dar asta nu-i adevărat.

Cu cât ești mai sus, cu atât e mai frig. De ce? Pentru că sus aerul e mai transparent iar razele soarelui îl încălzesc foarte puțin. Jos, dimpotrivă, aerul e întotdeauna mai cald. Soarele încălzește cu razele sale pământul, aerul se încălzește de la pământ ca de la o sobă fierbinte. Aerul cald este mai ușor decât cel rece și de aceea se ridică în sus. Cu cât se ridică mai sus, cu atât se răcește mai mult. Prin urmare, sus de tot e un frig veșnic.

Și tocmai asta au simțit piticii când s-au ridicat cu balonul lor la mare înălțime. Le era atât de frig, că li se înroșiseră nasurile și obraji. Tropăiau cu toții din picioare, își loveau palmele încercând să se încălzească măcar un pic. Cel mai mult suferea Zăpăcilă, care-și uitase căciula acasă. Din pricina frigului cumplit i se formă sub nas ditamai turturele. Tremura ca varga și dinții îi clănțăneau întruna.

— Destul cu clănțănitul! bombănea Dondănel. Noi degerăm de-a binelea, iar el mai și clănțăne!

— Doar nu-s eu vinovat că mi-e frig, spuse Zăpăcilă.

Dondănel se ridică de pe locul său și zise:

— Nu pot să sufăr când cineva clănțăne din dinți la urechea mea! Simt că mă apucă și pe mine tremuratul.

El se așează lângă Acuarelă, însă și acesta dârdâia. Dondănel îl privi bănuitor:

— Ce-i asta? Nu cumva faci dinadins de-ți clănțănești dinții atât de tare?

— Nu fac deloc dinadins, ci pentru că mi-e frig.

Dondănel se ridică din nou și-și schimbă locul. Trecu astfel de câteva ori de pe un loc pe altul, deranjându-i pe ceilalți.

Din pricina frigului balonul se acoperi cu un strat de chiciură ce scânteia deasupra capetelor prichindeilor, ca și cum ar fi fost făcut din argint curat. Treptat aerul se răci și în interiorul său și balonul începu să se lase în jos. Peste câteva minute el cădea cu repeziciune. Rezerva de saci cu nisip se terminase și căderea nu mai putea fi oprită.

— A-va-aa-rie! strigă Limonadă.

— Murim! se porni pe urlat Habarnam și se ascunse sub bancă.

— Ieși de-acolo! se răsti la el Știetot.

— De ce? răspunse de sub bancă Habarnam.

— Vom sări cu parașutele.

— Mie mi-e bine și aici, răspunse Habarnam.

Fără prea multe fasoane, Știetot îl înșfăcă de guler și-l scoase de sub

bancă.

— N-ai dreptul! striga Habarnam. O să reclam!

— Nu zbiera, răspunse calm Știetot. Fără panică. Hai, uită-te cum o să sar eu cu parașuta și sari și tu după mine.

Habarnam se mai liniști puțin. Știetot se apropie de marginea coșului.

— Atenție, fraților! strigă el. Unul câte unul, după mine. Cine nu sare, va fi dus de balon mai departe. Gata, pregătiți-vă parașutele... Pornim!

Știetot sări cel dintâi. În urma lui sări Grăbilă și în clipa aceea se petrecu un lucru neprevăzut. În loc întâi să sară și după aceea să deschidă parașuta, Grăbilă, din grabă, deschise întâi parașuta și după aceea sări. Din această cauză parașuta i se agăță de marginea coșului. Grăbilă se încurcă cu piciorul în sfori și rămase atârnat cu capul în jos. Începu să dea din picioare și să se zvârcolească, întocmai ca o rămă pe care pescarul încearcă s-o prindă în cârligul undiței. Cu toate eforturile, parașuta nu se desprindea.

— Fraților, strigă doctorul Pilulă, dacă se desprinde parașuta, Grăbilă se va lovi cu capul direct de pământ.

Prichindeii au pus mâna cu toții și l-au tras pe Grăbilă, cu tot cu parașută, înapoi în coș.

Habarnam băgă de seamă că balonul începe să se ridice din nou și strigă:

— Stați, fraților! Nimeni nu mai trebuie să sară. Uite, iarăși urcăm.

— De ce urcăm iarăși? se miră Probabil.

— Deșteptule! izbucni Dondănel. A sărit Știetot și balonul s-a ușurat.

— Și ce-o să facă Știetot fără noi? Întrebă Gogoasă.

— Ce să facă... dădu din mâini Probabil. O să pornească încetișor spre casă.

— Dar noi ce-o să facem fără Știetot?

— Mare lucru! răspunse Habarnam. Ca și cum nimic n-ar fi posibil fără Știetot.

— Totuși, trebuie să ascultăm de cineva, spuse Gogoasă.

— O să ascultați de mine, declară Habarnam. Acum eu am să fiu șeful vostru.

— Tu? se miră Dondănel. Nu poate fi cineva șef cu un cap ca al tău.

— Așa, Vasăzică? Nu poate fi șef cu un cap ca al meu? se răsti Habarnam. Atunci, poftim jos și caută-l pe Știetot al tău, dacă nu-ți place capul meu.

Dondănel privi în jos și spuse:

— Unde să-l mai găsesc acum? Ne-am depărtat prea tare. Trebuia să sărim cu toții imediat după el.

— Hai, sari, sari!

Dondănel și Habarnam începură să se certe și se certară până seara. Știetot nu mai era acolo și nimeni nu-i putea opri acum. Soarele cobora spre asfințit. Vântul se întărea. Balonul se răci și mai mult și începu să se lase iar în jos, dar Dondănel și Habarnam nu mai tăceau.

— Ajunge cât te-ai certat, îi spuse Limonadă lui Habarnam. De vreme ce ai hotărât să fii șef, născocеște ceva. Nu vezi că din nou coborâm?

— Mă gândesc imediat, răspunse Habarnam.

Se așeză pe bancă, își duse un deget la frunte și începu să se gândească. În vremea asta însă balonul cobora tot mai repede și mai repede.

— Ce mai poți născoci acum? spuse Șurubel. Dacă am avea saci cu nisip am fi putut arunca unul.

— Adevărat! prinse Habarnam ideea din zbor. Însă, de vreme ce nu avem saci, va trebui să-l aruncăm pe unul dintre voi. El va coborî cu parașuta, balonul va deveni mai ușor și se va ridica din nou.

— Dar pe cine să aruncăm?

— Cum pe cine? spuse Habarnam, meditănd. Trebuie să aruncăm pe cel care bombănește mai mult.

— Cu asta nu sunt de acord, răspunse Dondănel. Nu există nici o regulă ca cei care bombănesc mai mult să fie aruncați. Să-l aruncăm pe cel mai greu.

— Bine, se învoi Habarnam, să-l aruncăm pe Gogoasă. El e cel mai rotofei dintre noi.

— Adevărat, încuviință Limonadă.

— Cee? începu să strige Gogoasă. Eu sunt cel mai rotofei? Limonadă e mai gras ca mine!

— Uitați-vă la el! strigă și Limonadă, chicotind și arătându-l cu degetul pe Gogoasă. Hai, uitați-vă, adică eu sunt mai gras ca el! Ha-ha! Să ne măsoare cineva.

— Ei, ia vezi! se năpusti la ei, ca un cocoș, Gogoasă.

Făcură cu toții cerc în jurul celor doi. Habarnam scoase din buzunar o sforicică și o petrecu peste mijlocul lui Gogoasă. După aceea îl măsură în același fel pe Limonadă și ieși că Limonadă era aproape o dată și jumătate mai gras decât Gogoasă.

— Nu-i corect! începu să strige acum Limonadă. Gogoasă a trișat. Și-a supt burta. Am văzut eu!

— Nu mi-am supt nimica! se apăără Gogoasă.

— Nu-i adevărat, ți-ai supt-o. Am văzut eu. Să ne mai măsurăm o dată! răcnea tot mai tare Limonadă.

Habarnam se apucă să-l măsoare din nou pe Gogoasă, în timp ce Limonadă se învârtea pe lângă ei și striga:

— Ei, ei! Ce faci? Umflă-te!

— De ce să mă umflu? răspundea Gogoasă. Dac-o să mă umflu, bineînțeles că o să arăt mai gras ca tine.

— Bine, nu te umfla. Dar nici să-ți sugi burta n-ai voie. Fraților, uitați-vă la el ce face. Unde-i dreptatea? Nu există nici un fel de dreptate! Asta-i adevărată înșelătorie!

Habarnam isprăvi cu măsurătoarea lui Gogoasă, apoi, cu aceeași grijă, îl măsură pe Limonadă și, de astă dată, se dovedi că cei doi sunt la fel de grași.

— Va trebui să-i aruncăm pe amândoi, ridică din umeri Habarnam.

— De ce pe amândoi, dacă e de-ajuns doar unul? spuse Limonadă.

Vânătorul Glonțișor privi peste marginea coșului și văzu că pământul se

apropia cu o iuțeală amenințătoare.

— Ascultă, Habarnam, zise el, hotărăște-te mai degrabă, că acuși ne bubuim de pământ.

— Trebuie să ne numărăm, să vedem cine iese să sară cu parașuta, spuse Probabil.

— Adevărat! Îi dădu dreptate Limonadă. Numai că trebuie să-i numărăm pe toți, și pe cei rotofei și pe cei slabi, să nu se supere nimeni.

— Bine, hai să ne numărăm, se învoi Habarnam.

Se așezară cu toții în cerc și Habarnam începu numărătoarea:

"Uni, doni, tres,
Ținter, binter, fes,
Eni, meni, la sfârșit,
Ținter, hinler, ai ieșit..."

După aceea spuse:

— Nu, nu-mi place numărătoarea asta. Chiar deloc nu-mi place! Și începu altă numărătoare:

En, ten ti,
Sa, ora, cati,
Sa, ora, cati, coto...

Deodată coșul se izbi cu putere de pământ și se răsturnă. Probabil se prinse cu mâinile de Posibil, Posibil de Probabil și amândoi zburară din coș. După ei, întocmai boabelor de mazăre, se rostogoliră ceilalți pitici. Doar Habarnam, care se ținea de marginea coșului, și Strop, care se agățase cu dinții de pantalonii lui, nu căzură. Lovindu-se de pământ, balonul sări, întocmai ca o minge, descrise în aer un arc uriaș și coborî din nou. Se izbi iar de pământ și începu să se târască încet. Balonul se lovi de ceva tare și plesni cu o trosnitură asurzitoare. Strop fu aruncat departe și o luă la goană schelălăind cu disperare. Habarnam se răsturnă din coș și rămase întins pe pământ.

Călătoria cu balonul luase sfârșit.

CAPITOLUL XI

Pe meleaguri noi

Habarnam se trezi într-un loc cu totul necunoscut. Era culcat în pat și înota în puful unei saltele. Salteaua era atât de moale, de parcă ar fi fost umplută numai cu pufuleți de pădăie.

Îl treziseră niște voci. Deschise ochii și privind în jur constată că era culcat într-o cameră străină. La colțuri văzu niște fotolii mici. Pe pereți atârnau covorașe și picturi reprezentând diferite flori. Sub fereastră se afla o măsuță rotundă cu un picior. Pe ea, un morman de ață de toate culorile

pentru brodat, iar alături o pernă cu ace și bolduri, asemeni unui arici cu țepii zburliți. Mai încolo se găsea un birou cu toate cele necesare pentru scris. Alături era biblioteca. Pe cel mai depărtat perete, lângă ușă, o oglindă mare. Iar în fața oglinzii stăteau două prichindețe și discutau. Una purta o rochie albastră din mătase strălucitoare, cu un cordon din același material, legat la spate cu o fundă. Prichindeța avea ochi albaștri și părul de culoare închisă, împletit într-o coadă lungă. Cealaltă purta o rochie pestriță, cu floricele trandafirii și violete. Părul blond, aproape alb, îi cădea în valuri pe umeri. Își tot potrivea în oglindă pălăria în timp ce gura nu-i tăcea o clipă:

— Ce pălărie nesuferită! Oricum o pui, tot degeaba. Aș fi vrut să-mi fac o pălărie cu boruri largi, însă nu mi-a ajuns materialul, așa că au ieșit înguste; or, pălăria cu boruri înguste îmi face fața rotundă, ceea ce nu-i prea frumos.

— Isprăvește o dată cu învârtitul ăsta în fața oglinzii! Nu pot suferi când cineva se tot învârtește în fața oglinzii, spuse prichindeța cu ochi albaștri.

— Păi, atunci de ce au fost născocite oglinzile, după părerea ta? îi răspunse cea cu părul blond.

Așezându-și pălăria mult spre ceafă, ea își dădu capul pe spate și mijindu-și ochii începu să se examineze în oglindă.

Habarnam găsi asta foarte caraghios. El pufni, neputându-și stăpâni râsul. Îndată prichinduța cu părul blond sări de la oglindă și-și întoarse bănuitoare privirile spre Habarnam.

Însă acesta închise ochii și se prefăcu că doarme. El le auzi pe cele două prichinduțe cum, străduindu-se să nu bocănească cu tocurile, se apropiară de pat și se opriră lângă el.

— Mi s-a părut c-a vorbit, auzi Habarnam o șoaptă. Se vede că mi s-a năzărit pur și simplu. Oare când o să se trezească? De ieri zace fără cunoștință.

Celălalt glas răspunse:

— Mierinana nu mi-a poruncit să-l trezesc. Mi-a spus s-o chem de îndată ce se va trezi singur.

"Ce fel de Mierinana mai e și asta?" se gândi Habarnam, dar nu lăsă să se înțeleagă că aude discuția lor.

— Ce prichindel viteaz! se porniră din nou șoaptele. Îți stă mintea-n loc — a zburat cu balonul!

Când auzi că i se spune viteaz, gura lui Habarnam se lăți singură până aproape de urechi. Însă, brusc, el își dădu scama la timp și-și reținu zâmbetul.

— O să vin mai târziu, când se va trezi, continuă vocea. Tare aș vrea să-l întreb despre balon. Dar dacă a suferit o comoție cerebrală?!

"Nici pomeneală! gândi Habarnam. N-am suferit nici un fel de comoție cerebrală."

Prichinduța cu părul blond își luă rămas bun și plecă. În odaie se făcu liniște. Habarnam rămase încă multă vreme cu ochii închiși, ciulindu-și urechile. În sfârșit, deschise un ochi și văzu aplecat asupra sa capul prichinduței cu ochi albaștri. Prichinduța îi zâmbi prietenos, apoi se încruntă și, amenințându-l cu degetul, întrebă:

— Dumneata întotdeauna te trezești așa? Deschizi întâi un ochi și pe urmă pe celălalt?

Habarnam încuviință printr-o mișcare a capului și deschise și celălalt ochi.

— Înseamnă că nici nu dormeai?

— Nu, adineaori m-am trezit.

Habarnam vru să mai spună ceva, însă prichinduța își lipi un deget de buzele lui și zise:

— Taci, taci! N-ai voie să vorbești. Ești foarte bolnav.

— Ba deloc!

— De unde știi? Ești doctor?

— Nu.

— Vezi? Dar vorbești. Trebuie să stai cuminte în pat, până vine medicul. Cum te cheamă?

— Habarnam. Dar pe dumneata?

— Pe mine mă cheamă Ochi-albaștri.

— E un nume frumos, încuviință Habarnam.

— Mă bucur mult că-ți place numele meu. După câte se vede ești un prichindel învățat.

Chipul lui Habarnam se făcu tot numai zâmbet. Era tare bucuros că s-a găsit cineva să-l laude, pentru că pe el nu-l lăudase nimeni, niciodată, ba dimpotrivă, era mereu ocărât de toți. Acum nu se afla nici un prichindel pe aproape, așa că nu-i era teamă că va fi luat în râs pentru că se poartă frumos cu o prichinduță. De aceea vorbea cu Ochi-albaștri cât se poate de natural și politicos.

— Dar pe cealaltă cum o cheamă? Întrebă Habarnam.

— Care cealaltă?

— Cea cu care vorbeai mai adineauri. Una frumoasă, cu părul alb.

— Ah! exclamă Ochi-albaștri. Înseamnă că nu dormeai de mult.

— Nu, am deschis ochii doar pentru o clipă, și apoi am adormit la loc, imediat.

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat! clătină din cap Ochi-albaștri și-și încruntă sprâncenele. Înseamnă că dumneata socoți că nu sunt suficient de frumoasă?

— Nu, da' de unde! se sperie Habarnam. Și dumneata ești frumoasă.

— Dar cine e mai frumoasă dintre noi două, eu sau ea?

— Dumneata... Și ea. Sunteți amândouă foarte frumoase...

— Ești un mincinos fără pereche, dar te iert, răspunse Ochi-albaștri. Pe frumoasa dumitale o cheamă Fulg-de-nea. Ai s-o mai vezi. Și acum, gata. E primejdios să vorbești prea mult. Stai acolo liniștit și să nu-ți treacă prin minte să te ridici din pat. Mă duc s-o chem pe Mierinana.

— Cine-i Mierinana asta?

— Mierinana e medicul nostru. Ea o să te trateze.

Ochi-albaștri plecă. Habarnam sări imediat din pat și începu să-și caute hainele. Vroia să fugă cât mai repede; știa el că medicilor le place să-și ospăteze bolnavii cu ulei de ricin și să-i ungă cu iod, de la care grozav te mai ustură pielea. Nu-și găsi hainele la repezeală, în schimb dădu peste o păpușă așezată pe un mic scăunel, cu spatele rezemat de perete.

Habarnam se gândi să desfacă păpușa, să vadă ce arc înăuntru — vată sau talaș. Uită de haine și se apucă să caute un cuțit, dar își zări imaginea în oglindă. Aruncând păpușa cât colo, el începu să se strâmbă în fața oglinzii, cercetându-și obrazul. După ce se satură de privit, zise:

— Dar frumos mai sunt, și nici fața nu mi-e prea rotundă. Chiar atunci se auziră pași dincolo de ușă. Habarnam se strecură repede în pat și se acoperi cu pătura. Intrară în odaie Ochi-albaștri cu o altă prichinduță, îmbrăcată în halat alb, bonetă albă și ținând în mână un mic geamantănaș cafeniu.

Prichinduța avea obrații dolofani, trandafirii. Ochișorii cenușii îl priveau sever de după niște ochelari rotunzi, de baga. Habarnam înțelese că aceasta trebuie să fie Mierinana despre care-i vorbise Ochi-albaștri.

Mierinana trase un scaun lângă pat, își puse geamantănașul pe scaun și clătinând din cap, spuse:

— Ah, prichindeii ăștia! Mereu nascocesc tot felul de șotii! Spune-mi, te rog, ce nevoie aveți să zburați cu balonul? Taci, taci! Știu ce-o să-mi

răspunzi: că nu mai faci. Așa spun toți prichindeii voștri și după aceea se apucă de alte năzdrăvăanii!

Mierinana deschise geamantănașul și în odaie se răspîndi pe dată un miros de iod sau de alt medicament. Habarnam se ghemui înfricoșat.

Mierinana se întoarse spre el și zise:

— Ridică-te, bolnavule.

Habarnam vru să se dea jos din pat.

— Nu trebuie să cobori din pat, bolnavule! spuse cu severitate

Mierinana. Ți-am cerut doar să te așezi.

Habarnam strânse din umeri și se așeză turcește pe pat.

— Nu trebuie să strângi din umeri, bolnavule, nu-l iertă Mierinana.

Scoate limba.

— De ce?

— Scoate limba, haide. Așa trebuie.

Habarnam scoase limba.

— Spune "a".

— A-a-a, lungi Habarnam.

Mierinana scoase din geamantănaș un mic cornet de lemn, pe care-l lipi de pieptul lui Habarnam:

— Respiră profund, bolnavule.

Habarnam începu să pufăie ea o locomotivă.

— Acum nu respira.

— Hî-hî-hî! o lungi Habarnam, cutremurându-se de răs.

— De ce râzi, bolnavule? Mi se pare că n-am spus nimic hazliu!

— Păi, cum se poate să nu mai respir? întrebă Habarnam continuând să chicotească.

— Să nu mai respiri, într-adevăr, nu se poate, dar să-ți ții pentru un minut respirația, asta poți.

— Pot, se învoi Habarnam, și-și reținu respirația.

După ce-l examina, Mierinana se așeză la masă și începu să scrie o rețetă.

— Bolnavul dumitale are o vânătaie pe umăr, spuse ea către Ochi-albaștri. Du-te la farmacie să-ți dea un platură cu miere. Taie o bucățică de platură și aplică-l pe umărul bolnavului. Și nu-i permite să se dea jos din pat. E în stare să-ți spargă toată vesela, ba să mai spargă și capul cuiva. Față de prichindei trebuie să arăți mai multă severitate.

Mierinana își ascunse în geamantănaș micul său cornet și aruncând încă o privire severă spre Habarnam, ieși din odaie.

Ochi-albaștri luă rețeta de pe masă și zise:

— Ai auzit? Trebuie să stai culcat.

În loc de răspuns fața lui Habarnam se schimonosi cu tristețe.

— N-are rost să te strâmbi. Și să nu-ți treacă prin minte să-ți cauți hainele — sunt bine ascunse de mine, spuse Ochi-albaștri și plecă luând rețeta cu ea.

CAPITOLUL XII

Noi cunoștințe

După ce Ochi-albaștri plecă, Habarnam rămase un timp culcat, apoi își aminti că dorise să vadă din ce era făcută păpușa și era gata să se dea jos din pat dar, chiar atunci, de cealaltă parte a ușii se auziră pași și vorbe șoptite:

- Unde-i?
- Acolo.
- Ce face?
- Zace în pat.
- E mort?
- Nu, cred că trăiește.
- Lasă-mă să mă uit.
- Așteaptă puțin.

Habarnam aruncă o privire spre ușă și se gândi că cineva iscodește prin gaura cheii.

— Haide, lasă-mă și pe mine, egoisto! Vreau să mă uit și cu, se auziră din nou șoapecte.

— Ba n-am să te las deloc dacă mă faci egoistă.

În spatele ușii se produse frământare.

— Ascultă, nu te împinge așa! se auzi un șuierat furios. Dacă mă mai împingi o dată te iau de păr!

— Iar eu te iau de cozi și-o să-ți trag și-un picior.

— Ce pălărie nesuferită! Oricum o pui, tot degeaba. As fi vrut să-mi fac o pălărie cu boruri largi, însă nu mi-a ajuns materialul, așa că au ieșit înguste; or, pălăria cu boruri înguste îmi face fața rotundă, ceea ce nu-i prea frumos.

— Isprăvește o dată cu învârtitul ăsta în fața oglinzii! Nu pot suferi când cineva se tot învârtește în fața oglinzii, spuse prichinduță cu ochi albaștri.

— Păi, atunci de ce au fost născocite oglinzile, după părerea ta? îi răspunse cea cu părul blond.

Așezându-și pălăria mult spre ceafă, ea își dădu capul pe spate și mijindu-și ochii începu să se examineze în oglindă.

— A-a-a-a! urla prichinduța cu codițele scurte, care împungeau ca niște țepi din ceafa.

— U-u-u! îi ținea isonul cealaltă, care avea o fundă mare, albastră, chiar în creștetul capului.

Habarnam se scărpină în cap și mormăi încurcat:

— Ia te uită ce chestie! Mi se pare că le-am lovit vârtos cu ușa.

De teamă să nu mai facă cine știe ce altă pozna în noua casă, el se băgă în pat, hotărât să adoarmă, dar pe coridor se auziră iarăși pași. Ușa fu deschisă și în odaie își băgă capul o altă prichinduță. Avea părul cărlionțat, niște ochișori veseli, poznași și o mutrișoară șireată, cu năsuc ascuțit.

— Prichindelule! strigă ea. Ești un bătauș!

Surprins, Habarnam se săltă în pat. Dar tot atunci ușa se izbi cu zgomot și niște pași grăbiți se îndepărtară bocănind. Habarnam ridică din umeri și

mormăi cu dispreț:

— Ce închipuită!

Își lăsă capul pe pernă și chiar începu să picotească, însă ușa se deschise din nou și în odaie își băgă capul aceeași prichinduță cu părul cârlionțat.

— Ești un bătauș! repetă ea. Ha-ha-ha!

Apoi ușa fu trântită cu zgomot. Habarnam țâșni din așternut și ieși în goană pe coridor, dar acolo nu se mai afla nimeni.

— Bine! zise Habarnam amenințător.

Luă de pe măsuta de scris o riglă de lemn și se ascunse după ușă. N-a trebuit să aștepte mult. Curând se auziră pași pe coridor. Habarnam ridică rigla. Ușa se deschise. În odaie păși Ochi-albaștri, care se pomeni lovită cu linia drept în frunte.

— Au!

Ochi-albaștri își acoperi fruntea cu mâinile.

— De ce dai cu linia? Începu ca să strige. Acuma o să-mi iasă o vânătaie pe frunte!

— Poate că, totuși, n-o să-ți iasă nici o vânătaie, răspunse Habarnam, trecându-și stânjenit rigla dintr-o mână în alta.

— Ba da, o să-mi iasă! Dumneata nu știi cât de delicată sunt eu! Dacă m-ai lovi doar cu un dop de plută — și îndată se face vânătaie.

— Putem lipi o bucățică de plasture, sugeră Habarnam. Doar ai adus de la farmacie un plasture întreg.

— Pentru dumneata l-am adus.

— O să ajungă pentru toți, răspunse Habarnam.

El luă plasturele și-l tăie în patru bucăți.

— Pune-mi-l mai repede, se frământa Ochi-albaștri. Uite aici, aici...

Ea îi întinse fruntea și arată cu degetul unde trebuia pus plasturele. Habarnam îl aplică dar, observând că acesta se lipise strâmb, încercă să-l smulgă de acolo.

— Mai încet! Mai încet! strigă Ochi-albaștri. O să-mi mâzgălești toată fruntea cu plasturele ăsta dezgustător.

— Acum e bine, spuse Habarnam după ce termină.

Ochi-albaștri se duse în fugă la oglindă:

— Bine, nimic de zis! Numai să nu mă vadă cineva cu plasturele pe frunte! Și-acum, haide, arată-mi umărul. Unde e vânătaia?

Ochi-albaștri se străduia să aplice bucata de plasture pe umărul lui Habarnam.

— N-am vrut deloc să te lovesc pe dumneata, zise el.

— Dar pe cine?

Habarnam ar fi vrut să spună că-l tot întărâta o prichinduță necunoscută, dar își dădu seama că asta ar însemna să pârască.

— Nu, nimic, răspunse el. Pur și simplu am vrut să văd dacă poți pocni pe cineva cu linia asta.

— Voi, prichindeii, nu faceți altceva decât să vă gândiți cum să loviți pe cineva, iar când altcineva vă pocnește pe voi, nu vă place deloc... De ce

zâmbești? Ți se pare caraghios că am un plasture pe frunte?

Ea se apropie din nou de oglindă:

— Într-adevăr, e tare caraghios să ai pe frunte un pătrat din ăsta!

— Dar fă din el un cerc, o sfătui Habarnam.

Ochi-albaștri desprinsse plasturele, îl tăie rotund cu foarfeca și-l lipi iarăși pe frunte.

— Nu ți se pare că-i mai bine așa? se întoarce ea către Habarnam.

— Bineînțeles, confirmă el. După părerea mea, îți stă chiar bine cu el.

Cu pleoapele lăsate Ochi-albaștri începu să se studieze în oglindă.

— Și acum, adu-mi pantalonii și cămașa, îi ceru Habarnam.

— Du-te și te spală și după aceea îți vei primi hainele.

Ochi-albaștri îl duse pe Habarnam la bucătărie. Acolo, lângă un perete era un lavoar. Alături, într-un cui, atârna prosopul, iar pe o policioară se aflau săpunul și pasta de dinți.

— Uite, ai aici peria de dinți, și aici ai pasta de dinți. Trebuie să te speli pe dinți, spuse Ochi-albaștri întinzându-i lui Habarnam periuta.

— Nu pot să sufăr pasta de dinți! bombăni Habarnam.

— Și de ce, mă rog?

— Are gust rău.

— Doar nu trebuie s-o mănânci.

— Tot una-i. Mă pișcă de limbă.

— O să te piște puțin și-o să-ți treacă.

Habarnam începu să se spele în silă pe dinți. Dădu de două ori cu periuta, se schimonosi și scuipă cu scârbă. Apoi își clăti gura cu apă și începu să-și săpunească mâinile. După ce termină cu mâinile, puse săpunul pe policioară și începu să se spele pe față.

— Și fața trebuie s-o speli cu săpun, spuse Ochi-albaștri.

— Dă-l încolo! răspunse Habarnam. Întotdeauna îmi intră în ochi.

— Nu există, te rog, spuse cu severitate Ochi-albaștri. Altfel nu-ți dau hainele.

N-avea încotro. Habarnam își săpuni puțin fața și repede se apucă să dea cu apă.

— Bâr-r-r! se scutura el. Ce rece e apa!

Cu chiu, cu vai, își clăti obrajii și, fără să deschidă ochii, întinse mâinile bâjbâind pe perete.

Văzându-l, Ochi-albaștri abia își stăpâni râsul.

— Ce cauți?

— P-prosopul, răspunse Habarnam tremurând de frig.

— De ce ții ochii închiși? Deschide-i.

— Cum să-i deschid, dacă a-a-furisitul ăsta de săpun și-așa-mi intră în ei?!

— Trebuia să te clătești mai bine.

Ochi-albaștri luă din cui prosopul și i-l întinse lui Habarnam. Acesta își frecă fața cu prosopul și abia după aceea se hotărî să deschidă ochii.

— Ei, uite, acum ești incomparabil mai curat și chiar mai frumos, spuse Ochi-albaștri și, observând urmele de murdărie rămase pe prosop, încheie:

data viitoare va trebui să te speli mai bine. Numai prima oară sunt mai îngăduitoare.

Ea îi aduse hainele și-i spuse:

— Îmbracă-te și vino sus, să bei un ceai. Nu-i așa că ți s-a făcut foame?

— Strașnic, mi s-a făcut o foame..., recunosc Habarnam. Cred c-aș fi în stare să mănânc un elefant întreg!

— Bietul de tine! Ei, hai, vino repede, te așteptăm.

CAPITOLUL XIII

Discuție în timpul mesei

Habarnam se îmbracă în doi timpi și trei mișcări și urcă la etaj pe o scară scârțâitoare. Se pomeni într-o cameră puțin mai mică decât cea de jos, dar mult mai plăcută.

Două geamuri semicirculare, cu perdele frumoase, dădeau către stradă. Între geamuri era ușa de la balcon. În mijlocul camerei se afla o masă pe care erau mici fructiere, castronașe și farfurioare cu tot felul de dulceturi, prăjituri, plăcinte, covrigei, turtă dulce cu mac, cornulețe și alte bunătăți. Se vedea că prichinduțele se străduiseră să-i ofere un ospăț pe cinste. Habarnam nu știa la ce să-și oprească mai întâi privirile, atât de încărcată era masa.

Prichinduța cu fundă și cea cu codițe începuseră să toarne ceaiul.

Prichinduța cu cârlionți tocmai scotea din bufet niște bomboane cu cremă de fructe.

Ochi-albaștri îl prezentă pe Habarnam prietenelor sale. Pe prichinduța cu codițe o chema Veverița, pe cea cu fundiță — Iepurica, iar pe prichinduța cu cârlionți — Libelula. Habarnam era grăbit să se așeze la masă, dar tocmai atunci ușa se deschise și în odaie intrară încă patru prichinduțe. Ochi-albaștri i le prezentă:

— Ele sunt vecinele noastre: Stăncuța, Margareta, Brăduța, Bondocica. Cu toatele făcură cerc în jurul lui Habarnam.

— Ai venit la noi cu balonul? Întrebă Stăncuța cea cu părul negru.

— Desigur, cu balonul, răspunse plin de importanță Habarnam, trăgând cu coada ochiului spre masă.

— Probabil ți-a fost grozav de frică să zbori cu balonul? spuse Bondocica cea durdulie.

— Grozav de frică! Adică nu, nici un pic! Își dădu seama la vreme Habarnam.

— Cât ești de viteaz! Eu n-aș zbura cu balonul nici să mă tai, zise Brăduța.

— Dar de unde ai venit așa, zburând? Întrebă Margareta.

— Din Orașul Florilor.

— Și unde e orașul ăsta?

— Acolo, făcu Habarnam un gest vag cu mâna. Lângă râul Castraveților.

— N-am auzit niciodată de acest râu, spuse Stăncuța. Probabil e

departe.

— Foarte departe, confirmă Habarnam.

— Ei, și-acum, luați loc la masă, că altfel se răcește ceaiul, îi invită Ochi-albaștri pe musafiri să se așeze.

Habarnam nu se lăsă mult rugat. El se repezi la masă și se apucă să care în gură plăcinte, covrigei, bomboane umplute cu cremă de fructe, dulceață. Prichinduțele aproape că nu se atingeau de nimic; ele așteptau să-l poată iscodi pe Habarnam despre balon. În cele din urmă Libelula nu se mai putu ține și-l întrebă:

— Spune-mi, te rog, cine a născocit zborul cu balonul?

— Eu, răspunse Habarnam, dând sârguincios din fălci și străduindu-se să mestece mai repede o bucată de plăcintă.

— Nu mai spune! E cu putință să fi dumneata acela? se auziră exclamații din toate părțile.

— Pe cuvânt de onoare că eu. Uite, să nu mă mișc de-aici! se jură Habarnam și cât pe ce să se înece cu plăcinta.

— Vai, ce interesant! Povestește-ne, te rog, despre asta, îl imploră Bondocica.

— Ei, să vă povestesc..., își desfăcu mâinile Habarnam. Mă tot rugau de mult prichindeii noștri să născocesc vreo idee: "Născocește ceva, frate, hai, născocește". Eu le spuneam: "Fraților, m-am cam plictisit să tot născocesc. Mai născociți și singuri". Ei ziceau: "Nu suntem în stare! Că doar noi suntem prostuți, pe când tu ești deștept. Ce te costă? Născocește!" "Bine, le-am spus. Văd că nu pot să scap de voi! O să născocesc". Și am început să mă gândesc.

Habarnam își mesteca plăcinta cu un aer visător. Prichinduțele îl priveau cu coada ochiului pline de nerăbdare. În sfârșit, Veverița se hotărî să curme tăcerea ce se prelungea și, văzând că Habarnam întinde mâna după o altă plăcintă, zise:

— Te-ai oprit tocmai când spuneai că ai început să te gândești.

— Da! exclamă Habarnam ca și cum atunci s-ar fi trezit și lovi cu plăcinta în masă. M-am gândit trei zile și trei nopți și ce credeți? Mi-a venit o idee grozavă! "Uite, fraților, le-am zis, o să aveți un balon!" Și ne-am construit balonul. Despre mine, poetul Florică... avem noi un poet cu numele ăsta... a compus poezia: "Habarnam al nostru a născocit un balon"... Sau nu: "A născocit un balon Habarnam al nostru"... Nu, am uitat! Ei, despre mine, știți, s-au compus multe poezii, nici nu le poți ține minte pe toate.

Habarnam se apucă iarăși de mestecat plăcintă.

— Dar cum ați construit balonul? Întrebă Ochi-albaștri.

— O, asta a fost o muncă uriașă! Toți prichindeii noștri au lucrat zile și nopți de-a rândul. Unii îl întâreau cu cauciuc, alții îl umflau cu pompa, iar eu umblam încolo și-ncoace fluierând... adică nu fluierând, ci spunând fiecăruia ce are de făcut. Fără mine nimeni nu pricepea nimic. Trebuia să le explic la toți, să le arăt tuturor. Era o muncă de mare răspundere, pentru că balonul poate crăpa în orice clipă. Am avut și două ajutoare, pe Șurubel și pe Piulița, meșteri la toate.

Prichinduțele îl ascultau pe Habarnam cu răsuflarea tăiată.

— Și pe urmă? Ce-a fost pe urmă? Începură să vorbească toate deodată, când Habarnam se opri.

— În sfârșit, a venit și ziua când trebuia să ne luăm zborul, continuă Habarnam. S-au adunat piticii — cu miile! Unii ziceau că balonul va zbura, alții că nu va zbura. A început bătaia! Cei care spuneau că va zbura îi snopeau pe cei care spuneau că nu va zbura iar cei care spuneau că nu va zbura îi snopeau pe cei care spuneau că va zbura. Sau nu... mi se pare că era invers: cei care ziceau că va zbura pe cei care ziceau că nu va zbura... Sau nu, dimpotrivă... Pe scurt, nu mai deslușeai care și pe cine snopește. Se snopeau cu toții, unii pe alții.

— Bine, bine, spuse Ochi-albaștri. Nu despre bătaie ci despre balon povestește-ne.

— Fie, conveni Habarnam. Așa, vasăzică, ei se băteau, noi ne-am cățărat în coș, eu am ținut o cuvântare: adică, zburăm, fraților, rămâneți cu bine! Și am început să plutim. După ce-am ajuns sus și ne-am uitat în jos — pământul nu era mai mare decât, uite, plăcinta asta.

— Nu se poate! exclamă o prichinduță.

— Ba să nu mă mișc de-aici, dacă spun minciuni! se jură Habarnam.

— Nu-l mai întrerupeți! zise înciudată Ochi-albaștri. Lăsați-l să spună. Doar n-o să ne mintă.

— Așa e, lăsați-mă să spun minciuni... adică, ptiu! nu mă împiedicați să spun adevărul, zise Habarnam.

— Povestește, povestește! strigară prichinduțele în cor.

— Și cum vă spuneam, continuă Habarnam, zburăm, deci, tot mai sus. Deodată, bum! și ne oprim. Ne uităm și ce să vezi? Ne-am izbit de-un nor. Ce-i de făcut? Am luat toporul și am spart o gaură în nor. Iarăși am început să urcăm. Deodată, când ne uităm, vedem că zburăm cu picioarele în sus: cerul era jos, iar pământul — deasupra.

— Cum așa? De ce? se mirară prichinduțele.

— E o lege a naturii, explică Habarnam. Cine ajunge deasupra norilor zboară întotdeauna cu picioarele în sus. Așa am ajuns până la cea mai mare înălțime, unde era un ger de o mie de grade și o zecime. Toți au înghețat. Balonul s-a răcit și a început să coboare. Eu însă am fost șiret, poruncisem mai înainte să fie puși în coș saci cu nisip. Am început să aruncăm sacii. Și am aruncat, am aruncat până n-a mai rămas nici unul. Ce era de făcut? Printre noi era un prichindel pe care-l cheamă Știetot. Un fricos! Când a văzut că balonul cade, s-a pus pe plâns și după aceea, când a sărit cu parașuta, s-a dus acasă. Balonul s-a făcut pe dată mai ușor și s-a ridicat din nou. Ei, și-apoi, dintr-o dată, când mi ți s-a rostogolit în jos și când mi ți s-a izbit de pământ, când a sărit iarăși în sus și când s-a izbit... Eu am căzut din coș — buf, cu capul de pământ!...

Înfierbântat, Habarnam lovi cu pumnul în masă și nimeri plăcinta. Umplutura țâșni în toate părțile.

Prichinduțele se speriară, cât pe ce să cadă de pe scaune.

— Și mai departe ce-a fost? întrebă ele după ce-și veniră în fire.

— Păi, mai departe nu mai țin minte.

Se lăsă tăcerea. Toate prichinduțele îl priveau pe Habarnam cu uimire, ba chiar cu un fel de respect. În ochii lor devenise un adevărat erou.

În cele din urmă Ochi-albaștri spuse:

— Ne-ai speriat rău de tot cu balonul dumitale. Aseară, tocmai ne beam ceaiul pe balcon. Și când ne uităm — un balon rotund, uriaș, se apropie în zbor de casa noastră, se lovește de gard... Și deodată — o trosnitură! Balonul a plesnit, iar când ne-am dus în fugă acolo, nu mai era decât coșul din coajă de mesteacăn.

— Dumneata zăceai întins ca un mort! se amestecă lepurica. Vai, ce îngrozitor!

— Mai aveai doar o singură gheată, cealaltă era agățată de gard, iar pălăria — în copac, adăugă Veverița.

— O mânecă a vestonului lipsea și am găsit-o abia azi-dimineață, spuse Libelula. A trebuit s-o coasem imediat la veston.

— Cum am ajuns în casa asta? întrebă Habarnam.

— Noi te-am adus. Nu se putea să te lăsăm în curte peste noapte! răspunse Ochi-albaștri.

— Doar erai aproape mort de-a binelea, se băgă în vorbă lepurica. Dar Mierinana a spus că s-ar putea să reînvie, pentru că ai un ăsta... organism foarte tare.

— Da, am un organism foarte tare și un cap și mai tare, spuse cu lăudăroșenie Habarnam. Altul în locul meu ar fi făcut, în mod sigur, o emoție la creier.

— Dumneata, probabil, ai vrut să spui comoție cerebrală? remarcă Ochi-albaștri.

— Întocmai, întocmai, comoție cerebrală, se corectă Habarnam.

— Parcă spuneai că n-ai zburat singur cu balonul? întrebă Ochi-albaștri.

— Bineînțeles, nu singur. Eram șaisprezece. Adevărat că fricosul acela de Știetot a sărit cu parașuta, așa că am rămas cincisprezece.

— Și unde sunt ceilalți? întrebă Stăncuța.

— Nu știu, ridică din umeri Habarnam. Dar în coș, în afară de mine, nu mai era altcineva?

— N-am găsit în coș decât niște vopsele pentru pictat și o mică trusă medicală portativă.

— Vopselele sunt ale lui Acuarelă, iar trusa e a lui Pilulă, zise Habarnam.

În clipa aceea ușa se deschise și în cameră năvăli Fulg-de-nea.

— Ați auzit noutatea? strigă ea. Altă noutate! A mai venit în zbor un balon și s-a spart. Purta paisprezece prichindei. Au căzut ieri seara, la marginea orașului. Abia azi-dimineață, în zori, i-au găsit prichinduțele noastre și i-au ajutat să meargă la spital.

— Înseamnă că erau răniți? exclamă Veverița.

— Nu-i nici o primejdie, dădu din mână Fulg-de-nea. Mierinana a spus că îi vindecă ea.

— Ăștia, cu siguranță, sunt prietenii mei, spuse Habarnam. Mă duc chiar acuma la spital și o să aflu totul.

— Te conduc eu, se oferi Ochi-albaștri.
— Merg și eu cu dumneata, spuse Fulg-de-nea.
Abia acum observă plasturele de pe fruntea lui Ochi-albaștri și exclamă:
— Ah, scumpa mea, ce fermecător e cerculețul ăsta pe frunte! Îți vine foarte bine. E o modă nouă, să porți cerculețe pe frunte? Aș putea să-mi pun și cu unul la fel.
— Nu, răspunse Ochi-albaștri, e un plasture. M-am lovit cu ușa în frunte, din greșeală.
— Ah, asta era... mormăi decepționată Fulg-de-nea. Apoi dădu fuga la oglindă ca să-și pună pălăria pe cap.
Într-o clipă camera se goli. Toate prichinduțele alergară care încotro, să le povestească vecinilor noutatea.

CAPITOLUL XIV *Plimbare prin oraș*

Fulg-de-nea, Ochi-albaștri și Habarnam ieșiră împreună în strada mărginită de-o parte și de alta de gărdulețe împletite din nuiile fine de salcie. Dincolo de gărdulețe se vedeau căsuțe frumoase, cu acoperișuri roșii și verzi.

Deasupra caselor se înălțau meri, peri și pruni uriași. Copacii creșteau atât în curți cât și pe străzi. Întregul oraș era inundat în verdeața pomilor și de aceea se numea Orașul Verde.

Plin de curiozitate Habarnam iscodea cu privirea. În jur era o curățenie neobișnuită. În toate curțile lucrau prichinduțe.

Unele tundeau iarba cu foarfeca, pentru ca aceasta să nu depășească o anumită înălțime, altele, înarmate cu măhuri, curățau cărăruile, iar altele scuturau cu stăruință praful din niște preșuri lungi. În Orașul Verde astfel de preșuri acopereau nu numai dușumelele de prin case, ci chiar și trotuarele străzilor. Într-adevăr, temându-se ca nu cumva trecătorii să le murdărească preșurile, unele gospodine stăteau pe-aproape și-i rugau să nu calce pe ele, și dacă cineva ținea morțiș s-o facă, atunci trebuia să-și șteargă cu grijă picioarele. Pe cărările din multe curți erau de asemeni așternute preșuri, iar pe pereții caselor, chiar și pe din afară, atârnav covoare frumoase, multicolore.

În Orașul Verde existau conducte pentru apă făcute din tulpină de stuf. După cum se știe, tulpinile de stuf sunt goale pe dinăuntru, astfel că apa poate curge prin ele ca pe țevă. Aceste țevi erau așezate de-o parte și de alta a străzilor, dar nu direct pe pământ, cum și-ar închipui cineva, ci prinse pe mici stâlpi de lemn, la o înălțime anumită. De aceea țevile nu putrezeau și puteau să servească foarte multă vreme, trebuind doar supravegheate și reparate pentru a evita pierderea apei prin scurgere. De la țevă principală porneau ramificații spre fiecare casă. De aceea, în toate casele exista apă curentă, ceea ce, fără îndoială, era o mare înlesnire. În afară de asta, în fața fiecărei case se afla câte o fântână arteziană. Asta era și frumos și sănătos,

deoarece apa din havuzuri se folosea la irigarea grădinilor. Fiecare curte își avea grădina ei, în care creșteau napi, ridichi, sfeclă, morcovi și alte soiuri de legume.

Într-una din curți Habarnam a văzut cum strângeau prichinduțele recolta. După ce săpau napul sau morcovul de jur împrejur, îl legau cu o frânghie de frunze, apoi trăgeau din toate puterile. Napul sau morcovul se slobozea din pământ și prichinduțele, cu țipete și râsete, îl târau de sfoară până acasă.

— Cum se face că la voi există doar prichinduțe și nici un prichindel? întrebă cu mirare Habarnam.

— Da, în orașul nostru au rămas numai prichinduțe, pentru că toți prichindeii locuiesc pe plajă. Își au acolo orașul lor, al Zmeelor.

— Dar de ce s-au stabilit pe plajă? se miră din nou Habarnam.

— Pentru că acolo le vine mai la îndemână. Lor le place să stea toată ziua la soare și să facă baie, iar iarna, când râul se acoperă de gheață, să patineze. În afară de asta le mai place pe plajă pentru că primăvara râul își iese din albie și le inundă orașul.

— Și ce-i bine în asta? continuă să se mire Habarnam,

— Și eu cred că nu-i nici un bine, spuse Fulg-de-nea, însă prichindeilor noștri le place. În timpul revărsării apelor ei se plimbă cu bărcile și se salvează unul pe altul de la inundație. Iubesc tare mult aventurile.

— Și eu iubesc aventurile, spuse Habarnam. N-aș putea să fac cunoștință cu prichindeii voștri?

— N-ai putea, spuse Fulg-de-nea. În primul rând pentru că până la Orașul Zmeelor trebuie să mergi o oră încheiată, plaja fiind departe, în josul râului; în al doilea rând, pentru că de la ei nu ai de învățat nimic bun, ci numai lucruri rele; iar în al treilea rând, pentru că noi suntem certate cu ei.

— De ce v-ați certat? întrebă Habarnam.

— Păi, să vezi ce s-a întâmplat! spuse Fulg-de-nea. Într-o iarnă ne-au invitat la bradul lor de Anul Nou. Au spus că va fi muzică și dans, iar când am ajuns acolo știi ce-au făcut?... Ne-au bătut cu bulgări de zăpadă.

— Ei bine, și? întrebă Habarnam.

— Și am renunțat la prietenia lor. De atunci nu se mai duce nimeni la ei.

— Dar ei la voi?

— Nici ei nu vin la noi. La început au mai încercat unii prichindei să ne viziteze, dar nimeni nu voia să se joace cu dânșii. Atunci, de plictiseală s-au apucat de pozne: ba să spargă un geam, ba să dărâme un gard, spuse Fulg-de-nea.

— Iar după aceea l-au trimis pe unul Cuișor, adăugă Ochi-albaștri. Ce-a mai fost și-atunci?...

— De el nu trebuie să râzi ci să-l pedepsești cum se cuvine, ca să nu mai faci altădată așa ceva, spuse Fulg-de-nea.

Tocmai treceau pe lângă un măr crescut în mijlocul străzii. Pe toate crengile atârnavă mere coapte, roșii. De tulpina copacului era rezemată o scară de lemn, care nu ajungea decât până la jumătatea trunchiului uriaș. De acolo în sus urma o scară de frânghie, care fusese legată de prima creangă a

pomului. Pe creanga aceasta ședea două prichinduțe. Una din ele tăia cu un fierăstrău codița unui măr, iar cealaltă o ținea, plină de grijă, cu o mână, pe cea dintâi, ca să nu se rostogolească.

— Dumneata râzi, spuse Fulg-de-nea, dar dac-ai ști câte prichinduțe au rămas cu nasul zdrelit! Ba una dintre ele s-a urcat să repare hogeagul și a căzut de pe acoperiș mai-mai să-și fractureze piciorul.

— Dar eu nu râd de prichinduțe, ci de Cuișor ăsta, răspunse Habarnam.

— Da, continuă Fulg-de-nea. Cuișor ăsta a venit și a început să trăncănească, cică el vrea să fie prieten cu noi, că nu-i iubește pe prichindei pentru că sunt neserioși. I-am dat voie să locuiască în orașul nostru, dar până la urmă ce crezi c-a făcut? Într-o noapte a șters-o din locuința lui și s-a ținut numai de șotii. La o casă a înțepenit ușa pe din afară cu o bucată de lemn, încât nu se mai putea deschide dinăuntru, la alta a agățat deasupra intrării un băț, ca să lovească în cap pe oricine ieșea, la a treia a întins o frânghie în fața ușii ca toată lumea să se împiedice și să cadă, la a patra casă a stricat hogeagul, de pe acoperiș, la a cincea a spart geamurile...

— Pe aici trebuie să pășești cu atenție, îl sfătui Fulg-de-nea pe Habarnam, poate să cadă un măr din copac și să te omoare.

— Pe mine nu mă omoară! se laudă Habarnam. Am capul tare.

— Prichindeii își închipuie că numai ei sunt curajoși, dar nici prichinduțele nu sunt niște fricoase, privește cât de sus s-au cocoțat, spuse Fulg-de-nea.

— În schimb, prichindeii zboară în baloane, se plimbă cu automobilul, răspunse Habarnam.

— Auzi colo! spuse Fulg-de-nea. Și la noi, destule prichinduțe știu să conducă automobilul.

— Dar ce, voi aveți automobil?

— Avem. Doar că s-a defectat. Oricât ne-am străduit nu l-am putut face să meargă. Poate ne ajuți dumneata să-l reparăm.

— Vă ajut, vă ajut, răspunse Habarnam. La treaba asta mă pricep nițel. Când vor ieși din spital Șurubel și Piuliță le explic eu cum să-l repare.

— O să fie grozav! bătu din palme Fulg-de-nea.

În acest moment Habarnam descoperi o minune a naturii, cum nu-i mai fusese dat să vadă vreodată în viața sa. În mijlocul străzii creșteau niște mingi verzi, uriașe, de mărimea unei case cu etaj sau poate chiar mai mari.

CRED AICI LIPSESTE O PAGINA

Începe să curgă pe acolo sucul cel dulce. Dintr-un singur pepene se pot obține câteva butoaie cu sirop.

— Dar cine a născocit asemenea pepeni? întrebă Habarnam.

— Avem noi o prichinduță foarte deșteaptă. O cheamă Fir-de-pai, răspunse Ochi-albaștri. Ei îi place tare mult să cultive diferite plante și să obțină noi varietăți. Înainte nu existau nici la noi pepeni verzi, dar cineva i-a spus lui Fir-de-pai că a văzut în pădure pepeni verzi sălbatici. Într-o zi Fir-de-pai a organizat o expediție cu care a plecat în pădure și acolo, într-o

poieniță, a avut norocul să dea peste niște curpeni de pepeni verzi sălbatici. Expediția a adus sămburii de pepeni verzi sălbatici și primăvara Fir-de-pai a îngropat sămburii în pământ. Au crescut niște pepeni mari, dar s-au dovedit acri. Neobosită, Fir-de-pai a gustat sucul din toți pepenii. Așa a reușit să aleagă unul al cărui suc era mai puțin acru decât la ceilalți. În anul următor ea a semănat sămburii de la acest pepene. De astă dată au rezultat pepeni mai puțin acri, printre care unii erau chiar un pic dulci. Fir-de-pai l-a ales pe cel mai dulce și în următorul an a semănat sămburii de la acesta. Și așa, în câțiva ani a reușit să obțină niște pepeni dulci ca mierea.

— Acum toată lumea o laudă pe Fir-de-pai, dar la început nu-i aruncau decât vorbe de ocară! spuse Fulg-de-nea.

— De ce-i aruncau vorbe de ocară? se miră Habarnam.

— Nimeni nu credea că dintr-o astfel de acritură va ieși ceva folositor. În plus, pepenii creșteau alandala prin tot orașul și încurcau circulația. Adesea, câte unul răsărea chiar lângă peretele vreunei case. Câtă vreme era mic, treacă-meargă, dar pe măsură ce se mărea, apăsa peretele respectiv până-l dărâma. Într-un loc, din cauza unui pepene s-a dărâmat chiar o casă întreagă. Unele prichindute voiau să-i interzică lui Fir-de-pai să mai semene pepeni, însă altele i-au luat apărarea și au început s-o ajute.

Între timp călătorii noștri ieșiră pe malul unei ape.

— Acesta-i Râul Pepenilor, spuse Fulg-de-nea. Vezi ce mulți pepeni cresc aici?

Un podeț minuscul, aidoma unui preș lung și îngust, traversa râul de pe un mal pe celălalt. Era făcut dintr-un material gros și trainic.

CAPITOLUL XV

La spital

În fața ușii s-au oprit și Fulg-de-nea a tras de mânerul clopoțelului. S-a auzit: "cling-clang!"

Ușa s-a deschis. În prag a apărut o infirmiera în halat alb și cu o băsmăluță de sub care scăpaseră niște bucle aurii.

— Ah, doamne, a exclamat ca plesnindu-și speriată palmele. Ați mai adus un bolnav! Nu mai am unde-l pune, pe cuvânt de onoare! De unde-i tot scoateți? Un an întreg a stat spitalul gol — nimeni n-a vrut să se trateze — și azi, ăsta e al cincisprezecelea bolnav!

— Prichindelul ăsta nu e câtuși de puțin bolnav, răspunse Fulg-de-nea. A venit să-și viziteze prietenii.

— Ei, atunci intrați.

Prichindutele și Habarnam intrară în cabinetul medicului. Mierinana ședea la birou și scria ceva. În fața ei se afla un teanc de fișe medicale, din acelea în care se înscriu bolile celor internați. Văzându-le pe Fulg-de-nea și pe Ochi-albaștri, ea spuse:

— Ați venit, probabil, să-i vedeți pe bolnavi? Nu se poate, nu se poate! Ați uitat că bolnavii au nevoie de liniște? Iar dumneata, Ochi-albaștri, te-ai și

ales cu un plasture în frunte? Te felicit! Ți-am spus că așa va fi. Știu prea bine că-i de-ajuns să apară în casă un singur prichindel, ca să te aștepți la vânătăi și cucuie.

— Noi nu avem câtuși de puțin intenția să-i vizităm pe bolnavi, răspunse Fulg-de-nea. Iată, acest prichindel dorește să-și vadă prietenii.

— Acestui prichindel i-am poruncit să stea în pat, iar el s-a dat jos fără permisiunea medicului și, după câte văd, s-a și luat la bătaie. Nu pot să-l las. Spitalul nu e loc pentru încăierări.

— Dar nici prin minte nu-mi trece să mă încaier, răspunse Habarnam.

— Nu și nu! strigă cu severitate Mierinana și bătu cu cornetul ei de lemn în birou. Prichindeii spun întotdeauna: "N-am de gând să mă încaier", dar după aceea, oricum, se iau la bătaie.

Socotind încheiată discuția cu Habarnam, Mierinana se întoarse spre Ochi-albaștri:

— Ia, să-ți văd fruntea, drăguț.

Ea dezlipi plasturele și cercetă fruntea lui Ochi-albaștri.

— Nu mai ai nevoie de plasture, spuse Mierinana după ce o examină. Vino cu mine, drăguț, să-ți facem niște raze ultraviolete, ca să-ți dispară vânătăia.

Și părăsi camera, împreună cu Ochi-albaștri. Habarnam descoperi în cuier un halat alb și o bonetă. Fără să stea mult la gânduri, el îmbracă halatul, își îndesă cu greu boneta pe cap, după care își puse pe nas ochelarii lăsați de Mierinana pe birou și, luând cornetul de lemn, ieși din cameră. Fulg-de-nea îl privea entuziasmată, minunându-se de curajul și ingeniozitatea lui.

Luând-o la întâmplare pe coridor, el deschise o ușă și se trezi în salonul în care erau culcați prietenii lui — prichindeii. Se apropie de primul pat și dădu peste Dondănel. Chipul lui era întunecat și vădea nemulțumirea.

— Cum te simți, bolnavule? întrebă Habarnam, dându-și silința să-și schimbe glasul.

— Minunat, răspunse Dondănel și se schimonosi atât de cumplit de parcă era gata să-și dea duhul în următoarele cinci minute.

— Ridică-te, bolnavule, porunci Habarnam.

Dondănel se săltă de mijloc, privind resemnat drept în fața sa. Habarnam lipi de pieptul lui cornetul de lemn și spuse:

— Respiră.

— Ce-nseamnă asta? bombăni Dondănel. Ba ridică-te, ba culcă-te, ba respiră, ba nu respira!

Habarnam îl pocni cu cornetul în cap, certându-l:

— Tu, Dondănel, nu te-ai schimbat deloc. Bombănești ca totdeauna.

Dondănel îl privi mirat:

— Habarnam!

— Gura! îl țistui Habarnam.

— Ascultă, Habarnam, scapă-mă de-aici, șopti Dondănel. Sunt sănătos tun, pe cuvânt de onoare! M-am lovit la genunchi, dar nu mă mai doare aproape deloc, iar astea mă țin în pat, mi-au luat hainele. Nu mai pot! Vreau

să umblu pe picioarele mele, înțelegi ?

Dondănel se agățase de mâneca lui Habarnam și nu vroia să-i mai dea drumul.

— În regulă, îi spuse Habarnam. Mai rabdă puțin, până nascocesc cu ceva. Numai promite-mi că de aci înainte o să mă asculți, iar dacă te-ntreabă prichinduțele cine-a nascocit balonul, tu să le spui că eu.

— Bine, bine, încuviință Dondănel. Numai grăbește-te.

— N-ai de ce să le agiți, îl îmbărbătă Habarnam.

El se apropie de patul următor, pe care era culcat doctorul Pilulă.

— Dragul meu, scapă-mă! șopti Pilulă. Îți dai seama ce simt! Toată viața am tratat pe alții și acum mă tratează alții pe mine.

— Adică, nici tu nu ești bolnav?

— Da' de unde bolnav? N-am decât o julitură la umăr și o zgârietură sub nas. Pentru atâta lucru nu-i nici o nevoie să stai în spital.

— Atunci de ce te ții aici?

— Ei, înțelegi, spitalul lor e gol, n-au pe cine trata și atunci internează orice fel de bolnavi. Doar sunt prichinduțe, nu? Și ăsta-i tratament? Ptiu! Pe dinafară — plasturi cu miere, iar intern — tot miere. Or, asta nu e corect: pe din afară trebuie iod, iar intern — ulei de ricin. Nu sunt de acord cu un asemenea tratament!

— Nici eu nu sunt de acord, se grozăvi Probabil din patul vecin.

Plimbarea — interzisă, alergarea — interzisă, leapșa — interzisă, fripta — la fel. Nici măcar să cânti n-ai voie. Ne-au luat hainele și ne-au dat câte o batistă. N-ai decât să stai culcat și să-ți sufli nasul, grozavă distracție.

— Păi, de ce ați venit la spital?

— Noi am căzut din coș la marginea orașului și ne-am culcat să tragem un pui de somn. În zori, hop, prichinduțele: "De unde sunteți, prichindeilor?" "Noi, le-am spus, am zburat cu balonul și ne-am lovit." "Aha, v-ați lovit! Atunci, trebuie să vă tratăm! Haideți la spital!" Și am venit.

— Vasăzică, nu e nimeni bolnav? Întrebă Habarnam.

— Nu, numai Glonțișor, doar el e bolnav.

Habarnam se apropie de Glonțișor:

— Ce-ai pățit?

— Mi-am scrântit piciorul. Nu pot nici măcar să-l pun în pământ. Dar altceva mă frământă, s-a pierdut Strop. Fii amabil, fă o faptă bună, caută-l pe Strop! Trebuie să fie pe-aici, pe undeva. Că cu nici nu mă pot mișca din pat.

— Bine, spuse Habarnam. O să ți-l caut pe Strop, dar tu să le spui tuturor că eu am nascocit balonul.

Habarnam trecu pe la toți prichindeii și le ceru să spună că el, chipurile, inventase balonul. În cele din urmă se întoarse în cabinetul medicului. Fulg-de-nea îl aștepta nerăbdătoare.

— Ei, ce-i cu bolnavii? Întrebă ea.

— Dar ce, parcă ăștia-s bolnavi? dădu din mână, a lehamite, Habarnam. Numai unul singur, Glonțișor, e puțin rănit.

— Înseamnă c-o să le dea drumul repede! se bucură Fulg-de-nea. Știi ce propun eu? Să organizăm în cinstea însănătoșirii bolnavilor un bal. Vai, ce

veselie va fi!

— N-am avut deloc impresia că au de gând să le dea drumul, răspunse Habarnam.

Tocmai atunci s-au întors Mierinana și Ochi-albaștri.

— De ce-ai îmbrăcat halatul? Ce-nseamnă abuzul ăsta? se repezi Mierinana la Habarnam.

— Nu-i nici un abuz, răspunse Habarnam. Pur și simplu, am făcut un control.

— Și ce-ai constatat în controlul ăsta al dumatăle? întrebă ironic Mierinana.

— Am constatat că toți bolnavii, în afară de unul singur, sunt sănătoși și pot părăsi spitalul.

— Nu, nu! zise Mierinana speriată. Îți închipui ce-ar însemna să le dăm drumul la paisprezece prichindei dintr-o dată? Ar răsturna orașul cu fundul în sus! N-ar rămâne un geam întreg, toată lumea s-ar umple de vânătași și cucuie. Pentru a preîntâmpina îmbolnăvirile prin vânătași și cucuie, trebuie să-i reținem pe prichindei în spital.

— Dar nu se poate să-i lăsăm să plece pe rând? spuse Ochi-albaștri. Să zicem, câte unul în fiecare zi.

— E puțin câte unul, măcar câte doi, interveni Fulg-de-nea. Vrem să organizăm cât mai repede un bal.

— De acord, se învoi Mierinana. Se va întocmi o listă și începând de mâine vom externa câte un bolnav.

Fulg-de-nea bătu din palme și se repezi s-o îmbrățișeze pe Mierinana.

— Ba câte doi, scumpa mea, câte doi! Grozav aș vrea să-i văd ieșiți pe toți. Doar și dumneata dorești un bal. Dansezi atât de bine!

— De acord, câte doi, se îmbună Mierinana. Vom începe cu cei mai cuminți. Dumneata va trebui să ne ajuți, i se adresă ea lui Habarnam. Care e cel mai liniștit dintre ei?

— Păi, cu toții sunt liniștiți!

— Ei, uite că asta n-o cred în ruptul capului. Nu există prichindei cuminți. Trebuie să nascocim pentru ei vreo treabă, ceva ca să uite de ștregării.

— În cazul ăsta, ce-ar fi să le dăm drumul în primul rând celor doi meșteri — Șurubel și Piuliță? Ei s-ar putea apuca îndată de reparația mașinii, spuse Ochi-albaștri.

— Bună idee! aprobă Mierinana. Uite, o să începem cu Șurubel și Piuliță.

Și scrise pe o hârtie: Șurubel și Piuliță.

— După ei aș vrea să-l trecem pe Dondănel, spuse Mierinana. E un nesuferit. Bombănește tot timpul și-i enervează pe toți.

— Nu, nu c cazul, obiectă Habarnam. Pe Dondănel e mai bine să-l mai ținem în spital, ca să se dezvețe să tot bombănească.

— Atunci poate să-i dăm drumul lui Pilulă. E nemulțumit de acest spital și critică fără încetare metodele noastre de tratament. E un bolnav foarte turbulent! Nu mă opun deloc să scăpăm de el.

— Nu, nici pe Pilulă nu-i cazul să-l lăsăm, răspunse Habarnam, Toată viața i-a tot tratat pe alții, n-are decât acuma să se lase tratat el de alții. Mai bine ar fi să-l externăm pe Acuarelă. E un pictor bun și se va găsi imediat vreo treabă pentru el. E elevul meu. Eu l-am învățat să picteze.

— Chiar așa, scumpa mea! imploră Fulg-de-nea. N-am putea să-l externăm astăzi pe Acuarelă? O să-l rog să-mi facă portretul.

— Și pe Guslă, adăugă Habarnam. Și el c un prieten de-al meu. Eu l-am învățat să cânte la piculină.

Fulg-de-nea se repezi din nou s-o îmbrățișeze pe Mierinana:

— Să-i externăm pe Guslă și pe Acuarelă. Te rugăm.

— Ei bine, pentru aceștia facem o excepție, se lăsă înduplecată Mierinana. Dar pe ceilalți îi vom externa în ordine, cum am hotărât.

În sfârșit, lista fu întocmită.

Mierinana dădu dispoziție să se elibereze de la magazie hainele lui Acuarelă și Guslă. Peste câteva minute, amândoi, radiind de bucurie, se prezentară în cabinetul ei.

— Noi vă externăm, spuse Mierinana. Străduiți-vă să vă purtați frumos, în caz contrar vom fi nevoite să vă aducem din nou în spital.

CAPITOLUL XVI

Concertul

Vestea despre renumitul călător Habarnam și prietenii săi, care au nimerit la spital, s-a răspândit în tot orașul. Stăncuța și Bondocica alergau neobosite din casă în casă și le povesteau prietenelor noutatea.

La rândul lor, acestea o povesteau altor prietene, și tot așa, încât curând întreaga populație a orașului se îndreptă, ca la comandă, spre spital. Fiecare prichinduță dorea să ajute cu ceva pe prichindeii aflați în nevoie. Duceau cu ele tot soiul de bunătăți. Unele aveau plăcinte gustoase, altele dulceață, iar altele bomboane cu cremă de fructe sau compot.

După o jumătate de oră toată strada spitalului, dintr-un capăt în celălalt, era ticsită. Bineînțeles, nu se putea ca un număr atât de mare de doritoare să fie lăsate înăuntru. Mierinana ieși în balcon și spuse că bolnavii nu au nevoie de nimic, și de aceea să se întoarcă fiecare la casele lor și să nu facă gălăgie pe sub ferestre. Dar prichinduțele nu voiau să se împrăstie. Nu se știe prin ce minune se aflase că cel mai important dintre prichindei, pe nume Habarnam, trebuia să iasă din spital împreună cu prietenii săi, Acuarelă și

Guslă.

Mierinana trebui să anunțe din nou că Habarnam nu va ieși până când nu se va împrăști toată lumea. Însă prichinduțele, în loc să pornească spre casele lor, se invitară la prietenele care locuiau pe Strada Spitalului. Când Habarnam, Acuarelă și Guslă, însoțiți de Fulg-de-nea și Ochi-albaștri, ieșiră în stradă, se treziră priviți din toate ferestrele de câte nouă — zece prichinduțe. Habarnam era grozav de mândru de această atenție. Ba ajunseră până la el glasuri care-și strigau:

— Ei, care dintre ei o fi renumitul Habarnam?

— Uite, cel cu pantaloni galbeni e Habarnam.

— Cel cu urechi mari? Pentru nimic în lume n-aș fi zis că ăla e Habarnam. Pare cam prostănac.

— Ba da, ăla e, în mod sigur! Pare el cam prostănac, e-adevărat, dar ochii îi sunt foarte inteligenți.

O prichinduță de la primul etaj al unei case de pe colț, văzându-l pe Habarnam, începu să dea din mâini și să strige cu un glas subțire, ascuțit:

— Habarnam! Habarnam! Ura!

Și se aplecă atât de mult pe fereastră că era gata-gata să cadă. Noroc că celelalte prichinduțe au izbutit s-o apuce de picioare și s-o tragă înapoi.

— Ptiu! Ce rușine! Habarnam ăsta o să-și închipuie despre el naiba știe ce! spuse o prichinduță cu o față severă, suptă, și cu bărbia ascuțită.

— Ai dreptate, Rândunico, îi răspunse altă prichinduță, cu buza de sus răsfrântă, de sub care sclipeau niște dinți albi. Nu e bine deloc să vadă prichindeii că li se dă atenție. Numai când se vor convinge că năzbâtiile lor nu sunt luate în seamă, vor înceta singuri să mai facă năzbâtii.

— Da, tocmai asta spun și eu, Pisicuțo, reluă Rândunica. Prichindeii trebuie disprețuiți. Dacă se vor simți disprețuiți, vor înceta să ne mai jignească.

Cele două prichinduțe, Rândunica și Pisicuța, atâta au șușotit și-au tot bâzâit la urechile tuturor, că până la urmă le-au convins pe prichinduțe, că prichindeii veniți în zbor cu balonul trebuie disprețuiți. Toate prichinduțele au căzut de acord să nu-i mai ia în seamă pe prichindei, și atunci când îi vor întâlni pe stradă, încă de departe să se întoarcă acasă sau să treacă pe partea cealaltă.

Dar din această înțelegere n-a ieșit mare lucru. Prin nu se știe ce minune, afluă cu toatele că Acuarelă e pictor iar Guslă un minunat cântăreț din piculină. Bineînțeles, toată lumea dori să asculte cât mai repede piculina, deoarece în Orașul Verde nu se știa decât despre harpă, piculina n-o auzise nimeni niciodată. Majoritatea nici nu știa că există un astfel de instrument.

Curând prichinduțele afluă că Acuarelă și Guslă vor locui în Piața Merilor, în casa prichindei Năsturica și a prietenelor ei. La primul etaj al acestei case, chiar sub acoperiș, se afla o cameră spațioasă, cu un geam luminos, mare cât un perete întreg. Camera i-a plăcut mult lui Acuarelă pentru că primea multă lumină, așa că el și Guslă hotărâră să se stabilească aici.

Fereastra dădea direct în Piața Merilor. Și iată că seara, Piața Merilor,

care niciodată nu fusese prea circulată, se umplea de prichinduțe care se plimbau. Două câte două, ținându-se de mână, ele se tot învârteau prin piață și trăgeau cu coada ochiului spre fereastra luminată de la etaj.

Bineînțeles, procedau așa nu pentru a-i vedea pe Guslă și Acuarelă, ci pur și simplu din pricina nerăbdării: cu toatele doreau să asculte cât mai repede muzica.

Din când în când apărea pentru o clipă în fața ferestrei deschise ba capul pieptănat cu îngrijire al lui Guslă, ba părul ciufulit al lui Acuarelă. Apoi trecerea de-o clipă a celor două capete încetă și prichinduțele îl văzură pe Acuarelă stând cu coatele pe pervazul ferestrei și privind visător în depărtare. După Acuarelă apărură la fereastră și Guslă. Ei începură să discute ceva, dând din mâini și rotind mereu privirile.

Apoi se aplecară mult în afară și începură să cerceteze piața. După aceea scuipară fiecare câte o dată, de la etaj, și din nou dispărură din fereastră.

Părea că nu se va mai petrece nimic interesant, însă prichinduțele n-aveau de gând să se împrăstie. Și chiar în acea clipă începu să se reverse prin fereastră glasul delicat al piculinei, întocmai susurului unui izvor. Sunetele ba se rostogoleau ritmic, asemenea unor valuri ce se leagănă în cadență, ba păreau că saltă și se dau de-a dura prin aer, fugărindu-se unul pe celălalt, lovindu-se între ele. Urmărindu-le, prichinduțele simțeau ca o bucurie în suflet. Melodia părea să agite mânuțele și piciorușele tuturor, astfel că fără să-și dea seama se născu la toată dorința de dans.

Ferestrele caselor s-au deschis fără zgomot. Mișcarea din piață încetă. Toată lumea încremeni, străduindu-se să nu scape nici un sunet. În sfârșit piculina tăcu, însă imediat, din fereastra casei de peste drum răzbătură sunetele harpei. Harpa încerca să repete aceeași melodie nouă, necunoscută până atunci. Nesigure, degetele cuiva atingeau strunele. Melodia, care începuse destul de însuflețită, slăbi treptat și în cele din urmă se stinse, însă îndată piculina îi veni în ajutor, continuând-o. Harpa prinse viață, începu să răsună cu mai multă convingere. Ei i se alătură o alta, din casa vecină, apoi a treia. Muzica deveni mai puternică și mai veselă.

Habarnam, care venea grăbit cu vopselele și pensula pentru Acuarelă, avu parte de o priveliște neobișnuită. Întreaga piață era ticsită de prichinduțe care ascultau acest minunat concert. Rămase și el multă vreme ascultând, ba chiar începu să țopăie într-un picioruș, dar văzând că nimeni nu dă atenție dansului său, flutură a lehamite din mână și dispărură pe ușa casei.

CAPITOLUL XVII

Expediția lui Șurubel și a lui Piuliță în Orașul Zmeelor

Leșiți în ordine, din casă, fiecare
Și-aliniați-vă pentru înviorare.
Exercițiile de înviorare te scapă de lene,
Mișcarea alungă somnul de pe gene.

Cântecul acesta despre gimnastica de înviorare, pe care îl compusese poetul Florică, îl cântau tare, plini de voie bună, Șurubel și Piuliță.

Era dis-de-dimineața și în Orașul Verde toată lumea încă dormea, însă Șurubel și Piuliță străbăteau străzile, cântând din toate puterile și făcând în același timp exerciții de înviorare. Știind încă din ajun că dimineață li se va da drumul din spital, pentru a repara automobilul, ei s-au trezit cu noaptea-n cap și au cerut să fie externați imediat. Mierinana, care cel mai mult pe lume se temea de zgomot, a dat repede dispoziție să li se elibereze hainele.

Auzind de departe cântecul, multe prichinduțe s-au trezit și priveau pe fereastră; unele au ieșit chiar în stradă.

— Hei, prichinduțelor, unde aveți voi garajul? strigă Șurubel.

— Haideți să vă arăt, se oferi o prichinduță cu scufiță roșie și palton albastru cu guler pufos, făcut dintr-o omidă argintie.

— Arată-ne încotro s-o luăm, spre dreapta sau spre stânga? spuse Șurubel.

— Spre dreapta, le răspunse prichinduța, cercetând curioasă vestoanele lor din piele.

— La drea-a-a-pta, m-a-arș! comandă Șurubel și răsucindu-se porni în direcția arătată. Un-doi! Un-doi!

Piuliță pășea în pas în urma lui. Prichinduța alerga țopăind, abia ținându-se după ei.

Din prea mare avânt, Șurubel și Piuliță trecură de poarta pe care o căutau.

— Stați, stați! Începu să strige prichinduța. Ați trecut de el.

— Stânga-mpre-juur! comandă Șurubel.

Se răsuciră amândoi pe călcâie și se întoarseră la poartă. Prichinduța le deschise. Intrară toți trei într-o curte unde, în latura casei, se afla o încăpere cu acoperișul de țiglă.

— Halal garaj! Asta-i pur și simplu magazie, nu garaj, bombăni Șurubel, deschizând ușa din două canaturi.

Șurubel își aruncă ochii în magazie și văzu mașina. De garaj se apropiară și alte prichinduțe.

— E întuneric aici, spuse Șurubel. Puneți mâna, să împingem mașina afară.

— Păi, nu merge, e stricată, spuseră prichinduțele.

— Nu-i nimic, o scoatem noi de-aici pe brațe. Haideți, împingeți din spate. Gata, heei-ruuup! Încă o dată: heei-ruuup!

Mașina scârțâi. Cu scrâșneli și opinteli o scoaseră afară din garaj. Șurubel și Piuliță se băgară imediat sub automobil. Neștiutoare, prichinduțele stăteau înjur și priveau curioase.

— Ohoo! se auzea de sub mașină, rezervorul s-a găurit! Oho-o! Lipsește și piulița! Ohoo! Țeavă pentru scurgerea siropului e plesnită!

În sfârșit cei doi ieșiră de sub roți.

— Haide, aduceți repede cheia de piuliță, cleștele plat, ciocanul și letconul pentru lipit.

— Păi, noi n-avem nimic din toate astea.
— Cum n-aveți? Dar ce aveți?
— Avem un ferăstrău și un topor.
— Vai de capul vostru! Nu se repară mașina cu toporul. Dar pe aici, prin apropiere, nu există prichindei?
— Prichindei sunt numai în Orașul Zmeelor.
— E departe?
— O oră de drum.
— O oră pentru voi, că noi ajungem acolo mai repede. Ia, ziceți, cum ajungem.
— Păi, o luați pe strada asta, pe urmă cotiți la dreapta și de acolo o țineți tot înainte. Pe urmă se face un drum de câmp, care vă scoate exact în Orașul Zmeelor.
— Am înțeles, răspunse Șurubel. Gata, înainte, marș! La loc comanda! strigă el pe neașteptate. Voi, prichinduțelor, căutați pe undeva niște cârpe și, până venim noi, faceți lună mașina. Mașinii, fraților, îi place să fie îngrijită.
— Bine, încuviințară prichinduțele.
— Acum, gata, înainte, marș!
Porniră amândoi în același pas. După ce cotiră spre dreapta, Șurubel comandă:
— Cu cântec, înainte marș!
Și prietenii noștri începură să cânte cât îi ținea gura:

Eu și prietenul meu cel mai bun
Prin păduri și câmpii am pornit la drum.
Pe bolovani ne cățărăm,
Flori de tot soiul admirăm.
Deodată o broască ne iese în cale
Și-o zbughim speriați către vale.
Când acasă ajungem, cu limba de-un cot,
Fiecare îi spune celuilalt: Nu mai pot!

După ce isprăviră cântecul ăsta, începură altul și după aceea altul.
Curând ieșiră din oraș și dădură în drumul de câmp. Nu se împlinise un ceas că în depărtare se arătă Orașul Zmeelor. Chiar în clipa aceea Șurubel și Piuliță văzură un automobil ce oprise în mijlocul drumului. Când se apropiară, băgară de seamă că sub mașină e un prichindel.

Capul și pieptul îi erau în întregime ascunse sub mașină, doar picioarele, îmbrăcate în niște pantaloni slinoși, rămăseseră afară.

— Ei, frate-meu, te bronzezi? Îi strigă Șurubel. Prichindelul își trase de sub mașină capul cu păr negru și creț:

— După cum vezi, sunt nevoit să mă bronzez sub mașină.

— Da' ce s-a întâmplat?

— Păi, nu mai vrea să meargă, afurisita! Ba se oprește alimentarea cu sirop, ba dozarea apei gazoase se face anapoda. Nu-i pot da de cap nicidecum.

Prichindelul se ridică și izbi în ciudat cu piciorul în roată.

Purta un veston negru, la fel de murdar ca și pantalonii, încât parcă era făcut din piele. După câte se părea, șoferul ăsta amărât avea chef nu atât să meargă cu mașina lui, cât mai degrabă să stea tolănit sub ea, căutând tot soiul de defecte, lucru care, ce-i drept, se întâmplă deseori multora dintre posesorii automobilelor cu apă gazoasă.

Șurubel făcu înconjurul mașinii, cercetă mecanismul și negăsind pricina, intră sub ea. După ce scormoni ceva pe dedesubt, se trase afară și se ridică scărpinându-se gânditor la ceafa. După Șurubel, se băgă sub mașină Piuliță, apoi din nou posesorul automobilului. Și tot așa, când unul, când altul, au intrat dedesubt pe rând, s-au ridicat, au privit mașina cu nedumerire și s-au scărpinat la ceafă.

În sfârșit, Șurubel izbuti să dibuiască hiba motorului. Mașina a pornit. Bucuros și plin de recunoștință, șoferul le strânse mâna celor doi.

— Vă mulțumesc, fraților! Dacă nu erați voi, mă bronzam aici până diseară. Voi unde mergeți? Urcați-vă că vă duc eu.

Șurubel și Piuliță îi povestiră despre scopul călătoriei lor.

— Cheie de piuliță, clește plat și ciocan am eu, pot să vi le dau. Dar letcon pentru lipit nu am, spuse șoferul.

— N-am putea găsi la cineva, în orașul vostru, un letcon?

— Cum să nu puteți? Puteți foarte bine. Mecanicul nostru Elice are letcon. Să mergem la el.

Urcară toți trei în mașină și peste câteva minute erau pe strada principală din Orașul Zmeelor.

CAPITOLUL XVIII

În Orașul Zmeelor

Acest oraș se afla chiar pe malul râului.

Aici nu creșteau copaci, de aceea străzile nu erau atât de frumoase ca acelea din Orașul Verde. În schimb, pretutindeni erau sumedenie de flori, întocmai ca în Orașul Florilor. Casele de aici erau foarte frumoase. Deasupra fiecărui acoperiș se înălța o săgeată, împodobită în vârf fie cu un cocoș de lemn, care se întorcea încolo și înapoi, după cum bătea vântul, fie cu o morișcă micuță, care se învârtea fără întrerupere. Multe dintre aceste mořiști erau prevăzute cu pârlători de lemn care păcăneau întruna. Ici-colo,

deasupra orașului, pluteau zmee de hârtie. Să înalte zmee era cea mai îndrăgită distracție a locuitorilor, de la care se trăgea și numele orașului. La aceste zmee locuitorii atașau niște zbârnâitori speciale. Întocmirea unei asemenea zbârnâitori e foarte simplă.

Ea se face dintr-o fâșie de hârtie obișnuită, întinsă pe o ață. La vânt, hârtia vibrează, producând un zgomot destul de neplăcut, ca un zăngănit sau bâzâit.

Bâzâitul discordant al Zmeelor se contopea cu păcănitul pâ râitorilor de la moriște și, drept urmare, deasupra orașului plutea un vuiet neîntrerupt.

La fiecare casă ferestrele erau prevăzute cu obloane speciale, cu grile. Ori de câte ori pe străzile orașului începea să se joace fotbal, joc care, de asemenea, era o distracție foarte plăcută a localnicilor, obloanele caselor se închideau. Aceste obloane perfecționate cu grile permiteau să pătrundă în camere suficientă lumină și totodată protejau minunat ferestrele de mingea, care, din motive inexplicabile, zboară întotdeauna tocmai acolo unde nu trebuie și cu siguranță — într-un geam.

Trecând pe strada principală, mașina coti pe o ulicioară și opri în fața unei porți din lemn, cu o ușă în ea. Deasupra porții se înălța o săgeată din lemn, împodobită în vârf cu un glob scânteietor din sticlă, în care, întocmai ca într-o oglindă, se reflecta întreaga stradă cu casele, cu gardurile și cu mașina care tocmai oprise în fața porții, totul cu capul în jos.

Șoferul, pe care, în treacăt fie spus, îl chema Covrig, coborî din mașină și apropiindu-se de poartă, apăsă pe un buton, ascuns în gard. Portița se deschise fără zgomot.

— Intrați, îi invită Covrig pe Șurubel și Piuliță. O să vă prezint lui Elice. E o persoană interesantă. O să vedeți.

Cei trei prieteni intrară în curte și cotind spre stânga, se îndreptară către casă. După ce urcară scara de piatră, nu prea înaltă, Covrig găsi în perete alt buton și apăsă pe el. Ușa se deschise la fel de neauzit ca și portița și prietenii noștri se treziră într-o încăpere.

Încăperea era complet goală, fără nici un fel de mobilă, dacă nu ținem seama de hamacul atârnat lângă unul din pereți, în care, cu genunchii ridicați, cu mâinile adânc băgate în buzunare, stătea culcat un prichindel într-o salopetă albastră.

— Ce naiba, dormi până la ora asta, Elice? îl salută Covrig. S-a luminat de mult de zi.

— Ba nu dorm câtuși de puțin, ci mă gândesc, răspunse Elice, întorcând capul în direcția musafirilor săi.

- Uite, ți-i prezint pe meșterii Șurubel și Piuliță. Au nevoie de un letcon.
- Bună ziua. Luați loc, vă rog, răspunse Elice.

Nedumeriți, Șurubel și Piuliță își rotiră ochii în jur, fără să vadă, în toată camera, ceva pe care s-ar fi putut așeza, dar Elice întinse mâna și apăsă un buton aflat pe perete, chiar lângă hamac. Imediat, din peretele de vizavi se desprinseră trei scaune rabatabile, cam de felul celor din sălile de teatru. Șurubel și Piuliță se așezară.

— Ați băgat de seamă că la mine totul este acționat de butoane? întrebă Elice. Apeși un buton — se deschide ușa, apeși altul — se desface scaunul, iar dacă doriți o masă — poftim...

Elice apăsă pe alt buton. Din perete, se desfăcu tăblia unei mese care era cât pe ce să-l pocnească în cap pe Șurubel, așezat pe scaun.

— Nu-i așa că e foarte comod? întrebă Elice.

— Uimitor! confirmă Șurubel și-și roti ochii în părți, temându-se să nu-i cadă cine știe ce în cap.

— Tehnica la granița fantasticului! spuse cu lăudăroșenie Elice.

— Singurul dezavantaj e că se poate șede numai lângă perete, spuse Covrig.

— Păi, tocmai la asta mă gândeam, cum să fac ca scaunele să se poată deplasa, răspunse inventatorul.

— Poate ar fi mai simplu cu niște scaune obișnuite, spuse Șurubel.

— O, asta e o idee grozavă. Va trebui inventat cel mai simplu, cel mai obișnuit scaun! se bucură Elice. Doar tot ceea ce e genial e și simplu. Dumneata, frate, nu-i așa că ești tot mecanic?

— Mecanic, răspunse Șurubel. Amândoi suntem mecanici.

— Vasăzică vă trebuie un letcon?

Elice mai apăsă un buton și, spre uimirea celor de față, hamacul începu să coboare lin. Se lăsă până când Elice, care era culcat în el, se întinse pe podea.

— Coborând dintr-un hamac obișnuit te poți agăța cu piciorul de vreo sfoară și căzând să-ți turtești nasul, spuse Elice, ridicându-se de jos. În hamacul meu mecanizat această primejdie, după cum vedeți, este cu desăvârșire exclusă. Te lași liniștit pe podea și după aceea te scoli de acolo. Și tot așa, când vrei să te culci pentru dormit, te întinzi pe podea, apeși butonul și hamacul se ridică singur la înălțimea necesară.

Elice începu să se agite prin cameră, să apese pe diferite butoane și, drept urmare, se desfăceau noi mese, scaune și polițe, se deschideau ușile diferitelor dulapuri și boxe. În sfârșit, mai apăsă pe un buton și se rostogoli în subsol.

— Veniți încoace! se auzi peste un minut glasul lui de afară. Prietenii ieșiră în curte.

— Aici am garajul, spuse Elice, conducându-i pe Șurubel și pe Piuliță într-o magazie din piatră, cu o ușă mare, de fier.

El apăsă iarăși pe un buton și ușa se ridică, întocmai ca o cortină de teatru. Din spatele ei se ivi o mașină ciudată, cu nenumărate roți.

— Acesta e un automobil cu aburi, cu opt roți și răcire pe bază de fistic,

explică Elice. Are patru roți dedesubt.....

PARE SA LIPSEASCA UN FRAGMENT

CAPITOLUL XIX

În vizită la Istețilă

Istețilă stătea în biroul său, în fața geamului deschis, cu brațele încrucișate pe piept și privea gânditor în depărtare.

Părul neted, pieptănat spre spate, ca și sprâncenele negre, zbârlite, îmbinate deasupra nasului, dădeau chipului său o expresie de adâncă îngândurare. El nici nu se clinti când intrară în cameră cei trei prieteni ai noștri. Covrig îl salută cu glas puternic, i-i prezintă pe Șurubel și Piuliță și-i spuse că aceștia veniseră după letconul de lipit, însă Istețilă continua să privească pe fereastră cu un aer atât de concentrat, de parcă încerca să prindă de coadă vreo idee nemaipomenit de ingenioasă, de inteligentă, care i se învârtea prin cap și nu se lăsa înhățată.

Covrig ridică din umeri jenat și zâmbind aruncă o privire spre Șurubel și Piuliță, ca și cum ar fi vrut să le amintească: "Vedeți? V-am spus eu!"

În sfârșit, Istețilă, ca trezit din somn, se răsuci spre cei ce intraseră și trăgându-l plin de importanță cuvintele, spuse cu o voce delicată, plăcută:

— Saa-luut, saa-luut! Vă rog să mă iertați, prieteni. În mod imperceptibil, ca să spun așa, eu am lipsit adineauri, transportându-mă imaginar în alte sfere... Istețilă, se recomandă el și-i întinse lui Șurubel mâna.

Șurubel strânse mâna moale, întocmai ca o pârjoală și-și spuse și el numele.

— Istețilă, repetă acesta cu o voce catifelată și cu un gest larg, cumpătat, îi întinse mâna lui Piuliță.

— Piuliță, răspunse Piuliță și strânse la rândul lui pârjoala.

— Istețilă, rosti pentru a treia oară Istețilă și-i întinse mâna lui Covrig.

— Dar noi ne-am cunoscut mai demult! răspunse Covrig.

— Ah, da, într-adevăr, ești Covrig! exclamă Istețilă compunându-și o figură mirată. Saa-luut! Saa-luut! Vă rog să luați loc, prieteni.

Se așezară cu toții.

— Vasăzică, l-ați și cunoscut pe Elice al nostru? întrebă Istețilă, dovedind, prin întrebarea pusă, că, deși, în mod imperceptibil, lipsise, transportându-se în alte sfere, auzise lotuși ce spusese Covrig. El v-a arătat, probabil, mesele și scaunele sale rabatabile? He-he-he!

Șurubel încuviință printr-o mișcare a capului. Pe chipul lui Istețilă apărură o expresie ironică. Stăpânit parcă de o mare plăcere, el își frecă genunchii cu mâinile și spuse:

— He-he! Inventatorii ăștia — sunt cu toții niște excentrici. Ei, spuneți-mi, vă rog, la ce folosesc toate aceste mese rabatabile, dulapuri care se deschid, hamace care se lasă în jos? Mie, de pildă, îmi este mult mai plăcut să șed comod pe un scaun obișnuit, care nu sare în sus de sub tine,

îndată ce te-ai ridicat de pe el, sau să dorm într-un pat care nu se plimbă cu mine în sus și-n jos. Pentru ce toate astea, spuneți-mi, vă rog? Cine mă poate obliga să dorm pe un astfel de pat? Dar dacă eu, ca să zic așa, nu accept? Nu vreau?

— Însă nimeni nu vă silește s-o faceți, spuse Covrig. Elice e un inventator și încearcă să perfecționeze tot ceea ce-i cade în mână. Nu întotdeauna îi reușește, însă are și multe invenții folositoare. E un meșter bun.

— Dar eu nici nu spun că e prost, obiectă Istețilă. Este, dacă vreți să știți, un meșter foarte bun. Da, da, trebuie să recunosc, un meșter excelent! A făcut pentru mine un minunat vorbitograf.

— Ce chestie mai e și acest vorbitograf? Întrebă Șurubel.

— Este o mașină vorbitoare. Iată, priviți.

Istețilă își conduse musafirii spre masă, pe care se afla un aparat nu prea mare.

— Această lădiță, sau geamantănaș, spuneți-i cum vreți, are într-o parte o mică deschizătură. E suficient să rostești în fața acestei deschizături câteva cuvinte, apoi să apeși pe un buton, și vorbitograful îți va repeta întocmai cuvintele rostite. Poftim, încercați, îi propuse el lui Șurubel.

Șurubel se aplecă înspre deschizătură și zise:

— Șurubel, Șurubel. Piuliță, Piuliță.

— Și Covrig, adăugă Covrig, aplecându-se spre aparat. Istețilă apăsă pe buton și vorbitograful, spre mirarea tuturor, sâsâi cu o voce fonfăită:

"Șurubel, Șurubel. Piuliță, Piuliță. Și Covrig".

— Dar la ce vă folosește mașina asta vorbitoare? Întrebă Șurubel.

— Păi, cum așa? exclamă Istețilă. Un scriitor fără o astfel de mașină e ca și fără mâini. Eu pot pune vorbitograful în orice casă și va înregistra tot ce se vorbește acolo. Nu-mi va rămâne decât să transcriu — și gata nuvela sau chiar romanul.

— Vai, ce simplu e totul! exclamă Șurubel. Citisem undeva că scriitorul are nevoie de imaginație, de o idee...

— Ei, idee! îl întrerupse nerăbdător Istețilă. Așa scrie prin cărți, că e necesară o idee, dar poftim de născoceste vreo idee nouă, când totul a fost deja spus! Orice-ai lua — totul a mai fost. Pe când aici o ici, ca să spun așa, direct din natură — astfel că ceva care nu mai există la nici unul dintre scriitori, tot va ieși.

— Dar nu oricine va accepta să-i puneți în cameră vorbitograful, spuse Covrig.

— Păi, eu mă folosesc de un șiretlic, răspunse Istețilă. Vin în vizită la cineva, cu vorbitograful care, după cum v-ați convins, seamănă cu un geamantan. Când plec de-acolo, uit acest geamantănaș sub masă, sau sub scaun, și după aceea am plăcerea să aud ce vorbesc gazdele fără ca eu să fiu de față.

— Și ce vorbesc? Asta e foarte interesant, spuse Șurubel.

— Este extraordinar de interesant, confirmă Istețilă. Nici nu m-aș fi așteptat. De fapt, nu discută despre nimic, ci pur și simplu râd fără nici un motiv, cântă cocoșește, latră, grohăie, miaună.

— Uimitor! exclamă Șurubel.

— Și eu spun același lucru — uimitor! conveni Istețilă. Câtă vreme te afli acolo cu ei, toți vorbesc normal, cu bun simț, dar îndată ce pleci — începe un fel de aiureală. Iată, ascultați înregistrarea de ieri. Am fost la niște cunoscuți de-ai mei și la plecare am lăsat vorbitograful sub masă.

Istețilă învârti un soi de disc aflat sub capacul geamantanului și apăsă pe buton. Se auzi un fâșâit, răsună un zgomot ca de ușă trântită. Cam un minut fu liniște, apoi răsună un râs general. Cineva spuse: "Sub masă". Se făcu zarvă. Din nou răsună râsul. Cineva strigă "cucurigu," cineva mieună, latră. Pe urmă altcineva behăi ca oaia. O voce spuse: "Lăsați-mă pe mine, o să rag ca măgarii". Și începu să ragă: "I-o! I-o!"... Iar acum voi face ca mînzul: "Ni-ho-ho!" Din nou răsună râsul.

— Ei, vedeți... adică auziți? Își desfăcu brațele Istețilă.

— Da, din așa ceva nu prea ai ce alege pentru un roman, spuse Șurubel cu bun simț.

— O să vă dezvălui un secret, i se adresă Covrig lui Istețilă. În oraș s-a aflat despre acest vorbitograf și, îndată ce plecați de undeva, încep să strige dinadins, în fața aparatului, fel de fel de aiureli.

— Și de ce trebuie să strige aiureli?

— Ei, dumneata ai vrut să-i păcălești pe ei, dar de fapt, te-au păcălit ci pe dumneata. Ai vrut să tragi cu urechea la ce vorbesc când nu ești de față, iar ei au înțeles asta și au început să țipe și să grohăie, tocmai ca să râdă de dumneata.

Istețilă se posomorî:

— Da, așa vasăzică. Nu-i nimic, tot cu o să-i păcălesc. O să pun vorbitograful sub ferestre. Mașina asta își va mai justifica utilitatea. Și acum, vă rog să admirați: ce e asta, după părerea voastră?

Istețilă le arată vizitatorilor un soi de construcție stângace, care semăna parcă cu un cort, parcă cu o umbrelă de dimensiuni mari.

— Probabil o umbrelă! presupuse Șurubel.

— Nu, nu e umbrelă, ci un birou pliant, portativ, cu scaun, răspunse Istețilă... Să zicem că aveți nevoie, de pildă, de o descriere a pădurii. Vă duceți în pădure, desfaceți biroul, vă așezați comod și descrieți tot ce vedeți în jur. Haide, încearcă, așază-te, îi propuse el lui Șurubel.

Istețilă apăsă pe mânerul presupusei umbrele și imediat aceasta se

desfăcu, transformându-se într-o măsuță cu scăunel. Șurubel se așază la birou, dar pentru asta fu necesar să-și răsucescă într-un mod nefiresc picioarele.

— Simți cât e de comod, spunea în acest timp Istețilă, și cum vine dintr-o dată inspirația? Recunoaște că așa e mult mai plăcut decât să scrii stând pe iarbă sau pe pământul gol.

Șurubel nu simțea nici cât e de comod acolo, nici cum vine inspirația, dimpotrivă, simțea cum încep să-l doară îngrozitor picioarele. De aceea se hotărî să schimbe cât mai repede vorba și, ieșind cu greu de după masă, întrebă:

— Dar, spune-mi, te rog, ce carte ai scris dumneata?

— Încă n-am scris nici o carte, mărturisi Istețilă. E foarte greu să fii scriitor. Înainte de a deveni scriitor a trebuit, după cum vedeți, să-mi procur unele lucruri, și asta n-a fost prea simplu. În primul rând a trebuit să aștept până când a fost gata masa portativă. Asta a durat câțiva ani buni. Apoi am așteptat să mi se facă vorbitograful. Știți și voi ce mult le place meșterilor să trăgăneze și să te țină pe loc. În special în astfel de treburi se distinge Elice. Închipuiți-vă, i-au trebuit doi ani și jumătate numai ca să chibzuiască cum să facă acest obiect. Ce-i păsa lui dacă eu pot sau nu aștepta? El nu înțelege munca mea de creație! Desigur, un vorbitograf e un lucru complicat, dar de ce să complici și mai mult ceva ce și așa e destul de complicat?

— Adică și el l-a complicat? întrebă plin de compătimire Șurubel.

— Bineînțeles că l-a complicat! S-a apucat să facă nu doar un simplu vorbitograf, ci un vorbitograf cu aspirator. Spuneți-mi, mă rog, ce nevoie am eu de aspirator? Numai pentru asta i-a trebuit peste un an și jumătate. Dar nu-i nimic! făcu un gest de lehamite, cu mâna, Istețilă. Acum am toate astea, îmi lipsesc doar câteva fleacuri.

— E timpul să ne întoarcem. Mă tem să nu ne prindă noaptea pe drum.

— Nu-i nimic, fraților, vă duc eu într-o clipă cu mașina. Dar n-ar strica să luați mai întâi o gustare, spuse Covrig și-i duse pe Șurubel și pe Piuliță la el să ia masa.

CAPITOLUL XX

Acuarelă lucrează

În timp ce Șurubel și Piuliță cutreierau Orașul Zmeelor căutând letconul pentru lipit, în Orașul Verde aveau loc evenimente importante.

Încă de dimineață, Acuarelă îi făcu lui Fulg-de-nea portretul. I-au trebuit pentru asta două ore, e-adevărat, dar chipul din portret părea viu. Asemănarea era uimitoare. Chiar dacă mulți spuneau că în portret Fulg-de-nea arată mai bine ca în realitate, asta-i un neadevăr. Fulg-de-nea n-avea câtuși de puțin nevoie ca pictorul s-o înfrumusețeze.

Dacă Acuarelă a știut să scoată în evidență frumusețea trăsăturilor ei și să le prezinte mai strălucitoare și mai expresive, este tocmai ce se cere unei arte adevărate cum e pictura.

Portretul a fost agățat pe un perete din camera de jos, pentru a putea fi văzut de toți doritorii. Și trebuie să spunem că de doritori nimeni n-a dus lipsă. Toată lumea care a văzut portretul vroia ca Acuarelă să le picteze și lor portretul, însă Fulg-de-nea nu lăsa pe nimeni în camera de sus, deoarece acum Acuarelă picta portretul lui Ochi-albaștri și prezența oamenilor străini l-ar fi putut deranja.

Habarnam, care se-nvârtea pe-acolo și-i dădea lui Acuarelă fel de fel de sfaturi inutile, pentru a arăta că el, chipurile, este foarte priceput în pictură, auzi un zgomot venind de jos.

— Ce-i gălăgia asta? Ce-i zgomotul ăsta? Începu el să strige coborând scara. Hai, marș acasă, cu toatele!

Bietele prichinduțe, auzind o astfel de grosolănie, nici nu considerară că ar trebui să se simtă jignite, atât de mare le era dorința de a ajunge la pictor. Dimpotrivă, ele făcură cerc în jurul lui Habarnam, zicându-i "drăguțul Habarnam" și rugându-l să nu le alunge.

— Ia, haide, marș în rând! se răsti Habarnam, împingându-le pe prichinduțe și înghesuindu-le lângă perete. La rând, când vă spun, că altfel vă alung pe toate!

— Vai, Habarnam, cât de grosolan poți fi! exclamă Fulg-de-nea. E posibil una ca asta? Mi-e și rușine pentru dumneata.

— N-are a face, răspunse Habarnam.

În clipa aceea, în cameră intră cu pas ușor încă o prichinduță și, profitând de zăpăceala generală, se strecură drept spre scara care ducea sus. Observând-o, Habarnam se năpusti și era gata s-o smucească de mână, când ea se opri și privindu-i de sus, îi trecu energic degetul pe la nas:

— Ei, ei, mai încet! Nu-i nevoie să stau la coadă, eu sunt poetă!

Întâmpinând o împotrivire atât de neașteptată, Habarnam rămase cu gura căscată de uimire, iar poeta, folosindu-se de ezitarea lui, îi întoarse spatele și porni să urce fără grabă scara.

— Cine a zis că e? Cine e? Întrebă Habarnam arătând dezorientat cu degetul spre scară.

— O poetă. Scrie poezii, îi explicară prichinduțele.

— Aa..., făcu târăgănând Habarnam. Nu e mare lucru. Avem și noi un poet, mi-a fost prieten. L-am învățat odată să scrie poezii, acumă însă poate singur.

— Ah! ce interesant! Așadar și dumneata ai fost poet?

— Am fost.

— Ah, ce extraordinar ești! Ai fost și pictor, și poet...

— Și muzician, adăugă Habarnam plin de importanță.

— Recită-ne una din poeziile dumitale.

— Mai târziu, mai târziu, răspunse Habarnam, prefăcându-se foarte grăbit.

— Și cum îl cheamă pe poetul vostru?

— Florică.

— Vai, ce interesant! Începură să bată din palme prichinduțele. Pe poetul vostru îl cheamă Florică, iar pe poeta noastră o cheamă

Floare-de-colt. Nu-i așa că-i frumos?

— Oarecum, conveni Habarnam.

— Vă place numele ăsta?

— Într-o oarecare măsură.

— Și ce mai poezii scrie! spuneau prichinduțele. Ce poezii minunate!

Duceți-vă sus că o să recite, fără îndoială, din poeziile ei. Suntem curioase dacă o să vă placă.

— Mă rog, am să mă duc, cedă Habarnam.

Când ajunsese el sus, Acuarelă tocmai termina portretul lui Ochi-albaștri, iar Floare-de-colt ședea pe divan lângă Guslă și discuta cu el despre muzică. Habarnam își puse o mână la spate și începu să se plimbe prin cameră, aruncând priviri piezișe către poetă.

— Ce te tot miști dintr-o parte în alta ca o pendulă? îi zise Floare-de-colt. Stai jos, te rog, că încep să-mi joace ochii în cap.

— Ia nu mai face dumneata pe stăpâna, răspunse Habarnam cu grosolănie. Că acuși îi poruncesc lui Acuarelă să nu-ți picteze portretul!

— Chiar așa? Adică poate el să-ți poruncească într-adevăr? se răsuci Floare-de-colt către Acuarelă.

— Poate. Poate orice, răspunse Acuarelă, care mânuia de zor pensula și nici nu auzise vorbele lui Habarnam.

— Bineînțeles că pot, se înfoie Habarnam. Toți trebuie să asculte de mine, pentru că eu sunt cel mai grozav.

Auzind că Habarnam dispune de o asemenea autoritate printre prichindei, Floare-de-colt se gândi să-l îmbuneze:

— Spune-mi, te rog, mi se pare că dumneata ești cel care a născocit balonul?

— Păi, cine altul?

— Cândva o să scriu niște versuri despre dumneata.

— Ar fi foarte bine! pufni Habarnam.

— Nu mai spune! zise Floare-de-colt. Dar nu știi ce fel de versuri scriu eu. Vrei să-ți recit vreo poezie?

— Bine, recită, deveni binevoitor Habarnam.

— O să-ți recit o poezie compusă de curând despre un țânțar. Ascultă:

Un țânțar am prins cândva,

Ta-ra, ta-ra, ta-ra, ra!

Îl iubesc pe țânțărel,

Tri-liu, le-la, tri-liu, lel!

Milă mi-e că s-a-ntristat,

Gâza asta mică. Nu, mai bine cred c-ar fi

Să-mi prind o furnică.

Fumicuța-i și ea tristă,

Să se plimbe-ar vrea, departe...

Decât să-mi pierd cu ei vremea,

Mai bine citesc o carte.

— Bravo, bravo! exclamă Acuarelă și începu chiar să bată din palme.
— Foarte bune versuri, încuviință Guslă. În ele este vorba nu numai despre țânțar, dar și de faptul că este mai bine să citești o carte. Astea sunt niște versuri folositoare.

— Mai ascultați încă ceva, spuse poeta și recită alte versuri, în care nu mai era vorba despre țânțar, ci despre o libelulă; de astă dată poezia se termina nu cu "Mai bine citesc o carte," ci "Să m-apuc mai bine-ar fi să-mi cos o rochiță".

Apoi au urmat niște versuri despre o musculiță, care se terminau cu cuvintele: "Să m-apuc mai bine-ar fi mâinile să-mi spăl". În cele din urmă au fost citite versuri despre: "Să m-apuc mai bine-ar fi să spăl dușumeaua".

În timpul acesta Acuarelă termină portretul lui Ochi-albaștri. Toată lumea se îngrămădi în jur și începu să-și arate entuziasmul:

— Admirabil! Minunat! Fermecător!

— Drăguțule, n-ai putea să mă pictezi și pe mine, tot așa, cu rochie albastră? i se adresează Floare-de-colt lui Acuarelă.

— De ce cu rochie albastră, când dumneata ai una verde? întrebă nedumerit Acuarelă?

— Dar, dragul meu, doar pentru dumneata e totuna. Rochia e verde iar dumneata o faci albastră. Aș fi îmbrăcat o rochie albastră dacă știam că Ochi-albaștri o să iasă așa de frumos în albastru.

— Bine, căzu de acord Acuarelă.

— Și ochii, te rog, să mi-i faci albaștri.

— Dar ai ochi căprui, obiectă Acuarelă.

— Ei, dragul meu, ce te costă pe dumneata? Dacă poți face în locul rochiei verzi una albastră, de ce n-ai putea face în locul ochilor căprui — ochi albaștri?

— Asta e cu totul altceva, răspunse Acuarelă. Dumneata, dacă vrei, poți să îmbraci o rochie albastră, însă, oricât de mult ai dori, n-o să-ți poți lipi niște ochi albaștri.

— Ah, asta e! Ei, atunci, fă-mi ochi căprui, dar desenează-i mai mari.

— Ochii dumitale sunt și așa foarte mari.

— Ei, numai un piculeț! Aș vrea să fie mai mari decât sunt. Iar genele ceva mai lungi.

— Bine.

— Și părul să mi-l faci auriu. Că părul meu, oricum, e ca și auriu! se rugă Floare-de-colt.

— Asta se poate, conveni Acuarelă.

El începu s-o picteze, dar una-două poeta sărea de la locul ei, dădea fuga până la portret și striga:

— Ochii puțin mai mari! Încă, încă, încă! Mai lungește genele! Gura ceva mai mică... încă, încă!

Rezultatul a fost că ochii au ieșit enormi, cum nu există aievea, gurița — cât vârful unui ac cu gămălie, părul — ca de aur curat, totul având o foarte vagă asemănare cu realitatea. Dar poetei el îi plăcu nespus și declară că de un portret mai bun nici nu are nevoie.

CAPITOLUL XXI

Întoarcerea lui Șurubel și a lui Piuliță

Purtându-și cu grijă portretul, Floare-de-coliș coborî scara și prichinduțele o înconjurară imediat.

Toate fură de părere că portretul ei este mult mai frumos decât ale lui Fulg-de-nea și Ochi-albaștri, dar că asemănarea e considerabil mai puțin reușită decât a celorlalte.

— Prostuțelor, le spuse Floare-de-coliș. Ce e mai important pentru noi: frumusețea sau asemănarea?

— Se-nțelege că frumusețea! au răspuns prichinduțele.

În vremea asta au năvălit în cameră, gâfâind, Rândunica și Pisicuța.

— Vai, ce nenorocire! strigară ele. Ah! simțim că leșinăm!

— Ce s-a întâmplat? se speriară cu toatele.

— Azi ne-am dus la spital..., începu să povestească Rândunica...

— ... să-i ducem pe la gazde pe prichindeii care trebuiau externați, continuă Pisicuța.

— ... însă Mierinana ne-a spus că ei au și plecat, o întrerupse Rândunica.

— ... atunci noi am rugat-o să ne dea alți prichindei, reluă Pisicuța și se porni să vorbească repede ca să n-o mai întrerupă Rândunica: atunci Mierinana ni i-a dat pe Probabil și pe Grăbilă, însă când am ieșit în stradă, ei au luat-o la goană și s-au urcat într-un pom.

— Le e teamă să nu-i muștruluim, înțelegeți? interveni grăbită Rândunica și izbucni în râs.

— Mare nevoie avem noi să-i muștruluim pe unii ca ci! se strâmbă cu dispreț Pisicuța. Și unde sunt acum? întrebă Ochi-albaștri.

— Au rămas în pom, spuse Rândunica. Te pomenești că s-apucă să culeagă merele!...

— Haideți, să vedem, propuse Fulg-de-nea.

Într-adevăr, Probabil și Grăbilă stăteau pe o creangă și se străduiau să rupă un măr. Îl tot răsuceau încercând să-l desprindă din codiță. Deodată dădură cu ochii de grupul prichinduțelor, care se opriseră ceva mai departe și-i priveau curioase. Văzând atâta atenție din partea prichinduțelor, Probabil și Grăbilă porniră cu și mai multă râvnă să răsucească mărul. Probabil încercă chiar să-i roadă codița cu dinții.

— Uu, n-ați rupt încă nici un măr! se auzi un glas de jos.

Probabil și Grăbilă se uitară într-acolo și văzură o prichinduță cu ochi albaștri, care-i privea zâmbind.

— Tacă-ți gura, tu, aia cu ochi albaștri! bombăni Probabil. Ce, crezi că-i așa de ușor să rupi un măr?

— Dar dacă vă dăm un fierăstrău n-o să vă fie mai ușor?

— Auzi vorbă! Dă-ne fierăstrăul și-o să vezi!... răspunse Grăbilă.

Ochi-albaștri dădu fuga până la casa vecină și-i aduse lui Grăbilă un fierăstrău. Într-un minut codița a fost fierăstruită și mărul s-a prăvălit la

pământ.

— Ia haideți, prichinduțelor, hai să culegem merele! strigă Ochi-albaștri. Prichindeii s-au hotărât să ne ajute.

Câteva prichinduțe au alergat la mărul căzut și l-au rostogolit până în cea mai apropiată curte.

În Orașul Verde, sub fiecare casă se afla o pivniță pentru păstrarea fructelor și legumelor. Aducând mărul lângă casă, prichinduțele au deschis o ușă așezată la nivelul solului și împinseră mărul prin ușa asta. Dincolo de ușă se aflau niște jgheaburi din scândură pe care mărul se rostogoli singur în pivniță. O dată treaba terminată prichinduțele o luară la fugă înapoi, și se întâlniră cu alte prichinduțe, care rostogoleau un alt măr.

Munca era în toi. Sosi în goana mare și Libelula. Făcuse rost de un ferăstrău, își schimbase rochița cu niște pantalonași, pe care-i purta când juca volei, și se urcă și ea în copac. Văzând ferăstrăul din mâinile ci, Probabil îi strigă:

— Hei! Ia dă fierăstrăul încoace. Tu nu te pricepi.

— Că numai tu te-ai pricepe! îi răspunse arțăgoasă Libelula.

Ea se așeză pe o creangă și mușcându-și buza, se apucă să ferăstruiască codița unui măr. Probabil îi arunca priviri pline de invidie; după un timp însă spuse:

— Hai să lucrăm împreună: întâi lucrezi tu și mă odihnesc cu, după aceea lucrez eu și te odihnești tu.

— În regulă, acceptă Libelula.

Între timp veniră în fugă câteva prichinduțe din casa în care se afla garajul și îndată se răspândi vestea despre dispariția lui Șurubel și Piuliță. Ele povestiră cum că Șurubel și Piuliță plecaseră dis-de-dimineață în Orașul Zmeelor și nu se întorseseră nici până acum.

— Ați văzut, începu să trăncănească Rândunica, v-am spus eu! În curând toți prichindeii or să fugă în Orașul Zmeelor. Nu le place lor în orașul nostru.

— N-au decât să fugă, spuse Ochi-albaștri. Noi n-o să silim pe nimeni să rămână aici dacă nu va dori.

Discuțiile despre viclenia lui Șurubel și a lui Piuliță s-au prelungit până seara. Rândunica și Pisicuța păreau chiar mulțumite că ei o șterseseră și râdeau cu răutate.

Când speranța în întoarcerea lui Șurubel și Piuliță se risipi complet, se ivi în capătul străzii o mașină. Șuierând și trosnind aceasta străbătu strada. Prichinduțele lăsară lucrul și alargară în urma ei. Înaintea tuturor se aflau Rândunica și Pisicuța, care începură să strige:

— Șurubel și Piuliță s-au întors! S-au întors Șurubel și Piuliță! Dar imediat se opriră și spuseră: Tăcere! Nu trebuie să alergăm în urma mașinii. Le-am da un rău exemplu prichindeilor.

Când s-au apropiat de garaj prichinduțele au văzut că, în afară de Șurubel și Piuliță, venise și Covrig.

— Dar ăsta cine e? zise revoltată Pisicuța. Nu cumva e Covrig, cel din Orașul Zmeelor? Dumneata de ce-ai venit, Covrig? Noi nu te-am invitat.

— Mare scofală! răspunse Covrig. Chiar am eu mare nevoie de invitația voastră!

— Ce "mare scofală"! spuse Rândunica. Noi nu venim la voi, așa că nici voi nu veniți la noi.

— Păi, n-aveți decât să veniți. De ce să nu veniți? Că doar noi nu vă alungăm.

— Cum adică, nu ne alungați? Ne-ați invitat la pomul de iarnă și după aceea ați început să ne bateți cu bulgări de zăpadă!

— Și ce-i cu asta? Bătaia cu zăpadă era o joacă. Trebuia să ne bateți și voi cu zăpadă!

— Ar fi trebuit să înțelegeți că prichinduțelor nu le place să pună mâna pe zăpadă!

— Ei, am greșit și noi puțin, ridică din umeri Covrig. N-am bănuț că voi o să începeți să scânciți și o să vă supărați pentru toată viața.

— Nu-i adevărat, voi v-ați supărat pentru toată viața! De ce l-ați trimis la noi pe Cuișor? Știți ce trăsna i-a făcut el aici?

— Noi nu răspundem pentru Cuișor, se dezvinovățește Covrig. Asta și la noi face tot soiul de boacăne. Îl înfruntăm dar degeaba, nu-l putem îndrepta. Nu l-am trimis noi. El a acționat aici din proprie inițiativă.

— „A acționat"! mormăie Pisicuța. Cică asta înseamnă a acționa! Nu, acum nu mai vrem noi să mai avem de-a face cu voi. N-avem nevoie de voi. Acum avem și noi prichindeii noștri.

— Ei, atunci nici eu nu vreau să am de-a face cu voi. Mă doare-n cot. N-am făcut decât să-i aduc pe Șurubel și Piuliță, iar acum mă urc în mașină și plec înapoi.

Covrig se supără și se îndepărtează. Dar nu ca să plece. Văzând că Șurubel și Piuliță începuseră să repare automobilul, se apucă să le ajute. Pornirea aceasta prietenească o arată orice șofer. Când vede pe cineva reparând mașina, oricare șofer se apropie îndată și începe să cerceteze, să strângă un șurub sau o piuliță, ori pur și simplu să dea sfaturi.

Așa că au meșterit toți trei până noaptea târziu, dar n-au izbutit să-i dea de capăt, deoarece era necesară o reparație foarte serioasă.

CAPITOLUL XXII

Minunile mecanizării

A doua zi dimineața Ochi-albaștri veni la spital și-i povesti Mierinanei că prichindeii externăți nu se bat pe stradă, ci, dimpotrivă, au o comportare exemplară, ba chiar le ajută pe prichindei la culesul merelor. Mierinana spuse:

— E bine că le-ați găsit prichindeilor o ocupație potrivită. Vă rog să-i înscrieți la lucru și pe Posibil și pe Zăpăcilă, care se externează astăzi.

— N-ai putea să mai externezi vreunul? se rugă Ochi-albaștri. E păcat să stea sub cheie, când există pentru ei o muncă atât de interesantă.

— Doar i-am externat ieri, peste rând, pe Probabil și Grăbilă, răspunse

Mierinana. Nu vă ajunge?

— Nu ne ajunge.

— Ei, bine, îl mai pot externa pe Tăcutul. E foarte liniștit și nu m-a plictisit cu nici un fel de rugăminți.

— Și pe mai cine?

Mierinana își puse ochelarii și-și aruncă ochii pe listă.

— Ar mai fi Gogoasă și Limonadă. Și ei sunt liniștiți. Deși, dacă e să spunem adevărul, Gogoasă n-ar trebui externat pentru că mănâncă prea multe dulciuri. N-am reușit să-l dezvăț de acest obicei prost. Și dacă numai ar mânca! Nu, el își umple toate buzunarele cu dulciuri, ba mai ascunde și pe sub pernă. Dar nu-i nimic, poate că aerul curat îi va mai tăia pofta de mâncare. Iar Limonadă ar trebui și el să mai fie ținut aici, drept pedeapsă că bea prea multă apă gazoasă cu sirop. Totuși, îi vom externa pentru că s-au arătat foarte politicoși.

Mierinana începu din nou să cerceteze lista.

— Glonțișor e prea devreme să fie externat, spuse ea, încă nu i s-a tămăduit piciorul. Doar Glonțișor e cel cu adevărat bolnav aici.

— Dar Dondănel? Întrebă Ochi-albaștri.

— Nu, nu! exclamă Mierinana. E un subiect de care nici nu vreau să aud. Bombănește întruna, mereu e nemulțumit de ceva. Pe toți îi calcă pe nervi. N-are decât să stea aici pentru nătângia lui, deși, sincer vorbind, mi-ar face plăcere să scap de el și de acest insuportabil Pilulă, care, nu se știe de ce, se crede medic și încearcă să-mi dovedească mereu că aplic metode greșite de vindecare. Dacă se poate spune așa ceva despre mine! Îți stă mintea-n loc!

— Atunci externează-i pe amândoi, să nu te mai plictisească, propuse Ochi-albaștri.

— A, ba nu! Pentru nimic în lume! Știi dumneata, draga mea, ce mi-a spus de curând acest dezgustător Pilulă? Mi-a spus că în loc să-i vindec pe bolnavi, eu, dimpotrivă, îi îmbolnăvesc pe cei sănătoși. Ce grosolanie! Nu, am să-l țin aici până la termenul stabilit. N-o să plece nici cu o clipă mai devreme. Și pe Dondănel de asemenea.

Astfel, Ochi-albaștri izbuti ca, în afară de Posibil și Zăpăcilă, să fie externați Tăcutul, Gogoasă și Limonadă. Rămaseră în spital doar Glonțișor, Dondănel și Pilulă. Glonțișor îndura în tăcere această nedreptate, deoarece piciorul îl mai dureau încă, dar Dondănel și Pilulă, înfuriați la culme, au declarat că dacă nu vor fi externați până spre scară, vor organiza o evadare.

Șurubel, Piuliță și Covrig se treziră cu noaptea-n cap și se apucară din nou de repararea automobilului. Soarele se înălțase binișor când, în sfârșit, motorul hârâi și mașina se puse în mișcare. Cei trei prieteni se hotărâră să facă o plimbare de probă.

După câteva ocoluri în jurul casei, ridicând nori de praf, ci ieșiră pe poartă și porniră val-vârtej în lungul străzii. Curând le zăriră pe prichinduțele care culegeau fructe, într-un măr se aflau Grăbilă, Zăpăcilă, Probabil și Posibil. Alături, într-un păr lucrau Guslă, Tăcutul și Libelula. Prichinduțele rostogoleau merele în toate direcțiile. Habarnam se învârtea printre cei ce lucrau și răcnea tot felul de comenzi:

— Cinci persoane acolo, cinci aici! Țineți de mărul ăsta, rostogoliți-l! Dați-vă înapoi, lua-v-ar naiba, acuși cade para. Hei, voi cei de sus, anunțați din vreme! Împrăștiați-vă, că altfel nu-mi asum răspunderea!

Toiul s-ar fi putut petrece fără tevatură, dar lui Habarnam i se părea că dacă el nu va mai face gălăgie, orice activitate va înceta.

Limonadă și Gogoasă zoreau și ci. Rostogoleau o pară, dar para se încăpățâna s-o ia mereu în altă parte decât în cea către care ar fi trebuit. Oricine știe că forma unei pere nu seamănă câtuși de puțin cu cea a unui mar și dacă e împinsă înainte, ca se va tot plimba pe același loc, învârtindu-se în cerc. Pe deasupra, para asta mai era și foarte moale. Căzând din copac se strivise, iar Gogoasă și Limonadă, tot plimbând-o, îi zdrobiseră rotunjimile de toi. Drept urmare se mâzgăliseră din cap până-n picioare cu zeamă dulce și tot timpul își lingeau mâinile.

— Voi ce vă învârtiți pe loc cu para aia? Ați strivit-o toată! le strigă Habarnam. Sau poate vreți să stoarceți tot siropul din ea? Vă arăt eu vouă sirop!

Din automobilul oprit Șurubel și Piuliță admirau acest tablou.

— Hei, Habarnam! îi strigă Șurubel. De ce nu folosiți mecanizarea?

— Ia lăsați-ne în pace! îi repezi Habarnam. Aici n-ai unde să te învârti de mere și lor le arde de mecanizare!... De unde să iau mecanizarea?

— Păi, uite, o mașină este deja aici, răspunse Covrig.

— Și ce, mașina-i mecanizare?

— Bineînțeles că-i mecanizare. O să transportăm merele și perele cu mașina.

— Am înțeles! exclamă Habarnam. Îți merge mintea! Ei, haide, trage sub copac, că imediat aruncăm un măr în mașină.

— Stai puțin, nu se poate așa, spuse Șurubel. Dacă o să arunci merele în mașină, direct din copac, strivești și merele, și mașina.

— Și-atunci cum, după părerea ta, o să cărăm merele pe brațe din copac?

— De ce pe brațe? O să le coborâm cu o frânghie.

— Am înțeles!... începu să țipe Habarnam. Ei, prichinduțelor, aduceți o frânghie!

Prichinduțele aduseră repede o frânghie. Habarnam o luă și începu s-o învârtă în mâini. O privea nedumerit, neștiind ce să facă cu ea.

Apoi se îmbătoșă ca și cam ar fi ajuns la o concluzie, i-o întinse lui Șurubel și-i zise:

— Haide, la treabă.

Șurubel aruncă frânghia pe după una dintre crengile mărului și-i ceru lui Grăbilă să-i lege capătul de sus de codița mărului. Chemă apoi câteva prichinduțe să țină de celălalt capăt.

— Acuma acționează cu ferăstrăul! îi strigă lui Grăbilă.

Peste câteva minute codița era tăiată și mărul stătea agățat de frânghie. Șurubel îl povățui pe Covrig să tragă mașina chiar sub mărul ce atârna de sus. Prichinduțele începură să dea drumul încet frânghiei. Mărul se lăsă exact în coșul mașinii. Frânghia fu dezlegată și mașina transportă mărul într-o

curte.

— Acum să aducem și cealaltă mașină, spuse Covrig.

Cu mașina lor porniră în goană spre garajul unde rămăsese automobilul lui Covrig.

Peste câteva minute se întoarseră cu cele două mașini. Una dintre ele transporta merele, cealaltă perele.

— Ați văzut minunile mecanizării? se lăuda Habarnam. Vouă, prichinduțelor, vezi bine, nici prin gând nu v-a trecut așa ceva.

CAPITOLUL XXIII

Evadarea

Mecanizarea a ușurat considerabil munca, și activitatea se învioră. Ambele mașini alergau înapoi și încolo, transportând fructele spre pivnițe.

Merele și perele erau cărate bucată cu bucată, iar prunele câte cinci la un transport. Datorită mecanizării o mare parte din prichinduțe nu mai avură ce face, dar în loc să stea cu brațele încrucișate, ele aranjă în stradă două chioșcuri. La unul aduseră apă gazoasă cu sirop, la celălalt — plăcinte, fel de fel de prăjituri, covrigei împlețiți și bomboane. Acuma fiecare dintre cei ce munceau putea să ia o gustare sau să bea ceva într-o clipă de răgaz.

Imediat Gogoasă dădu asaltul la chioșcul cu plăcinte și bomboane, iar Limonadă atacă apa gazoasă cu sirop. Nimeni nu-i mai putea desprinde de chioșcuri.

Deodată se întâmplă ceva neașteptat. În depărtare răsunară niște strigăte asurzitoare și toți cei care munceau îl văzură pe doctorul Pilulă alergând în capătul străzii. În urma lui gonia întregul personal de deservire al spitalului, în frunte cu Mierinana. Pilulă era aproape în pielea goală, adică avea pe el doar ochelarii și niște chiloți. Ajungând la copac el se cățăra pe trunchiul acestuia.

— De ce-ai fugit, bolnavule? strigă Mierinana când se apropie de copac.

— Eu nu mai sunt bolnav, îi răspunse Pilulă, încercând să se strecoare cât mai sus cu putință.

— Cum, nu ești bolnav? Noi nu ți-am făcut încă externarea! spunea Mierinana cu răsuflarea tăiată de alergătură.

— Păi, m-am externat singur, surâse Pilulă, scoțând limba spre ea.

— Ah, obraznicule! Să știi că nu-ți dăm hainele.

— Nici n-am nevoie, răspunse Pilulă râzându-i în nas.

— O să răcești și-o să te îmbolnăvești.

— Chiar dac-o să mă îmbolnăvesc — tot n-am să mă întorc la voi.

— Rușine! exclamă Mierinana. Ești doctor dar nu respecti medicina.

Ea se întoarse înălțându-și cu mândrie capul și se îndepărtă. În urma ei o porni agale tot personalul de deservire.

Când văzu că nu-l mai amenință nici o primejdie, Pilulă coborî din copac. Prichinduțele îl înconjură și începură să-l întrebe cu compătimire:

— Nu ți-e frig? O să răcești! Vrei să-ți aducem ceva de îmbrăcat?

— Aduceți, conveni Pilulă.

Puf-de-pădădie dădu fuga până acasă și aduse un sarafan verde cu dungulițe.

— Ce-i ăsta? se miră Pilulă. Nu vreau să mă îmbrac în rochiță! O să mă ia toată lumea drept prichinduță.

— Și ce dacă? Parcă-i rău să fii prichinduță?

— E rău.

— De ce? Așa socoți dumneata, că suntem rele?

— Nu, voi sunteți bune... se fâstâci Pilulă, dar prichindeii sunt mai buni.

— Spune-ne, mă rog, prin ce anume sunt ei mai buni?

— Bineînțeles că sunt mai buni. Noi îl avem pe Guslă. Știți ce muzicant e Guslă? Numai să-l auziți cântând la piculină!

— L-am auzit. Însă și la noi sunt multe prichindute care cântă la harpă.

— Dar noi îl avem pe Acuarelă. Dacă-ți vedea ce portrete pictează el!

— Am văzul. Dar voi aveți unul singur ca Acuarelă, pe când la noi fiecare prichinduță poate desena și chiar broda cu ață de toate culorile. Ia uite, dumneata ai putea broda o veveriță atât de frumoasă ca aceasta de pe șorțulețul meu? Întrebă Veverița.

— N-aș putea, recunosc Pilulă.

— Ei, vezi, în schimb, fiecare dintre noi poate broda ce dorești — o veveriță, un iepuraș.

— Bine, bine! se lăsa păgubaș Pilulă și se apucă să-și tragă pe el sarafanul.

După ce-l îmbracă cu greu, începu să întindă mâinile, să ridice picioarele, privindu-se din toate părțile. Văzându-l pe Pilulă într-un veșmânt atât de neobișnuit, Habarnam pufni în râs. După el se luă și ceilalți prichindei.

— Cum de nu vă e rușine? se revoltă Pisicuța. Ce-i de râs aici?

Dar râsul nu contenea. Văzând în jurul său numai chipuri vesele, Pilulă își scoase sarafanul.

— Vai, de ce faci asta?... căutau să-l înduplece prichindutele.

— Nu-i nevoie! anunță cu hotărâre Pilulă. În curând mi se vor aduce hainele mele.

— N-o să ți le dea Mierinana. E foarte severă.

Drept răspuns, Pilulă nu făcu decât să zâmbescă misterios

Când Mierinana și tot personalul de deservire se întoarseră la spital, constatară imediat dispariția lui Dondănel. Dădură năvală la magazie și găsiră lipsă două rânduri de îmbrăcăminte. În magazie rămăseseră doar hainele lui Glonțișor.

Acum s-a dat pe față planul evadării conceput de Dondănel și doctorul Pilulă. Conform acestui plan doctorul Pilulă trebuia să fugă, îmbrăcat sumar, sărind pe fereastră. Conspiratorii își făcuseră socoteala că întreg personalul spitalului va da năvală în urmărirea lui, și atunci Dondănel va pătrunde cu ușurință în magazie, de unde va șterpeli hainele lui și ale lui Pilulă. Planul lor se confirmase în toate detaliile.

Mierinana îl caută încă multă vreme pe Dondănel cu îmbrăcămintea pe

care o furase și, atâta vreme cât durară căutările, acesta stătu ascuns într-o tufă de brusturi.

Cu toate că șederea sub frunzele de brusture nu era un lucru prea plăcut, Dondănel nu mai putea de bucurie că-și recăpătase libertatea. El privea cu desfătare cerul albastru, transparent, firicelele de iarbă proaspătă și verde.

Pe chipul lui apăru chiar un zâmbet. Și se jură că niciodată în viață nu va mai bombăni, că va fi mulțumit de toate câte sunt pe lume, dacă nu va mai nimeri din nou în spital.

În cele din urmă o văzu pe Mierinana dispărând înlăuntrul spitalului. Atunci ieși binișor din ascunzătoare, îl căută pe Pilulă și-i dădu îmbrăcămintea.

— Primește-ți hainele, tovarășe de suferință, spuse Dondănel, întinzându-i legătura pe care o ținea în mână.

Pilulă se repezi să-și îmbrățișeze prietenul. Deveniseră buni amici în timpul șederii în spital.

Pilulă se îmbracă în grabă.

Zăpăcilă, Probabil, Șurubel și alți prichindei făcură cerc. În jurul lui Dondănel și-l felicitară cu prilejul reușitei sale evadări din spital. Cu toții erau mirați de înfățișarea veselă a acestuia.

— Pentru prima dată îl văd pe Dondănel zâmbind! zise Gogoasă.

Prichinduțele stăteau și ele pe-aproape și-l cercetau cu priviri pline de curiozitate pe Dondănel.

— Cum te cheamă? îl întreabă Puf-de-păpădie.

— Dondănel.

— Glumești!

— Să mor dacă glumesc! De ce crezi așa ceva?

— Ai un chip atât de blând, de prietenos. Nu ți se potrivește numele ăsta.

Gura lui Dondănel se întinse până aproape de urechi.

— Mai bine zis nu mă potrivesc cu cu numele ăsta, glumi el.

— Vrei să te urci în copac? îi propuse Pisicuța.

— E voie?

— De ce să nu fie voie? O să-ți aducem un fierăstrău și o să lucrezi împreună cu toți ceilalți.

— Și mie îmi trebuie un fierăstrău, ceru doctorul Pilulă.

— N-ai merita, pentru că le nesocotești pe prichinduțe, dar noi te iertăm, spuse Pisicuța.

Prichinduțele mai aduseră încă două fierăstraie, așa că Dondănel și doctorul Pilulă se alăturară celor ce munceau. Dondănel spunea că e mult mai plăcut să te cațări în copaci, decât, să stai încuiat la Mierinana.

— Și pe deasupra și foarte folositor, adăugă doctorul Pilulă.

El considera că sus aerul e mult mai curat și mai bogat în oxigen decât jos. De aceea Dondănel și doctorul Pilulă lucrau chiar în vârful copacului.

CAPITOLUL XXIV

Raționalizarea făcută de Acuarelă

A doua zi munca la culesul merelor și perelor continuă. Pe străzile orașului apăru a treia mașină — automobilul cu aburi și opt roți al lui Elice.

Problema era că în Orașul Zmeelor fusese observată dispariția lui Covrig. Localnicii știau că el îi dusesese cu mașina pe Șurubel și Piuliță în Orașul Verde și deoarece nu se întorsese din această călătorie, începură cu toții să-l roage pe Elice să plece să afle dacă nu cumva i s-a întâmplat vreo nenorocire. Ajungând în Orașul Verde, Elice îl văzu pe Covrig ajutând cu mașina sa la culesul fructelor și nu rezistă nici el ispitei de a se alătura celor ce lucrau.

Locuitorii din Orașul Zmeelor îl așteptară până scara, dar el nu se întoarse nici a doua zi. În oraș se răspândiră cele mai năstrușnice zvonuri. Unii spuneau că pe drumul spre Orașul Verde se pripășise Baba-Cloanța-picior-de-os, care mănâncă pe oricine-i iese-n cale. Alții susțineau că nu-i vorba de Baba-Cloanța-picior-de-os, ci de însuși Kașcei-cel-fără-de-moarte. În fine, alții se străduiau să demonstreze că nu există nici un Kașcei-fără-de-moarte, ci doar un balaur cu trei capete, al cărui sălaș nu e pe drum, ci chiar în interiorul Orașului Verde. În fiecare zi balaurul ăsta înghite câte o prichinduță, iar dacă apare pe-acolo vreun prichindel îl mănâncă pe acesta, pentru că prichindeii sunt mai gustoși decât prichinduțele.

Când s-a întins zvonul despre balaurul cu trei capete, nici un locuitor din Orașul Zmeelor nu s-a mai încumetat să plece la prichinduțe și să afle ce se petrece acolo. Fiecare socotea că e mult mai înțelept să stai acasă la tine. Totuși, nu trecu mult și se găsi un viteaz, care declară că el se va duce în Orașul Verde și va lămuri totul. Acesta era prea bine cunoscutul Cuișor, despre care s-a mai vorbit în această istorie demnă de crezare.

Locuitorii din Orașul Zmeelor știau cât de nesăbuit e Cuișor și că era în stare să se avânte drept în gura nesățiosului balaur. Se rugară cu toții de el să nu se ducă, dar Cuișor nici nu vru să audă. El spuse că se simte foarte vinovat față de prichinduțe și are muștrări de conștiință. De aceea vrea să-și repare greșeala — se va duce în orașul lor și va scuipa exact pe coada balaurului, drept care acesta va pieri, punându-se astfel capăt nelegiurilor. De unde aflase Cuișor că balaurii mor dintr-o astfel de pricină — nu știa nimeni.

Cuișor plecă. Unii îl compătimeau și-l plângeau dinainte. Alții spuneau că nu există vreun motiv de întristare, deoarece fără el va fi un huligan mai puțin și mai multă liniște în oraș.

— Bine, dar și noi suntem vinovați că nu i-am făcut educație, spuneau cei dintâi.

— Să faci educație unuia ca el! răspundeau ceilalți. Pe ăsta nu-l educă decât mormântul.

Din discuția asta se vedea clar că primii erau cei cărora Cuișor nu

apucase încă să le facă vreun pocinog; ceilalți însă erau dintre cei cărora le făcuse pocinoage zdravene.

După cum era și de așteptat, Cuișor nu se întoarse și atunci toată lumea din oraș dădu crezare zvonurilor despre balaur, în legătură cu care începură să povestească cele mai extraordinare născociri. Fiecare îi mai adăuga câte un cap, astfel că, de unde la început avea doar trei capete, ajunsese acum la o sută.

Bineînțeles, toate acestea erau scorneli. Unii, cei mai isteți dintre cititori, au ghicit și singuri de ce nu s-a întors Cuișor, iar celor care încă n-au ghicit, le putem destăinui noi: Cuișor n-a fost cătuși de puțin înghițit de balaur, deoarece balaurul n-a înghițit pe nimeni, și de fapt nici n-a existat vreodată. Pur și simplu, Cuișor s-a entuziasmat de frumusețea muncii. L-a cuprins și pe el dorința de a se sui în copac și de a lucra cu ferăstrăul. Căci așa ceva e deosebit de interesant și, pe deasupra, și periculos. Cine oare, dintre prichindei, ar da înapoi în fața unui pericol?

În acest timp numai Acuarelă stătea acasă și picta portrete. Toate prichinduțele doreau să li se facă portretul și îl sleiră de puteri cu pretențiile lor. Fiecare dintre ele vroia să fie neapărat cea mai frumoasă. În zadar le demonstra Acuarelă că oricare persoană este frumoasă în felul său și că ochii mici au farmecul lor. Nu! Toate prichinduțele pretindeau să aibă neapărat ochi mari, gene lungi, sprâncene arcuite, gură mică. În cele din urmă Acuarelă încetă să mai explice, picta așa cum i se pretindea. Ba chiar îi convenea mai mult, deoarece nu stârnea discuții inutile și pe deasupra observă că poate aplica o raționalizare în problema portretelor.

Deoarece toate pretindeau același lucru, Acuarelă hotărî să-și confecționeze un așa zis traforaj. Luă o bucată de carton gros și decupa din ea o pereche de ochi mari, niște sprâncene lungi, arcuite perfect, un năsuc drept, foarte delicat, două buze micuțe, o bărbie scurtă cu gropiță, iar în părți, urechiușele mici, ordonate. Deasupra lor tăie o pieptănătură înfoiată, iar dedesubt — un gât delicat și două mânuțe cu degețele lungi. Confectionând acest traforaj, el proceda la pregătirea din timp a șabloanelor.

Ce-i acela un șablon va deveni imediat clar pentru oricine. Aplicând traforajul pe o coală de hârtie, Acuarelă ungea cu vopsea roșie locul în care erau decupate buzele. Astfel, pe hârtie apărea îndată desenul acestora. După aceea el dădea cu vopsea de culoarea pielii nasul, urechile și mâinile, apoi vopsea părul mai închis sau mai deschis, ochii căprui sau albaștri. În felul acesta se obțineau șabloanele.

Acuarelă își făcu o serie întreagă de asemenea șabloane. Dacă prichinduța avea ochi albaștri și păr blond — el lua șablonul cu ochi albaștri și păr blond, completa ceva pentru asemănare și portretul era gata. Dacă prichinduța avea părul și ochii de culoare închisă, Acuarelă avea un șablon și pentru această situație.

El desenă o mulțime de asemenea portrete-șablon. Această perfecționare îi spori foarte mult viteza de lucru. În plus, sesiză faptul că după un traforaj confectionat de mâna experimentată a maestrului, oricare dintre prichindei putea pregăti șabloane, și-l atrase pe Probabil în această

acțiune. Probabil vopsea cu succes, după traforaj, cu culori potrivite șablonul, iar șabloanele lui nu erau cu nimic mai prejos decât acelea pregătite de însuși Acuarelă. Această diviziune a muncii între Acuarelă și Probabil a accelerat și mai mult producția, fapt care avea o uriașă importanță, întrucât numărul celor care doreau să-și comande portretul nu se micșora, ci creștea cu fiecare zi.

Probabil se fălea teribil cu noua sa îndeletnicire. Când vorbea de el și Acuarelă, spunea cu mândrie: "Noi — pictorii", însă în ceea ce-l privea pe Acuarelă, acesta nu era deloc mulțumit de munca sa și o numea, nu se știe de ce, mângăleală. El spunea că dintre toate portretele pe care le pictase în Orașul Verde, adevărate opere de artă puteau fi socotite numai cele ale lui Fulg-de-nea și Ochi-albaștri, celelalte fiind bune doar pentru acoperit oalele și cratițele.

Opinia aceasta nu era împărtășită, de altminteri, de posesoarele portretelor. Prichinduțelor le plăcea că arătau frumoase, iar asemănarea, spuneau ele, e ceva lipsit de importanță. Orice lucru poate fi apreciat din unghiuri diferite.

CAPITOLUL XXV

Tratamentul lui Glonțișor

După evadarea lui Pilulă și Dondănel, întregul personal al spitalului se ocupa de tratamentul singurului bolnav — Glonțișor — care, văzând câtă atenție dau toți cei din jur persoanei sale, începu să se răsfete.

Ba pretindea să i se pregătească pentru dejun o supă de bomboane și pilaf din marmeladă; ba comanda chiflele din fragi cu sos de ciuperci, deși știe oricine că astfel de chiflele nu există; ba porunceă să i se aducă piure de mere, iar când îi aduceau piureul de mere, spunea că el ceruse cvas de pere; însă când i se aducea cvasul, zicea că miroase a ceapă; dar câte și mai câte nu născocea!

Îngrijitoarele se istoviseră îndeplinindu-i capriciile. Ele spuneau că niciodată n-au avut un asemenea bolnav, că ăsta nu-i bolnav ci o adevărată pedeapsă, și că ar fi timpul să se însănătoșească o dată, ce Dumnezeu!

În fiecare dimineață Glonțișor trimitea pe una din îngrijitoare să-l caute prin oraș pe Strop, câinele său. Și când îngrijitoarea, sfârșită de cât bătuse străzile orașului, se întorcea la spital cu speranța că el uitase de câine, Glonțișor se răstia la ea:

— Ei, l-ai găsit?

— Păi, nu-i nicăieri.

— Se vede treaba că nici nu l-ai căutat!

— Vai, pe cuvânt de onoare, am cutreierat toate străzile!

— Atunci de ce nu te-am auzit strigându-l? Hai, du-te din nou și caută-l!

— Sărmana îngrijitoare ieșea pe poartă și neștiind în ce parte s-o apuce, striga din vreme în vreme:

— Strop! Stropișor! Luată-ar naiba!

— Deși știa că strigătele acestea nu vor folosi la nimic, îndeplinea totuși pretențiile lui Glonțișor, pentru că, după părerea ei, asta îl liniștea pe bolnav. Pe altă îngrijitoare Glonțișor o trimitea să pândească ce fac ceilalți prichindei și să-i raporteze totul de trei ori pe zi: dimineața, la prânz și seara. Pe a treia îngrijitoare o pune să-i spună, din zori până la căderea nopții, povești, și dacă acestea i se păreau neinteresante, o alunga și pretindea să i se trimită altă îngrijitoare, care știa basme mai bune. Se supăra grozav dacă nici unul dintre tovarășii săi nu venea să-l viziteze. Iar când venea vreunul, îl alunga și spunea că-l împiedică să asculte povești.

Mierinana vedea că apucăturile bolnavului devin din zi în zi tot mai urâte și spunea că s-a făcut de douăzeci de ori mai rău decât Dondănel și Pilulă la un loc. Pe bolnav nu l-ar fi putut ajuta altceva decât externarea din spital, însă tot îl mai durea piciorul. Pe deasupra Glonțișor însuși a contribuit la înrăutățirea stării sale.

Într-o dimineață, de cum deschise ochii, i se păru că nu-l mai doare piciorul. Sări din pat și începu să alerge prin salon, dar nu făcu nici zece pași și căzu răsucindu-și piciorul. Bietul de el a fost dus pe brațe până în pal. Imediat i-a apărut o umflătură, iar către scară i-a crescut și temperatura. Mierinana își petrecu toată noaptea la căpătâiul lui, fără să închidă un ochi. Datorită strădaniilor ei umflătura dădu înapoi, dar vindecarea piciorului fu mult întârziată.

În sfârșit bolnavului i se îngădui să se ridice câte puțin din pat. Rezemat în cârjă și ținându-se cu mâna de perete, Glonțișor se deplasa cu greu prin salon și învăța treptat să meargă. După aceea i se permise să iasă în curte pentru o oră și să se plimbe, însoțit de o îngrijitoare, în jurul spitalului. Datorită acestor plimbări comportarea bolnavului se îmbunătățește, deveni mai puțin nervos, doar când venea timpul să se întoarcă în salon, Glonțișor își ieșea din fire și striga: "Nu mă duc!" și o amenința pe îngrijitoare cu cârja. Atunci era necesar ca bolnavul să fie luat pe sus și dus în pat cu forța.

Datorită acestor măsuri energice, vindecarea sa progresă rapid și în scurtă vreme Glonțișor fu anunțat că peste o zi va fi eliberat din spital. Prichindeii și prichinduțele au primit cu bucurie vestea cea bună.

În ziua hotărâtă toată populația se adună la intrarea spitalului. Salutară cu toții însănoșirea bolnavului, îi oferă flori, iar el spuse:

— Iată că suntem iarăși împreună. Lipsesc numai Știetot și Strop al meu.
— Nu-i nimic, îl consolau prichinduțele, desigur, or să vină și Știetot și Strop.

— Cum or să vină, așa... singuri? răspunse Glonțișor. Trebuie căutați.

— Da, spuse Habarnam, va trebui să-l căutăm pe prostul acela de Știetot, altfel, fără noi, se pierde în lumea largă.

— Dar de ce-i zici prost? ripostă doctorul Pilulă.

— Fără îndoială că e prost, și pe deasupra și fricos, răspunse Habarnam.

— Ba nu-i fricos deloc..., începu Dondănel.

Însă Habarnam îl întrerupse:

— Tu să taci! Cine e cel mai mare la noi, tu sau eu? Sau poate, vrei să ajungi din nou la spital?

Auzind de spital Dondănel tăcu. Fulg-de-nea zise:

— Noi vom organiza pentru duminică un bal, cu ocazia însănătoșirii tuturor bolnavilor, și după aceea n-aveți decât să porniți în căutarea prostului vostru de Știetot. Iar după ce-l găsiți, mai organizăm un bal. Asta va fi minunat.

— Splendid! Splendid! se bucurau cu toții.

Nu știa nimeni de ce se bucurau mai mult: de posibilitatea de a-l găsi pe Știetot sau pentru că vor organiza încă un bal cu acest prilej. Problema, însă, a rămas nelămurită.

Munca la culesul fructelor s-a terminat. Toate pivnițele erau pline până-n tavan, însă în copaci au mai rămas destule mere, pere și prune. S-a hotărât ca acestea să fie făcute cadou prichindeilor din Orașul Zmeelor.

Se apucară toți cu râvnă de pregătirile pentru bal. Unii curățau ringul de dans, adică un loc rotund pe care-l năpădise iarba, alții așezau în jurul ringului bănci. Zăpăcilă, Tăcutul și Cuișor, înarmați cu topoare, se apucară să ridice, alături de ring, un foișor cu etaj pentru orchestră. Alți prichindei construiau chioșcuri pentru apă minerală, înghețată și alte dulciuri. Toată munca asta se desfășura în sunetul muzicii, deoarece Guslă alesese zece harpiste dintre cele mai talentate și organizase o orchestră. Începură imediat și repetițiile.

Cel mai uimitor din toate era că tocmai Cuișor muncea cu mai multă însuflețire. Îndeplinea toate sarcinile care i se încredințau, renunțase la orice năzbâtii. Parcă devenise altul.

— E, frumos din partea dumatăle că ne ajuți, îi spuse Pisicuța.

— Păi, de ce să nu vă ajut? răspunse Cuișor. Dacă e nevoie să fac ceva, poate să-mi plesnească și căpățâna și nu mă las până nu izbutesc.

— Dumneata faci totul cu atâta zel, că pur și simplu e o plăcere să te privească cineva, spunea Rândunica. După câte se vede, îți place să muncești.

— Îmi place foarte mult, recunosc Cuișor, îmi place să fac mereu câte ceva. Când nu am ce face, nu știu ce să fac și încep să fac ceea ce n-ar trebui cu nici un chip să fac. Din asta ies numai prostii pentru care, câteodată, capăt și câte o ciocăneală.

Cuișor își smiorcăi cu zgomot nasul și se șterse cu mâna.

— Ce fel de ciocăneală? întrebă Pisicuța.

— Ei, o trepanație.

— Ce înseamnă trepanație?

— Ei, adică o încasez.

— Oh, sărmanul! exclamă Pisicuța. Atunci ar fi bine să nu mai faci ce n-ar trebui să faci. Mai bine, rămâi la noi. Aici o să se găsească întotdeauna câte ceva de lucru pentru dumneata: un gard de reparat, un geam spart de înlocuit...

— Bine, se învoi Cuișor.

— Dar la balul nostru vii?

— Pot să vin?

— De ce să nu poți? Numai să te speli ca lumea, să te piepteni ordonat

și pofteste. Ești invitatul nostru.

— Bine, am să vin. Vă mulțumesc.

Pisicuței îi plăcu foarte mult felul politicos în care-i vorbise Cuișor, spunându-i, tot el, chiar și "mulțumesc". Îmbujorată de plăcere, o trase mai la o parte pe Rândunica și-i șopti:

— N-o să fie deloc greu să-l educăm.

— Pe ăsta trebuie să-l lauzi mai des, răspunse Rândunica. Îi priește. Ori de câte ori face pozne — trebuie certat, iar dacă face bun — trebuie lăudat și atunci se va strădui mereu să facă ceva bun, pentru a fi lăudat din nou. În afară de asta trebuie învățat bunele maniere, n-ai văzut cât de nedelicat își smiorcăie nasul?

— Pe deasupra, trebuie lucrai asupra vocabularului său, reluă Pisicuța. Ai auzit ce cuvinte întrebuințează: căpățână, prostie, ciocăneală! Va trebui să urmărim felul cum vorbește și să-l dezvățăm cu încetul de cuvintele urâte.

Iar Cuișor, încântat de laudele aduse, începu să muncească cu și mai mare zel. Cui nu-i place să fie lăudat!

CAPITOLUL XXVI

Reîntoarcerea lui Cuișor

Văzând că nu se mai întoarce Cuișor, nici unul din locuitorii Orașului Zmeelor nu mai avu curajul să plece în Orașul Verde.

Se răspândi zvonul că balaurul cel cu o sută de capete le va face de petrecanie, în curând, tuturor prichindelilor, după care se va muta în Orașul Zmeelor și va începe să-i înghită pe prichindei. Timpul trecea, însă balaurul nu-și făcea apariția, în schimb, se treziră într-o bună dimineață în oraș cu un prichindel pe care nu-l cunoștea nimeni. El povesti că, împreună cu prietenii săi, zburase cu un balon și sărise cu parașuta în momentul în care balonul era gala să se prăbușească. Căzuse într-un codru de nepătruns și de atunci cutreieră câmpiile și pădurile căutându-și prietenii, duși mai departe de balon.

Desigur, cei mai isteți dintre cititori și-au dat seama că acest prichindel necunoscut nu era altul decât Știetot. În loc să se întoarcă acasă liniștit, Știetot se hotărâse să-și găsească prietenii.

Locuitorii din Orașul Zmeelor îi povestiră lui Știetot că în Orașul Verde își făcuseră apariția, în urmă cu câteva zile, niște prichindei, care zburaseră și ei cu un balon, cu care s-au izbit de pământ. Doi dintre aceștia au venit în Orașul lor după letconul pentru lipit, apoi au plecat înapoi în Orașul Verde împreună cu șoferul Covrig. Știetot începu să-i descoasă despre acești doi prichindei.

Când îi fură descriși și află că amândoi purtau vestoane de piele, el ghici îndată că era vorba de Șurubel și Piuliță. Scriitorul Istețilă, care se afla și el de față cu vorbitograful său, auzind această discuție, confirmă că pe prichindei îi chema în adevăr Șurubel și Piuliță.

Știetot se bucură foarte tare. El spuse că va pleca imediat spre Orașul Verde, și ceru să i se arate drumul. La aceste vorbe localnicii se posomorâră, sfătuindu-l să nu se ducă acolo, deoarece în Orașul Verde sălășluiește un balaur cu o sută de capete, care le hăpăie pe prichindei, dar mai ales pe prichindei.

— Nu știu cum se face, dar cu n-am întâlnit niciodată balauri cu o sută de capete! zâmbi neîncrezător Știetot.

— Ba da! Ba da! Începură cu toții să dea din mâini către el. Dar pe Covrig al nostru cine l-a terminat? Doar au trecut atâtea zile de când i-a dus în Orașul Verde pe Șurubel și Piuliță și de întors — nici gând!

— Dar pe Elice cine l-a dat gata? Întrebară alții. A plecat în Orașul Verde după Covrig și nu s-a mai întors nici el. Și ce minunat mecanic era! Știa să facă de toate.

— Dar pe Cuișor cine l-a înfulecat? Întrebară ceilalți. Ei, de ăsta, cel puțin, nu ne pare rău, pentru că, la drept vorbind, era un ticălos de prichindel, dar, cu toate astea, trebuie să-l fi mâncat și pe el cineva!

Știetot șovăi puțin. Apoi spuse:

— Știința nu pomenește nimic despre existența balaurilor cu o sută de capete. Înseamnă că ei nu există.

Istețilă îl contrazise:

— Dar știința nu pomenește nici că nu există balauri. Așadar, s-ar putea să existe. De vreme ce lumea vorbește despre ei, se poate trage concluzia că ceva-ceva există.

— Dar despre Baba-Cloanța lumea vorbește, răspunse Știetot.

— Și adică, după părerea dumată, Baba Cloanța nu există?

— Bineînțeles că nu există.

— Lasă-te păgubaș, asta sunt basme!

— Ba nu-s deloc basme. Baba-Cloanța-i basm.

Hotărât, Știetot decise să pornească spre Orașul Verde, și oricât au încercat localnicii să-l facă să se răzgândească, el a ținut-o pe-a lui.

Nemaiavând ce-i face, prichindeii îl hrăniră bine, apoi îl conduseră până la marginea orașului și-i arătară drumul către Orașul Verde. Socoteau cu toții că se duce la o moarte sigură, și-și luau rămas-bun de la el cu lacrimi în ochi.

În vremea asta, departe, pe drum, apăru un nor de praf. Se apropia cu repeziciune și devenea tot mai mare. Prichindeii se împrăștiară care încotro, se ascunseră prin case și-și scoteau doar capul pe fereastră. Erau cu toții încredințați că balaurul cu o sută de capete vine năprasnic spre ei. Numai Știetot nu se sperie și rămase în mijlocul străzii.

În curând văzură cu toții că se apropiau de oraș, unul după altul, trei automobile. Acestea ridicaseră norul de praf de pe drum. În prima mașină se afla un măr mare, cu coaja roșie; în cea de-a doua — o pară bine coaptă; într-a treia mașină, așezate stivă — cinci prune. Ajungând în dreptul lui Știetot mașinile se opriră și din ele se dădură jos Covrig, Elice și Cuișor. Văzând asta prichindeii năvăliră de prin case și începură să-i îmbrățișeze pe Covrig și pe Elice, ba chiar și pe Cuișor. Îi întrebară despre balaur, și când auziră că nu există nici un fel de balaur și nici n-a fost vreunul, rămaseră

grozav de mirați.

— Atunci unde-ați dispărui atâta vreme? îi întrebară.

— Am ajutat la culesul fructelor, răspunse Cuișor.

Răspunsul acesta aduse surâsul pe fețele tuturor.

— Alții poate că au ajutat, dar tu, de bună seamă că ai stat tot timpul agățat de garduri și ai spart geamurile caselor! spuse cu ironie Istețilă.

— Ba uite că nu! răspunse Cuișor cu ciudă. Am ajutat și eu. Eu m-am... cum se spune... m-am... reeducat!...

Elice și Covrig confirmară că într-adevăr Cuișor se reeducase și povestiră apoi că prichindețele au rămas foarte mulțumite de munca lui și le-au dăruit pentru asta, celor din Orașul Zmeelor, o mulțime de mere, pere și prune.

Toți prichindeii se bucurară, căci tuturor le plăceau foarte mult fructele.

Aflând că Știetot pornise spre Orașul Verde, Covrig se oferă să-l ducă cu mașina lui și plecară îndată.

Locuitorii din Orașul Zmeelor forfoteau veseli pe străzi. Erau bucuroși cu toții că nu există nici un balaur, că s-au întors Covrig și Elice și mai ales că fusese reeducat Cuișor. Erau și unii care nu credeau deloc în această reeducare și-l urmăreau cu îngrijorare, temându-se ca nu cumva să le spargă iar geamurile. Peste un timp îl văzură pe Cuișor la râu. Numai în chiloței, ședea pe mal și-și spăla hainele.

— Ce ți-a venit așa, tam-nesam, să-ți speli hainele? îl întrebară ei.

— Măine mă duc la bal, spuse Cuișor. De aceea trebuie să mă îmbrac cât mai curat și să mă pieptăn.

— Dar ce, prichindețele dau un bal?

— Dau. Vin acolo și Covrig, și Elice. Am fost invitați cu toții.

— Vrei să spui că te-au invitat și pe tine? îl întrebară neîncrezători prichindeii.

— Păi, cum altfel? Bineînțeles că m-au invitat.

— Bravo! dădură din cap prichindeii. Dacă l-au invitat prichindețele la bal, înseamnă că a fost cu adevărat reeducat. Cine și-ar fi putut închipui una ca asta.

CAPITOLUL XXVII

O întâlnire neașteptată

Pregătirile pentru organizarea balului erau în toi. Foișorul pentru orchestră și chioșcurile din jurul ringului de dans fuseseră deja construite.

Acuarele decora foișorul cu cele mai ingenioase desene, iar ceilalți prichindei vopseau chioșcurile în toate culorile curcubeului. Prichindețele împodobeau ringul cu flori, stegulețe colorate și lampioane. Habarnam alerga de colo-colo și dădea ordine. I se părea că munca se desfășoară prea încet. Striga, se agita și nu făcea decât să-i încurce pe ceilalți. Din fericire, fiecare știa și fără el ce are de făcut.

Cineva își aminti că ar trebui niște bănci în jurul ringului, dar nu aveau

scânduri pentru așa ceva. Habarnam era gata să-și smulgă părul din cap de necaz.

— Uf, strigă el, nu v-a dat prin minte să aduceți niște scânduri în plus, și acum, poftim, toate mașinile au plecat în Orașul Zmeelor! Ei, haideți să dărâmăm vreunul din chioșcuri. Să facem bănci din el.

— În regulă! îl susținu Probabil și se și năpusti cu toporul spre chioșcul cel mai apropiat.

— Auzi vorbă! se supără Acuarelă. De construit — s-a construit, de vopsit — s-a vopsit și acum să-l dărâmăm!

— Nu-i treaba ta! strigă Probabil. Trebuie și bănci.

— Dar nu se poate așa ceva: pe-o parte să construiești și pe alta să dărâmi.

— Te-ai apucat să dai dispoziții? se amestecă în vorbă Habarnam. Cine-i cel mai mare aici, tu sau eu? S-a spus că trebuie dărâmat — să fie dărâmat!

Nu se știe cum s-ar fi sfârșit discuția asta, dacă n-ar fi apărut în depărtare o mașină.

— S-a întors Covrig! Începură să strige toți cu bucurie. Acum se vor putea aduce scânduri și nu va mai trebui dărâmat chioșcul.

Mașina se apropie. Din cabină coborî Covrig. În urma lui apăru încă un prichindel. Toți îl priveau cu uimire.

— Fraților, păi ăsta-i Știetot al nostru! strigă doctorul Pilulă.

— A venit Știetot! porni să urle Zăpăcilă.

Prichindeii făcură imediat cerc în jurul lui Știetot, începură să-l îmbrățișeze, să-l sărute.

— În sfârșit, te-am găsit! spuneau ei.

— Adică cum — voi m-ați găsit pe mine? se miră Știetot. După părerea mea, eu v-am găsit pe voi!

— Da, da, așa e, tu ne-ai găsit, dar noi credeam că ne-ai părăsit pentru totdeauna!

— Eu v-am părăsit? se miră iarăși Știetot. După părerea mea — voi m-ați părăsit!

— Ba tu ai sărit cu parașuta, iar noi am rămas, răspunse Gogoasă.

— Păi, de ce-ați rămas? N-am dat eu comanda să sară toți? Trebuia să săriți după mine, pentru că balonul, oricum nu mai putea zbura multă vreme, dar voi, desigur, v-ați speriat, v-a fost teamă.

— Da, da, ne-am speriat..., încuviințară cu toții din cap.

— Bineînțeles că ne-am speriat! spuse Habarnam. Ne-a fost teamă să sărim. Ar fi interesant să lămurim cine s-a speriat cel dintâi?

— Cine? întrebă Posibil. Tu, probabil, te-ai și speriat cel dintâi.

— Eu? se miră Habarnam.

— Bineînțeles că tu! Începură să strige îndată cu toții. Cine a spus că nu trebuie să sărim? N-ai spus tu?

— Ei bine, eu, recunosc Habarnam. Dar de ce m-ați ascultat?

— Just! zâmbi Știetot. Ați și găsit pe cine să ascultați! Parcă voi nu știți că Habarnam e-un măgar?

— Ei poftim, își desfăcu mâinile a nedumerire Habarnam, acum iese că aș fi măgar!

— Și fricos, adăugă Limonadă.

— Și pe deasupra și mincinos, intră în vorbă și Gogoasă.

— Mă rog, când am mințit eu? se miră Habarnam.

— Dar cine spunea că tu ai născocit balonul? întrebă Gogoasă.

— Da de unde, da de unde! începu să-și agite mâinile Habarnam. N-am inventat eu nici un balon. Știetot a născocit balonul.

— Dar cine spunea că tu ești mai mare peste noi? trecu la asalt Limonadă.

— Eu să fiu mai mare? Eu, pur și simplu, nu sunt nimic, se justifica Habarnam.

— Iar noi, pur și simplu, scuipăm pe tine. Ptiu! Acum Știetot e mai mare peste noi! continua să strige Limonadă.

Prichinduțele, care auziseră toată discuția asta, începură să râdă cu poftă. Văzuseră și ele că Habarnam e un lăudăros oarecare. Stăncuța și Bondocica dădură fuga să le povestească tuturor că Habarnam e un

mincinos și că balonul nu l-a inventat el — ci Știetot.

Ochi-albaștri se apropie de Habarnam și-i spuse cu dispreț:

— De ce ne-ai mințit? Noi te-am crezut, am crezut că ești într-adevăr inteligent, cinstit, curajos, și când colo s-a dovedit că nu ești decât un biet mincinos și un fricos demn de dispreț!

Plină de mândrie ea îi întoarse spatele și se apropie de Știetot, în jurul căruia se și adunaseră o mulțime de prichindute. Toate îl priveau cu interes și erau numai ochi și urechi.

— Spune-ne, e adevărat că atunci când zbori cu balonul, pământul, văzut de acolo, pare doar cât o plăcintă de mare? îl întreabă Veverița pe Știetot.

— Nu, nu-i adevărat, răspuse Știetot. Pământul este foarte mare, și oricât de sus te-ai ridica cu balonul, el pare și mai mare, deoarece cu cât suiți se deschide o vedere mai largă.

— Dar spune-mi, le rog, e adevărat că norii sunt foarte tari, astfel că în timpul zborului, ați fost nevoiți să-i despicați cu toporul? întreabă Ochi-albaștri.

— Nici asta nu-i adevărat, răspuse Știetot. Norii sunt moi, ca acrul, pentru că sunt formați din ceață, și nu-i deloc nevoie să fie despicați cu toporul.

Prichindutele îl întreabă apoi pe Știetot, dacă e adevărat că baloanele trebuie umplute cu abur, dacă e adevărat că un balon poate zbura cu susul în jos, dacă e adevărat că, în timpul zborului era un ger de o mie și o zecime de grade. Știetot răspuse că toate sunt neadevăruri și întreabă:

— Dar cine v-a îndrugat prostiile astea?

— Habarnam, răspuse Iepurica și izbucni în râs.

Se întoarseră cu toții spre Habarnam și începură să râdă în hohote. Habarnam se înroși tot de rușine și ar fi fost bucuros să-l înghită pământul. El o rupse la fugă și se ascunse într-un desiș de pădăie.

"O să stau aici, printre pădăii, și n-o să ies decât atunci când or să uite de istoria asta", hotărî el.

Știetot dorea tare mult să viziteze Orașul Verde. Ochi-albaștri, Fulg-de-nea și alte prichindute îl însoțiră ca să-i arate tot ce era demn de văzut. Știetot cercetă cu atenție podul de peste râu, apoi se opri la conductele din tulpini de stuf. Se interesă îndeosebi cum sunt construite conductele și fântânile arteziene. Prichindutele îi povestiră în amănunt cum au fost construite conductele și cum trebuie făcute artezienele, pentru ca apa să țâșnească în sus și nu în jos. Lui Știetot îi plăcu ordinea exemplară și curățenia absolută care domnea peste tot la prichindute. El le laudă pentru faptul că acopereau până și trotuarele străzilor cu covorașe. Prichindutele se bucurară și începură să-l invite pe Știetot prin case, pentru a vedea și felul cum sunt aranjate interioarele. Și înăuntru era la fel de bine și curat ca și pe din afară. Într-una din case Știetot văzu un dulap cu cărți și spuse că, atunci când se va întoarce acasă, își va face și el un dulap pentru cărți.

— Dar ce, dumneata n-ai dulap pentru cărți? îl întreabă prichindutele.

— N-am, recunosc Știetot.

— Atunci unde-ți păstrezi cărțile?

Știetot se mulțumi să ridice din umeri. Îi era rușine să mărturisească adevărul că acasă la el cărțile zăceau pur și simplu pe masă, altele sub masă, iar câteodată chiar și sub pat.

Desigur, lui Știetot îi stârniră interesul și pepenii. Prichinduțele îi povestiră despre Fir-de-pai și Știetot spuse că ar dori s-o cunoască. O găsiră și i-o prezentară. Știetot revărsă asupra ei o ploaie de întrebări. Fir-de-pai îi vorbi despre munca sa la cultivarea diferitelor fructe și legume. Știetot o asculta foarte atent și chiar își nota câte ceva în carnețelul său de însemnări.

— Asta-i cu adevărat un prichindel înțelept, spuneau prichinduțele. Se vede cât de colo că-i place să tragă învățătură din orice.

Cât despre Habarnam, bineînțeles că se plictisise să tot stea în desișul de pădăie. Mai ieșea din când în când de acolo, dar de amare clipe avea parte atunci. Prichinduțele nu-i dădeau nici un fel de atenție, ca și cum nici n-ar fi existat, în schimb prichindeii îl hărțuiau fără încetare.

— Habarnam-mincinosul! strigau ei. Habarnam-lăudărosul!
Habarnam-fricosul!

"Nu, se vede că încă n-au uitat!" își zicea cu obidă Habarnam și se năpustea înapoi printre pădăii.

După un timp iarăși ieșea și totul se repeta ca mai înainte. În cele din urmă își zise:

"De acum n-am să mai ies! Trebuie să fiu tare. Trebuie să fiu tare și să stau aici chiar și până mâine. O să ies numai după ce va începe balul."

CAPITOLUL XXVIII

Împăcarea

A doua zi avu loc balul așteptat cu atâta nerăbdare de toți. În apropierea ringului de dans se înălțau, în toată splendoarea lor, chioșcurile frumos împodobite.

Ele străluceau în culori vii, întocmai unor căsuțe din turtă dulce. Pe deasupra ringului erau întinse sforicele de care atârnav micile lampioane și stegulețe. Stegulețele și lampioanele asemănătoare erau agățate în toți copacii din jur. Fiecare copac semăna cu un brad gătit de anul nou.

La primul etaj al foișorului, din belșug împodobit cu flori, se instalase orchestra. Instrumentul prichinduțelor era harpa. Puteau fi văzute harpe foarte mici, care trebuiau purtate pe palmă; altele, puțin mai mari, erau ținute pe genunchi; erau și harpe mari, așezate pe podea; iar una dintre ele era cu adevărat uriașă: pentru a cânta la ea trebuia să te urci pe o scăriță.

Deși nu se înserase încă, toată suflarea era adunată în jurul ringului, așteptându-i pe invitații din Orașul Zmeelor. Cel dintâi sosi Cuișor. Cămășuța strălucea pe el, era spălat și pieptănat. E adevărat că în creștetul capului rămăsese un vârtej ca o creastă de cocoș, dar, oricum, se vedea că avusese de furcă cu pieptănătura.

— Uite, acum a răți ca un adevărat prichindel, îi spuse Pisicuța. Probabil

că-ți place și duminică când ești așa de gătit și curățel.

— Bineînțeles, fu de acord Cuișor, netezindu-și cămașa.

Îndată după Cuișor sosiră Elice și Covrig, iar în urma lor începură să-și facă apariția și alți locuitori din Orașul Zmeelor.

Cu toate că nimeni nu-i chemase, fiecare se scuza că a venit doar să mulțumească prichindeilor pentru fructe, dar pe loc primeau invitația de a rămâne la bal.

Habarnam stătu pitit, într-adevăr, în desișul de păduri, până începu balul. În realitate, el nu stătea pitit ci se întinsese pe iarbă, adică, la drept vorbind, dormea, însă, îndată ce văzu că prichindeii încep să se adune, ieși de acolo și o porni direct spre ring.

De cum îl văzură, aceștia începură să strige:

— A, mincinosule, ai și sosit? Hai, vino și povestește cum zburai tu cu picioarele în sus!

— Haide, spune cum ai mâncat tu pilaf de nori! Începu să strige Gogoasă.

Habarnam se simți grozav de jignit. El întoarse spatele tuturor și porni încotro vedea cu ochii. Prichindeii continuau să râdă și să strige în urma lui, dar el nu-i mai auzea.

Mergând la întâmplare, se trezi la marginea orașului, se izbi de un gard și-și făcu un cucui în frunte. Oprindu-se, își ridică privirea și văzu că pe gard scria: "Habarnam e măgar!"

"Ei, poftim! zise el. Acum au început să apară și inscripții pe garduri despre mine."

Nu există cuvinte care să arate mila teribilă ce-l cuprinse pe Habarnam pentru propria-i persoană!

Se propti cu fruntea în gard și lacrimile porniră să-i curgă șiroaie.

— Vai, cât sunt de nefericit! spunea el. Toți râd de mine! Toți mă disprețuiesc! Și nimeni, nimeni pe lume nu mă iubește!

Stătu multă vreme așa, cu fruntea lipită de gard, în timp ce lacrimile îi curgeau fără încetare.

Deodată simți mâna cuiva pe umăr, iar o voce duioasă îi spuse:

— Nu plânge, Habarnam.

Se răsuci și o văzu pe Ochi-albaștri.

— Nu plânge, repetă ea.

Habarnam îi întoarse spatele, se agăță cu mâinile de gard și începu să urle și mai tare. Ochi-albaștri îl mângâie în tăcere pe umăr. Habarnam își smuci umărul, încercând să-i dea jos mâna, ba chiar începu să bată din picioare.

— Ei haide, nu mai fi atât de încăpățânat! îi zise ea punând multă căldură în glas. Doar ești un prichindel blând și bun. Ai vrut să le arăți și mai bun și de aceea ai început să te lauzi și să ne minți. Dar de-acum n-o să mai faci așa ceva. N-o să mai faci?

Habarnam tăcea.

— Hai, spune că n-o să mai faci. Doar ești bun.

— Nu, eu sunt rău!

— Bine, dar există alții și mai răi.
— Nu, eu sunt cel mai rău...
— Nu-i adevărat! Cuișor era și mai rău decât dumneata. Dumneata n-ai făcut niciodată ticăloșiile pe care le făcea Cuișor și, până la urmă, s-a îndreptat și el. Înseamnă că dacă vrei poți să devii și dumneata mai bun. Promite că n-ai să mai faci ce-ai făcut și că ai să-ncepi o viață nouă. Să nu ne mai amintim de trecut.

— Ei, mă rog, n-o să mai fac! mormăi Habarnam morocănos.
— Uite, așa e bine! se bucură Ochi-albaștri. De-acum o să te străduiești să fii cinstit, curajos, înțelept, o să faci fapte bune și n-o să mai simți nevoia să scorești tot felul de bazaconii ca să-ți dai importanță. Nu-i așa?

— Așa e, răspunse Habarnam.
O privi cu tristețe pe Ochi-albaștri și-i zâmbi printre lacrimi. Ochi-albaștri îl luă de mână:

— Să mergem acolo unde se află și ceilalți.
Curând ajunseră lângă ringul de dans. Gogoasă, văzându-l pe Habarnam că se întoarce împreună cu Ochi-albaștri răcni cât îl ținea gura:

— Habarnam-mincinosul! Habarnam-măgarul!
— Povestește-ne cum ai înghițit norul! strigă Limonadă.
— Să vă fie rușine, prichindeilor! se răsti la ei Ochi-albaștri. De ce-l necăjiți?

— Dar el de ce-a mințit? întrebă Gogoasă.
— Oare v-a mințit pe voi? se miră Ochi-albaștri. El ne-a mințit pe noi, iar voi ați tăcut cu toții, așa că ați fost părtași la minciuna lui!

— Nici voi nu sunteți mai buni ca el! exclamă Fulg-de-nea. Știați că minte și se laudă și nimeni nu l-a oprit. Nimeni nu i-a spus că nu e bine să facă așa ceva. Și atunci, prin ce sunteți voi mai buni decât el?

— Dar noi nici nu spunem că suntem mai buni, ridică din umeri Gogoasă.

— Atunci nu-l mai necăjiți, de vreme ce nici voi nu sunteți mai buni! se amestecă în vorbă Pisicuța. Alții, în locul vostru, l-ar fi ajutat demult să se îndrepte.

Lui Gogoasă și lui Limonadă le fu rușine și încetară să-l mai necăjească pe Habarnam.

Rândunica se apropie de el și-i spuse:

— Bietul de tine! Ai plâns? Te-au necăjit? Așa sunt prichindeii, nesocotiți, dar noi o să te apărăm. N-o să permitem nimănui să te necăjească. Se trase puțin într-o parte și le șopti prichinduțelor: Cu el trebuie să ne purtăm mai blând. A greșit și a fost pedepsit pentru asta, dar acum îi pare rău și o să se poarte frumos.

— Bineînțeles! reluă Pisicuța. Și nu e bine să fie provocat. O să se înfurie și va deveni iarăși rău. Însă dacă îi vom arăta înțelegere, își va simți cu mai multă putere vina și se va îndrepta mai repede.

Prichinduțele făcură cerc în jurul lui Habarnam și căutară să-i arate cât mai multă înțelegere. Habarnam spuse:

— Înainte nu vroiam să am de-a face cu prichinduțele și credeam că

prichindeii sunt mai buni decât ele, dar acuma văd că nu sunt deloc mai buni. Prichindeii n-au făcut altceva decât să mă provoace, iar prichinduțele mi-au luat apărarea. De acuma voi fi întotdeauna prieten cu prichinduțele.

CAPITOLUL XXIX

Balul

Deodată muzica începu să cânte și se avântară cu toții la dans.

Grăbilă începu s-o învârtă pe Stăncuța cea cu părul negru, Știetot dansa cu Fulg-de-nea, Dondănel cu Rândunica. Și — cine și-ar fi putut imagina! — doctorul Pilulă dansa cu Mierinana. Da, da! Mierinana venise și ea la bal. În locul halatului alb, în care se obișnuiseră toți s-o vadă, se îmbrăcase într-o rochie frumoasă, cu floricele și nu mai semăna deloc cu acea Mierinana severă, care dădea dispoziții cu atâta autoritate acolo, la spital. Se învârtea în dans cu mâna pe umărul lui Pilulă și, zâmbind, îi spunea:

— Recunoaște, totuși, că metoda noastră de vindecare este mult mai bună decât a voastră. Orice leziune, rană, zgârietură, vânătaie, furuncul, ba chiar abcesele, trebuie unse cu miere. Mierea este o substanță dezinfectantă foarte bună și previne supurațiile.

— Nu pot să fiu de acord cu dumneata, o contrazicea doctorul Pilulă. Toate rănilile, zgârieturile, leziunile trebuie unse cu iod. Iodul este un foarte bun dezinfectant și previne supurația.

— Cel puțin fii de acord că iodul dumitale arde pielea, în timp ce tratamentul cu miere este complet nedureros.

— Pot fi de acord că tratamentul cu miere poate fi indicat numai pentru prichinduțe, dar pentru prichindei mierea dumitale nu e bună de nimic.

— De ce? se miră Mierinana.

— Doar ai recunoscut și dumneata că tratamentul cu miere e nedureros.

— Și, dumneata ții neapărat să fie dureros?

— Neapărat, răspunse doctorul Pilulă. Dacă un prichindel sare gardul și-și zgârie piciorul, zgârietura trebuie arsă cu iod pentru ca prichindelul să țină minte că a te cățara pe garduri e primejdios și altă dată nu va mai sări gardurile.

— Altă dată el nu va mai sări gardurile ci se va urca pe acoperiș, va cădea și-și va sparge capul, spuse Mierinana.

— Atunci îi vom unge capul cu iod și va ține minte că urcatul pe acoperiș e la fel de periculos. Iodul are o foarte mare însemnătate educativă.

— Medicul trebuie să aibă în vedere nu importanța educativă, ci alinarea suferințelor bolnavului, îi răspunse Mierinana. Cu iodul ăsta al dumitale nu faci decât să-i mărești suferințele.

— Medicul trebuie să le aibă în vedere pe toate, spuse Pilulă.

Bineînțeles, dumneata, care le tratezi pe prichinduțe, poți, în general, să nu ai în vedere nimic, dar când îi vei trata pe prichindei...

— Să vorbim mai bine despre altceva, îl întrerupse Mierinana. Cu dumneata e imposibil să dansezi!

— Nu, cu dumneata e imposibil să dansezi!
— Și nici nu prea ești politicos!
— Da, sunt nepolitic, deoarece dumneata susții în fața mea niște opinii de o totală ignoranță.
— Ba dumneata susții opinii de o totală ignoranță! Dumneata nu ești medic ci un nenorocit de vraci...
— Iar dumneata... dumneata!...
De supărare doctorul Pilulă nu mai putu spune nimic.
Se opri în mijlocul ringului și, întocmai unui pește scos din apă, ba deschidea, ba închidea gura. Perechile de dansatori veneau val-vârtej peste el. Mierinana se simțea și ea prinsă în înghesuială. Ea îl trase de mânecă:
— Ei, haide, dansează! De ce te-ai oprit? Îi încurcăm pe ceilalți.
Pilulă dădu din mână a lehamite și porniră să danseze din nou.
Un timp dansară în tăcere, apoi începură iarăși discuția despre metodele de vindecare.
Gogoasă dansa cu Bondocica. Discuția lor era cu totul diferită de a celor doi.
— Dumitale îți plac bomboanele? o întrebă Gogoasă.
— Foarte mult, răspunse Bondocica. Dar dumitale?
— Și mie. Dar cel mai mult îmi plac prăjiturile.
— Iar mie, mai mult decât orice pe lume îmi place înghețata.
Șurubel dansa cu Veverița.
— Eu visez să învăț să conduc automobilul, spunea Veverița. Multe prichindute de la noi au învățat — înseamnă că voi putea și eu să învăț.
— E un lucru foarte simplu, aprobă Șurubel. Întâi trebuie să cuplezi ambreiajul, pe urmă să alimentezi cu gaz...
Habarnam dansa cu Ochi-albaștri. De fapt e doar un fel de a spune că Habarnam dansa. În realitate dansa numai Ochi-albaștri, în timp ce Habarnam țopăia asemenea unui țap, o călca pe picioare pe Ochi-albaștri și-i lovea cu coatele pe ceilalți.
În cele din urmă Ochi-albaștri spuse:
— Hai să stăm jos, mai bine.
Se așezară amândoi pe bancă.
— Știi, mărturisi Habarnam, eu nu știu deloc să dancesc.
— E bine că recunoști singur asta, îi răspunse Ochi-albaștri. Altul în locul dumitale ar fi înșirat verzi și uscate, că-l dor mâinile și picioarele, pe când dumneata ai spus cinstit că nu știi. Văd că pot să fiu prietenă cu dumneata.
— Bineînțeles că poți, fu de acord Habarnam.
— Mie îmi place să fiu prietenă cu prichindeii, spuse Ochi-albaștri. Nu agreez prichindeile pentru că se laudă cu frumusețea lor și-și pierd timpul în fața oglinzii.
— Sunt și prichindei cărora le place să se tot privească în oglindă, răspunse Habarnam.
— Dar dumneata cred că nu ești din ăștia, Habarnam, nu? Nu-i așa că nu ești din ăștia?
— Nu, eu nu sunt din ăștia, răspunse Habarnam. Spusese o minciună, în

realitate se învârtea și el destul de des în fata oglinzii, admirându-se. Ca de altminteri oricare alt prichindel.

— Sunt tare bucuroasă că nu ești din ăștia, spuse Ochi-albaștri. O să fim prieteni amândoi. Vreau să-ți fac o propunere nemaipomenită. Hai să ne scriem unul altuia ... scrisori. Întâi o să-mi scrii dumneata o scrisoare și după aceea o să-ți scriu eu.

"Na-ți-o bună!" gândi Habarnam care nu cunoștea decât literele de tipar și se rușina grozav de neștiința sa.

— Ce nevoie avem de scrisori? mormăi el descumpănit. Doar locuim aproape. Putem să stăm de vorbă și fără scrisori.

— Ah, ce nesuferit ești, Habarnam! Nu vrei să faci nimic pentru mine. Doar e atât de interesant să primești o scrisoare!

— Ei, bine, fu de acord Habarnam. O să-ți scriu o scrisoare.

Curând se întunecă. Peste tot se aprinseră sute de lampioane colorate. Scânteiau în copaci și pe chioșcuri. Unele erau ascunse în iarba de sub pomi, astfel că totul părea învăluit într-o lume de vrajă. Parterul pavilionului pentru orchestră era ascuns de o frumoasă perdea albastră. Pe neașteptate perdeaua se dădu în lături, descoperindu-le celor de față scena.

Pe scenă urcă poeta Floare-de-colț care strigă:

— Liniște! Faceți liniște! Imediat va începe concertul. Atenție!

Se așezară cu toții pe bănci și se pregătiră să asculte.

— Atenție! continuă să strige Floare-de-colț. Prima din program sunt eu. O să vă recit noile mele versuri despre prietenie.

Prichindeii și prichinduțele începură să bată furtunos din palme. Îndată ce aplauzele se potoliră, Guslă făcu semn cu bagheta, orchestra începu să cânte și Floare-de-colț își recită versurile despre prietenie în acompaniament de muzică. Versurile acestea nu erau cu nimic mai prejos de alte compuneri ale sale și se încheiau cu cuvintele: "Cu toții azi să ne-mprietenim, cu toții să-ntărim prietenia!"

După recitarea versurilor, care plăcură foarte mult tuturor, se produse ansamblul de dansuri. Douăsprezece prichinduțe, gătite cu panglici și frumoase rochii viu colorate, au executat diferite dansuri, dintre care cel mai bun s-a dovedit a fi unul numit "Napul". Spectatorii au aplaudat îndelung și au strigat "bis", astfel că "Napul" a fost repetat încă de două ori. După ansamblul de dansuri apăru corul prichindeilor din Orașul Zmeelor. Corul execută câteva cântece.

Îndată ce corul părăsi scena, Guslă coborî de la etaj alunecând pe un stâlp, veni pe scenă și începu să strige:

— Faceți-vă-ncoace, fraților! Veniți lângă mine!

Știetot cu Grăbilă, doctorul Pilulă și ceilalți prieteni ai săi urcară pe scenă.

— Atenție! anunță Guslă. Acum se va produce corul prichindeilor din Orașul Florilor.

Își duse piculina la buze și împreună cu ceilalți prichindei cântară balada micului greieraș, pe care o compusese poetul Florică:

Ședea în iarbă-un greieraș,
Asemeni unui pepenaș,
Era verde peste tot,
Era verde peste tot.
Ierbușoară doar mânca,
De găze nu s-atingea,
El cu muștele-i prieten,
El cu muștele-i prieten.
Dar deodată se-arătă
Broasca burtă-lacomă,
Și-l mîncă pe greieraș,
Și-l mîncă pe greieraș.
Nu gândise, nu știa,
Și deloc nu se-aștepta
La acest sfârșit,
La acest sfârșit!

Atât de trist era acest cântecel, încât la final nici cântăreții nu mai rezistară și izbucniră în hohote sfâșietoare. Tuturor le părea rău după micul greieraș pe care-l mîncase broasca cea lacomă. Se vărsau șiroaie de lacrimi.

— Și ce bun era micul greieraș! plîngea cu sughituri Zăpăcilă.
— Nu se atingea de nimeni și era prieten cu muștele, spuse Grăbilă.
— Și drept răsplată l-a mîncat broasca! adăugă Șurubel. Numai Știetot nu plîngea și-și consola prietenii:
— Nu plîngeți, fraților! Broasca nu l-a mîncat pe micul greieraș. Nu-i adevărat. Ea a înghițit o muscă.
— Totuna e..., plîngea cu sughituri Șurubel. Mie mi-e milă și de muscă.
— De ce să ne fie milă de muște? Ele nu fac decât să ne bâzâie pe toți și să răspândească molimele. Ia te uită, ce-ați mai născocit — să plîngeți din pricina unei muște.

— Dar eu nu plîng din pricina unei muște, spuse Dondănel. Pur și simplu mi-am adus aminte cum cântam cântecelul ăsta când eram la noi acasă.

Deodată Habarnam începu să urle cu atâta putere, că de mirare uitară cu toții să mai plîngă și încercară să-l potolească. Îl întrebară de ce plînge atât de tare, însă Habarnam se smiorcăia și nu răspundea. În sfârșit, spuse printre sughituri:

— Mie... de... Pe... mie de Pe... Mie de Peticel mi s-a făcut dor!
— Cum de te-a apucat așa, tam-nesam? se mirară cu toții. Nu ți-a fost dor până acum și deodată — nu mai poți de dor!
— Da! răspunse Habarnam alintându-se. Eu sunt aici, iar Peticel a rămas acasă!

— Ei, lasă, că nu se prăpădește Peticel fără tine, spuse Grăbilă.
— Ba da, o să se prăpădească! Știu eu că lui îi e dor de mine. Peticel e cel mai bun prieten al meu, iar eu nici măcar nu mi-am luat rămas bun de la el când am plecat cu balonul.

— Păi, de ce nu ți-ai luat rămas bun?

— Ne certasem și n-am vrut să-mi iau rămas bun. Când ne-am luat zborul el se uita numai la mine și-mi făcea semn cu mâna, iar eu, dinadins, m-am întors cu spatele și n-am vrut să-l privesc. Pe atunci eram mândru pentru că zburam cu balonul, dar acum mă mustră asta... cum îi spune?

— Conștiința, îi suflă doctorul Pilulă.

— Întocmai, întocmai, fraților, conștiința! Dacă mi-aș fi luat rămas bun, mi-ar fi acum mai ușor. Să ne întoarcem acasă, fraților, ca să mă împac cu Peticel și să-mi iau rămas bun de la dânsul.

— Dacă ne întoarcem va trebui să spunem "bun găsit", și nu "la revedere", zise Știetot.

— Totuna-i, eu o să-i spun întâi "la revedere" și după aceea "bun găsit" și totul va fi bine.

— Prieteni, va trebui s-o pornim înapoi, spuse Guslă. Habarnam vrea acasă.

— Da, fraților, și eu cred că e timpul să mă întorc acasă, zise Pilulă. Păi, dacă se îmbolnăvește cineva în Orașul Florilor acuma cât eu lipsesc, n-are cine să-l trateze.

— Ei bine, ne-am plimbat destul, ajunge, hotărî Știetot. Oricum, cândva tot trebuia să ne întoarcem acasă. Măine pornim în călătorie.

Balul se sparse. Ochi-albaștri veni lângă Habarnam.

— Iată că a sosit clipa despărțirii, spuse ea cu tristețe.

— Da..., răspunse încet Habarnam. E timpul să ne întoarcem acasă.

— Ați stat puțin de tot la noi.

— Aș vrea foarte mult să mai rămân, dar aș vrea să merg și acasă, zise Habarnam lăsând capul în jos.

Ochi-albaștri rămase o vreme pe gânduri, apoi spuse:

— Desigur, e timpul să te întorci acasă. Ți-au rămas acolo atâția prieteni care, fără îndoială, sunt neliniștiți din cauza dumatăle. E bine că nu ți-ai uitat prietenii.

Stătură o vreme fără să vorbească. Habarnam ar fi vrut să spună ceva, dar nu se știe de ce, i se ridicase un nod în gât și cuvintele nu răzbeau în afară. Privea în jos, scurma pământul cu călcâiul și nu se hotăra să se uite la Ochi-albaștri. Îi era teamă să nu-i observe lacrimile. În sfârșit, amândoi își ridicară în același timp capul. Ochii li se întâlniră.

— Vrei să-ți cos o trăistuță pentru drum? întrebă ea.

— Vreau.

A doua zi Știetot și prietenii lui porniră la drum. Se hotărâse ca întreaga călătorie să se desfășoare pe jos. Balonul era spart, repararea lui aproape imposibilă și pe deasupra nici vântul nu li se arăta prielnic, în fruntea tuturor pășea Știetot cu busola în mână, în urma lui doctorul Pilulă, apoi Șurubel și Piuliță, iar după ei — ceilalți prichindei. Habarnam mergea în urma tuturor.

Fiecare ducea pe umăr o trăistuță. Trăistuțele fuseseră cusute anume pentru ei de prichindeu. În trăistuțe aveau plăcinte pentru drum, precum și diferite semințe de fructe, de legume și flori din acelea care nu existau în Orașul Florilor. Limonadă avea în fiecare buzunar câte un sâmbure de pepene.

Toate prichinduțele ieșiseră să-i petreacă pe prichindei. Multe dintre ele plângeau.

— Nu plângeți, le-a spus Știetot. Cândva o să mai facem un balon și-o să venim la voi în zbor.

— Să veniți primăvara, când înfloresc merii! îi sfătuiră prichinduțele. Primăvara e foarte frumos la noi.

Prichinduțele se opriră la marginea orașului iar prichindeii o porniră pe cărarea dintre tufele de iarbă și flori de câmp.

— La revedere! La revedere! strigau prichinduțele agitându-și mâinile.

— La revedere! le răspundeau prichindeii.

Ochi-albaștri doar își agita mâna în tăcere.

Curând prichindeii se depărtară atât de mult că glasurile prichinduțelor abia dacă mai ajungeau până la ei.

— Habarnam! Habarnam! începu să strige deodată Ochi-albaștri.

Habarnam se opri.

— Scrisoarea, Habarnam! Scrisoarea!

Habarnam dădu din cap în semn că da și începu să-și rotească pălăria.

— M-a auzit! se bucură Ochi-albaștri.

Curând călătorii deveniră ca niște puncte abia vizibile, iar după aceea dispărură cu totul la o cotitură a drumului. Prichinduțele s-au împrăștiat pe la casele lor. Toate erau mâhnite.

CAPITOLUL XXX

Întoarcerea

Multe zile Știetot și prietenii săi osteniră prin păduri și câmpii până ce, în sfârșit, ajunseră pe locuri cunoscute.

Se opriră pe o colină înaltă de unde putură admira, în toată frumusețea lui, Orașul Florilor. Vara se apropia de sfârșit și străzile erau inundate de mulțimea florilor: crizanteme albe, dalii violete, margarete viu colorate. Prin curți, presărate asemeni unor fluturi — străluceau frumoasele pansele. Conduirii-doamnei, cu florile lor ca focul, se învolburau pe lângă garduri, îmbrăcau pereții caselor, se șteau până și pe acoperișuri. Vântul ușor purta până la ei parfumul delicat al florilor de rezeda sau al romaniței.

De bucurie Știetot și prietenii lui se îmbrățișară.

Curând, ei pășeau pe străzile orașului natal. Din toate casele, locuitorii ieșeau grăbiți să-i vadă pe călătorii noștri. Știetot și prietenii lui erau atât de bronzăți după îndelunga lor pribegie, că la început nimeni nu-i recunoscă.

Deodată cineva strigă:

— Fraților, dar ăsta-i Știetot! Uitați-vă la el cum merge în fruntea tuturor!

Îndată porniră exclamații din toate părțile:

— Iată-l pe doctorul Pilulă! Și pe vânătorul Glonțișor, și pe Zăpăcilă, și pe Gogoasă!

Plini de bucurie locuitorii se porniră să strige:

— Ura!

Dar să-i fi văzut când Știetot și prietenii săi intrară pe strada Campanulelor! Aici toți le erau vecini și vechi cunoștințe. Strada forfotea de pitici. Prichindeii îi îmbrățișau și-i sărutau pe îndrăzneții călători, iar prichinduțele presărau în calea lor petale de margarete.

Deodată, de undeva năvăli în goană un cățeluș. Începu să latre, să sară în jurul lui Glonțișor și să-i lingă mâinile.

— Fraților, păi, ăsta nu-i altul decât Strop al meu! strigă vânătorul.

Vecinii le povestiră cum, la câteva zile după ce balonul își luase zborul, Strop se întorsese acasă. De aceea ei au socotit că Glonțișor și prietenii lui pieriseră și nimeni nu mai spera să-i vadă vreodată.

— Ah, credinciosul, bunul meu cățel! îl mângâia Glonțișor. Vasăzică n-ai murit! Iar eu am suferit atâta pentru tine!

În această clipă apără în celălalt capăt al străzii un alt grup de prichindei, în fruntea tuturor alerga poetul Floricică.

— O poezie! strigară cu toții. Vrem o poezie imediat!

Prichinduțele începură să bală furtunos din palme, iar câțiva prichindei rostogoliră de undeva un butoi gol, pe care-l așezară cu fundul în sus, în mijlocul străzii.

Cineva strigă:

— Sus pe butoi, Floricică, și recită-ne o poezie!

Împins, dus de subțiori, Floricică fu urcat pe butoi. Rămase o clipă pe gânduri, tuși scurt, apoi întinse mâna spre Știetot și prietenii săi și declamă cu înflăcărare versurile pe care le compusese chiar acolo, stând pe butoi:

Cutezătorilor drumeți o caldă urare,
Ei au plecat în zbor cu un balon mare,
Dar iată, ne-au făcut figura
Și s-au întors fără balon — ura!

— Ura-a-a! strigară piticii din toate părțile.

Îl dădură imediat jos de pe butoi pe Floricică. Prichindeii îl prinseră de mâini și-l purtară pe sus până acasă, iar prichinduțele alergau în urma lui și aruncau petale de margarete.

Datorită acestor versuri Floricică ajunsese atât de celebru, de parcă el însuși ar fi înfăptuit minunata călătorie.

Drumeții noștri cutezători au deschis porțița și s-au îndreptat spre căsuța lor, care rămăsese pustie zile de-a rândul. Numai Habarnam rămase singur în stradă. El privi trist în urma mulțimii care se îndepărta, apoi își aruncă ochii în jur ca și cum ar fi căutat pe cineva anume. Dar strada era complet goală. Parcă-i suflase vântul pe toți. Ochii lui Habarnam se întunecară încă și mai mult, dar în clipa aceea zări în capătul celălalt al străzii, la umbra unui gard, o siluetă firavă, care rămăsese cu gura căscată și-l privea cu ochii larg deschiși.

— Peticel! exclamă Habarnam, recunoscându-și prietenul și întinse amândouă mâinile spre el.

Peticel chiui de bucurie și se aruncă spre Habarnam, iar Habarnam alergă în întâmpinarea lui. Cei doi prieteni aproape că-și izbiră frunțile unul de altul și se opriă în mijlocul străzii. Peticel îl privea cu mândrie și dragoste pe prietenul său, care devenise un călător renumit, iar Habarnam se uita la el cu un zâmbet vinovat. Stătură astfel îndelung cercetându-se unul pe celălalt și de emoție nu putură să scoată o vorbă. După aceea se îmbrățișară cu putere și din ochii lor începură să curgă lacrimi.

Halal de asemenea întâlnire!

Cu asta renumita călătorie a lui Știetot și a prietenilor săi a luat sfârșit. În Orașul Florilor viața începu să se desfășoare ca mai înainte... adică nu, nu se poate spune că era chiar la fel ca mai înainte.

Din acea zi în care drumeții noștri cutezători se întoarseră acasă, în oraș nu se vorbea decât despre ei. Toți locuitorii, prichindei și prichinduțe, veneau seara în căsuța lui Știetot și ascultau povești despre întâmplările lor din Orașul Verde.

Lui Gogoasă îi plăcea să-și amintească de gustoasele plăcinte cu care-l ospătaseră prichinduțele, iar Limonadă se lăuda cu limonada pe care o băuse.

Știetot povestea despre conductele din tulpini de stuf și fântânile arteziene, despre podul atât de minunat pe care-l construiseră prichinduțele, precum și despre pepenii uriași pe care îi cultivau ele. Când se vorbea de asta, Limonadă scotea întotdeauna din buzunar câte un sâm bure de pepene și spunea:

— Cine și-ar fi putut închipui că dintr-un sâm bure ca ăsta se pot face câteva butoaie cu sirop!

Lui Probabil și Grăbilă le plăcea cel mai mult să povestească cum lucraseră ei, împreună cu prichinduțele, la culesul recoltei. Șurubel și Piuliță vorbeau despre mecanizare, despre prietenii lor — șoferul Covrig și mecanicul-inventator Elice, la care totul era acționat de butoane. Plăcerea lui Glonțșor era să descrie cum a fost tratat în spital și ce minunat doctor este Mierinana, care i-a vindecat atât de bine piciorul scrântit, că acum poate nu numai să meargă, ci chiar să alerge și să țopăie. Ca dovadă Glonțșor începea să sară într-un picior — tocmai pe acela care-i fusese scrântit.

Cu toții povesteau despre prietenia lor cu prichinduțele. Până și Tăcutul, de la care cu greu puteai scoate măcar o vorbă, spuse:

— Pe cuvânt de onoare, fraților, înainte nici prin gând nu-mi trecea că te poți împrieteni tot atât de bine cu prichinduțele ca și cu prichindeii.

— Tu mai bine-ai tăcea din gură! îi strigă Habarnam. N-am prea băgat de seamă să te fi împrietenit acolo cu cineva.

— Dar tu te-ai împrietenit? îl întrebară prichindeii.

— M-am împrietenit cu Ochi-albaștri! declară cu mândrie Habarnam.

— Vezi să nu te credem! spuse Țintișoara. Tu până și cu prietenul tău, Peticel, te-ai certat pentru că e prieten cu prichinduțele.

— Da' de unde! Cu Peticel m-am și împăcat și de-acum o să mă împrietenesc și eu cât mai mult cu prichinduțele.

— Dar înainte de ce nu te împrieteneai cu ele? întrebă Romanița.

— Înainte eram un prost. Mă temeam să nu-și bată joc de mine ceilalți pentru că vorbesc cu prichinduțele.

— Ba o să-ți fie teamă și de-acuma, spuse Țintișoara.

— Nu. Acum am devenit o persoană cultivată. Vrei să ne împrietenim? Iar dacă va râde cineva de mine, îi pocnesc una drept între ochi.

— Că mare nevoie am eu să te bați din pricina mea! îi răspunse Țintișoara.

— Ei bine, uite, n-am să mă bat. Pur și simplu n-am să dau nici o atenție ironiilor.

Habarnam se împrietenii cu Țintișoara și de atunci, ori de câte ori observa că cineva jignește vreo prichinduță, el se apropia și-i spunea:

— De ce necăjești prichinduța? Bagă de seamă, să nu te mai prind că faci așa ceva! La noi n-are voie nimeni să le necăjească pe prichinduțe.

Așa se face că prichinduțele începură să-l respecte și să spună despre el că nu e deloc un prichindel rău. Ceilalți prichindei, desigur, îl invidiau pe Habarnam pentru laudele ce i se aduceau și începură să ia și ei apărarea prichinduțelor. Astfel că jignirea prichinduțelor fu interzisă cu desăvârșire în Orașul Florilor. Dacă se întâmpla așa ceva, dacă vreunul dintre prichindei își întrebuița pumnii, sau dacă numai adresa vreunei prichinduțe o vorbă jignitoare, era disprețuit de toți, se spunea despre el că e un bătăran prost crescut și un prostănac necioplit, care nu cunoaște cele mai elementare reguli de bună purtare.

Acum nimeni nu le mai alunga pe prichinduțe când vroiau să se joace cu prichindeii ci, dimpotrivă, le primeau întotdeauna în jocul lor.

În scurtă vreme Știetot proiectă să se introducă în Orașul Florilor conducte din tulpini de stuf și să se amenajeze câteva fântâni arteziene, pentru început măcar câte una pe fiecare stradă. În afară de asta el propuse să fie făcut un pod peste pâraul Castraveților, pentru a se înlesni trecerea în pădure. Prichinduțele munceau și ele alături de prichindei. De dimineață până la prânz lucrau cu toții la construcția podului, la montarea conductelor, la amenajarea fântânilor arteziene. După-amiază se jucau — care leapșa, care de-a v-ați ascunselea, care fotbal sau volei.

Doar Habarnam nu prea lua parte la jocuri. El spunea:

— Acum n-am timp pentru joc. De citit, mai citesc eu cu chiu cu vai, dar de scris nu pot decât cu litere de tipar. Trebuie neapărat să învăț să scriu frumos. Nimeni în afară de mine nu știe pentru ce-mi trebuie asta.

În loc să se ducă la popice sau la fotbal, Habarnam se așeza la masă și se apuca să citească. Nu citea decât o pagină pe zi, dar asta, desigur, îi era de mare folos. Uneori citea și câte două pagini: pentru azi și pentru mâine. După ce isprăvea cu cititul, își lua un caietel și începea să scrie. Acum nu mai scria cu litere de tipar ci de mână, dar la început tare le mai făcea anapoda. Pe atunci, în loc de litere, apăreau în caietul lui un fel de mângăleli și încolăcături, însă Habarnam își dădu foarte multă silință și treptat se obișnuie să facă literele frumos, atât pe cele mari, adică acelea cu care se începe fraza, cât și pe cele mici. Mult mai mare necaz avea cu petele de cerneală...

Habarnam își împodobește deseori caietul cu pete de cerneală. Și pe

deasupra, de îndată ce făcea o pată, dădea cu limba peste ea. Din cauza asta petele lui de cerneală căpătau și câte o coadă lungă. Acestora el le spunea comete. Asemenea "comete" se lăfăiau aproape pe fiecare pagină. Dar Habarnam nu se descuraja, deoarece știa că răbdarea și munca îl vor ajuta să scape și de "comete".
